

Huyền cầm

Contents

Huyền cầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	22
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	46
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11	65
12. Chương 12	77
13. Chương 13	83

Huyền cầm

Giới thiệu

Mặc dầu ta biết ta rất ích kỷ nhưng ta cũng chỉ cần có người. Ta biết mình ích kỷ, nhưng ta phải xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-cam>

1. Chương 1

Giữa núi rừng thanh vắng, nơi thành cổ điêu tàn

Tiếng sáo em trong vắt, u buồn

Lá nhẹ rơi sợ quấy rầy cung bậc

Gió lướt trên tay quyến luyến môi mềm...

Chiều thu se lạnh, người thanh niên ung dung bước trên con đường mòn đỏ rực lá phong. Hắn cứ đi mãi chẳng biết điểm dừng, hắn muốn thoát khỏi cái ồn ào náo nhiệt chốn đô thành mà chính hắn đã tự dẫn thân vào. Một âm thanh rất nhẹ theo gió thoảng qua, âm thanh réo rắt, trầm buồn, như vừa muốn níu kéo lại vừa muốn buông xuôi. Hắn bỏ mặc bước chân, bỏ mặc tâm trí xoay tít cùng những chiếc lá phong mới lìa cành trong âm điệu du dương cứ ngày một to dần, đến khi chợt tỉnh trí đã thấy mình dừng chân bên thành cổ hoang tàn – di tích của một quá khứ nào đó rất xa xôi. Nghe nói mấy trăm năm trước đây là một cố đô lộng lẫy xa hoa, nhưng giờ chỉ còn trơ lại những bức tường đá đổ nát, cỏ dại mọc đầy như cũng muốn xóa đi chút niềm kiêu hãnh còn sót lại. Trông nó thật lạc lõng khi mà từ đây có thể nhìn thấy cổng thành đồ sộ của kinh đô mới.

Tiếng sáo vẫn réo rắt với những âm điệu trầm bổng như thôi thúc kiếm tìm. Phía xa kia một bóng bạch y ung dung trên bức tường cao. Người đó mặc áo hơi rộng, mái tóc đen xoã dài khẽ lay động theo làn gió. Xa quá, chỉ nhìn được phía sau nên không rõ nam hay nữ, chỉ biết âm thanh từ cây sáo bạc cứ quyến vào hồn khiến hắn ngẩn người, muốn đến gần xem rõ nhưng lại không nhấc nổi bước chân.

“Nhị công tử! Ra công tử ở đây! Làm Tường Kha tìm kiếm khắp nơi.”

Hắn giật mình, bạch y nhân trên tường thành đã biến mất tự bao giờ. Tiếng sáo đã dứt nhưng sao vẫn quyến luyến trong lòng?

“Có gì không?”

“Dạ, Đường chủ đã về, ngài có chuyện gấp cần tìm công tử!”

“Là chuyện gì?”

“Tường Kha không được rõ.”

“Thôi được rồi, về thôi!” – hắn nói, không quên ngoái lại sau lưng.

Gió thu vẫn nhẹ thổi bên thành cổ, thân cỏ mềm mại yêu kiều chịu lòng cơn gió. Một người vận bạch y nép vào bức tường phía xa, tay giữ chặt cây sáo bạc...

=====

Năm năm sau...

Thanh Vân Lâu là kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành, người ra vào không dứt. Nơi đây chia ra hai gian lớn: bên trái là chỗ mua vui như bao kỹ viện khác, bên phải là nơi các tao nhân mặc khách dừng chân, cùng ngâm thơ, đối ẩm, thưởng thức âm nhạc, nam nữ đều có thể đến. Đây là kỹ viện độc nhất vô nhị trên thế gian. Và nếu bất kỳ ai dám đến quấy phá, đảm bảo sẽ từ chết đến bị thương.

“Vương đại công tử, lâu quá không thấy công tử ghé chơi!” – Yến mama cười tươi đón vị khách mới bước vào – “Đừng nói công tử lại đến tìm người nữa đấy nhé!”

“Yến tỉ biết quá rõ rồi mà!” – người được gọi là Vương đại công tử mỉm cười lịch thiệp – “Nó vẫn ở chỗ cũ chứ?”

“Vâng, Vương nhị công tử đang được Ngọc Nhi tiếp đãi ân cần, hay công tử khoan hãy làm phiền họ, cứ để các tỉ muội hầu công tử vài chung rượu. Hoặc không thì thưởng thức vài khúc nhạc.”

“Đa tạ Yến tỉ chiêu cố, nhưng quả thật tại hạ có việc gấp, để lần sau vậy!”

“Lần nào công tử cũng nói lần sau.” – Yến mama giả vờ hờn dỗi – “Thôi tiện nữ không dám làm phiền, công tử cứ tự nhiên.”

Yến mama cười duyên một cái rồi đi quanh các gian của Thanh Vân Lâu. Yến mama tuy đã quá tam tuần nhưng nhan sắc chẳng kém gì thiếu nữ hai mươi. Khách lạ gọi cô ấy là Yến mama, khách quen và những cô gái ở Thanh Vân Lâu gọi thân mật là Yến tỉ. Năm năm trước Yến tỉ đột ngột xuất hiện, thay thế chủ cũ quản lý Thanh Vân Lâu, cũng từ đó Thanh Vân Lâu được chia làm hai, và danh tiếng ngày càng bay xa.

Tuy bề ngoài yếu đuối, yếu kiêu là thế chứ Yến tử võ nghệ cao cường, không ít tên phá đám đã bị tử ấy làm cho bán thân bất toại.

Vương đại công tử bước sang gian bên phải, các công tử đang chăm chú lắng nghe một bản đàn, các tiểu thư thì bàn luận gì đó về một bức tranh.

“Chào Vương huynh!”

Một vài người trong số họ chợt thấy anh đi ngang, mỉm cười chào rồi. Anh cũng cười đáp lại rồi bước nhanh ra sau hậu viên.

“Xin lỗi đã làm phiền, Ngọc Nhi muội!” – Vương đại công tử gõ nhẹ vào thành cửa, cửa không đóng nhưng đó là phép lịch sự thông thường.

“Kỳ An huynh, lâu không gặp!” – Ngọc Nhi tươi cười đứng dậy, nhún người chào, khoát tay bảo người tì nữ kéo ghế, rót trà mời Kỳ An.

“Đại ca đến đây làm gì?” – trái với nét mặt vui mừng của Ngọc Nhi, người thanh niên vận lam phục bên cạnh chán chường nhấp ngụm trà, chẳng buồn nhìn lên.

“Còn nói nữa!” – Kỳ An ngồi xuống, quay sang căn nhàn – “Đệ biết hôm nay cha về mà giờ này vẫn còn ngồi đây! Cha đang giận lắm đấy!”

“Ông bảo ca đến kêu đệ về à? Rảnh hơi! Ông đi đi về về hoài, mắc gì mỗi lần đi phải đưa, về phải đón? Chi bằng ngồi đây thưởng trà, nghe Ngọc Nhi đàn còn hơn!”

“Kỳ Vũ, huynh nói thế là không được!” – Ngọc Nhi nhỏ nhẹ, nhưng giọng lẫn chút hờn dỗi – “Nếu Ngọc Nhi biết trước hôm nay Vương đường chủ trở về thì đã không để huynh ở đây rồi! Huynh đừng làm Ngọc Nhi mang tội!”

“Ngọc Nhi nói đúng, đệ ít ra cũng phải quan tâm đến cha một chút chứ!”

“Ông ấy võ nghệ cao cường, đời nào bị thương mà quan với chả tâm!”

“Ừ, cha không bị thương nhưng người khác thì có đấy.” – Kỳ An nói trống

Kỳ Vũ hơi nhú mày, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bất cần

“Ai bị gì thì mặc họ.”

“Ồ, mặc. Có điều hơi bị nặng thì phải!”

“À Ngọc Nhi, đột nhiên ta nhớ ra có chuyện cần làm, ta về trước đây, hẹn muội khi khác nhé!” – Kỳ Vũ đứng dậy.

“Vâng.” – Ngọc Nhi che miệng cười khúc khích.

“Cha đang ở hoa viên ấy!” – Kỳ An nói với theo.

“Kệ ông chứ, đệ đâu có tìm ông!” – Kỳ Vũ nói bướng.

“Ai biết được.” – Kỳ An cười.

Đợi đến khi bóng Kỳ Vũ khuất sau cổng hậu viên, Ngọc Nhi mới lên tiếng

“Huynh cao tay thật đó, chỉ vài câu đã buộc Kỳ Vũ huynh phải ngoan ngoãn nghe lời rồi.”

“Ngọc Nhi quá khen, người trị được Kỳ Vũ không phải ta, ta chỉ mượn danh người đó thôi.”

“Nhưng cũng phải biết danh ai mà mượn chứ!” – Ngọc Nhi rót thêm trà vào tách của Kỳ An – “Dù sao huynh cũng đến đây rồi, hay để Ngọc Nhi hầu huynh một bản đàn nhé?”

“Hân hạnh.”

=====

Kỳ Vũ xuống ngựa, bỏ mặc những cái cúi đầu của bọn người hầu, tiến vội vào hoa viên. Ở chiếc bàn đá hoa cương, Vương đường chủ đang thông thả rót tách trà, bên cạnh là một thanh niên vận lam phục.

“Chà, con trai cưng của ta chịu về rồi đấy à?”

“Thật ra cha tìm con có việc gì?” – Kỳ Vũ bước vội ngồi xuống, mắt không rời người thanh niên đó.

“Ta đi xa về con không ra đón, lại còn nói thế à?”

“Nếu không có chuyện gì cha không bảo đại ca đến căn nhà con đâu!” – Kỳ Vũ vẫn quan sát người thanh niên, khẽ nhíu mày khi nhìn thấy dải băng trắng quấn nơi cổ tay.

“Con không cần lo lắng vậy đâu, Phong nhi chỉ bị thương nhẹ thôi, không đựng đến huyền cầm khoảng vài ngày là được.” – Vương đường chủ cười

Người thanh niên tên Phong quay sang nhìn Kỳ Vũ, đôi mắt đen láy hơi thoáng chút bối rối nhưng rồi lập tức êm đềm trở lại như mặt nước hồ thu, không chút lăn tăn gợn sóng. Từ lúc Kỳ Vũ đến ngồi vào bàn, cậu chỉ khẽ gật đầu chào một cái, rồi chống cằm quay sang ngắm những đoá hoa rực rỡ đang khoe sắc giữa vườn nên không biết Kỳ Vũ nhìn mình.

“Ai mà lo chứ? Cha có gì nói nhanh, không con đi à?” – Kỳ Vũ bị nói trúng tim đen nên bực.

“Hiện không có người nào khác trong hoa viên ngoại trừ chúng ta.” – Bạch Phong lên tiếng.

“Ừ.” – Vương đường chủ mỉm cười, thính giác của Bạch Phong nhạy hơn những người khác rất nhiều – “Vài ngày nữa Hoàng thượng sẽ đến đây.”

“Lại nữa? Hết bảo Bạch Phong vào cung giờ lại xuất cung đi lang thang, coi bộ gã-Hoàng-thượng đó cũng rảnh rồi quá nhỉ?!”

“Vũ nhi!” – Vương đường chủ nhắc nhở – “Con có biết để người khác nghe được là phạm tội tử không?”

“Bạch Phong chả đã nói xung quanh không có ai sao? Con không ưa gã Hoàng thượng tối ngày ham chơi đó!”

“Người ta ham chơi nhưng chính sự vẫn dằng hoàng, không như ai đó tối ngày lang thang chốn thanh lâu!” – Bạch Phong nói móc

“Cậu...!” – hấn tức muốn trào máu nhưng không cãi được lời nào. Hay nhỉ? Tối ngày bênh vực cái gã khó ưa đó!

“Vương thúc, con thấy hơi mệt, con xin phép về phòng trước!”

“Ừ, mấy hôm nay đi suốt chắc con mệt lắm rồi, cứ nghỉ ngơi đi, đến giờ cơm ta sẽ bảo người hầu đến gọi.” – Vương đường chủ mỉm cười dịu dàng. Trước nay người nhận được nụ cười này của ông cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bạch Phong đứng dậy, lễ phép chào Vương đường chủ rồi quay mặt bước đi, chỉ nhìn nhanh Kỳ Vũ một cái bằng ánh nhìn không rõ biểu cảm. Kỳ Vũ chặc lưỡi

“Yếu đuối vậy thôi thì cứ ở nhà, việc gì lâu lâu lại đòi theo áp tiêu chứ!”

“Con còn nói nữa!” – Vương đường chủ lấy thanh kiếm để trên bàn gõ nhẹ vào đầu Kỳ Vũ – “Chuyến tiêu này quan trọng nên mới phải nhờ tới Phong nhi, con lo lắng vậy sao không theo mà cứ ở nhà đàn hát rượu chè, đến lúc về lại nói này nói nọ!”

“Lo cái gì mà lo chứ? Mắc gì con phải lo cho y?”

“Ta có bảo con lo cho Phong nhi đâu?”

“Con...!”

“Ừ, không lo thì không lo. Ấy vậy mà có tên nghịch tử nào đó chạy một hơi về đây, không thèm hỏi thăm cha hấn lấy một tiếng mà cứ sốt ruột nhìn vết thương của người ta.”

“Con về phòng đây!”

Hắn tức tối đứng dậy. Hắn ghét phải nói chuyện với cha là thế, ông lúc nào cũng cố moi móc mọi chi tiết cho thấy hắn quan tâm đến Bạch Phong. Thật chả hiểu cha nghĩ gì trong đầu nữa! Nội việc sắp xếp cho Bạch Phong ở đối diện phòng hắn cũng đã là khó hiểu rồi.

“Đang làm gì vậy?” – mặc dù biết nhưng hắn vẫn hỏi khi thấy Bạch Phong loay hoay bên cửa sổ với hộp băng và mấy lọ thuốc.

“Nhìn không thấy sao?” – Bạch Phong đáp cộc lốc.

“Sao không bảo bọn người hầu làm giúp?” – hắn phi thân vào phòng bằng đường ... cửa sổ.

“Ai cũng bận việc của mình, tôi không muốn làm phiền họ.”

“Đưa đây!” – hắn giờ đã ngồi cạnh bên Bạch Phong, giằng lấy cái tay bị thương và miếng vải trắng.

“Tự tôi làm được!”

“Đừng có động đây!”

Hắn bỏ mặc sự phản kháng yếu ớt của Bạch Phong, giữ chặt cánh tay bị thương, lấy một lọ thuốc trên bàn kê rắc vào. Cậu vốn yếu hơn hắn, so về sức mạnh cơ bắp lẫn võ công, nhưng lại lạnh lùng, cứng rắn và giỏi chịu đau hơn hắn. Như lúc này đây, nếu là hắn thì ít nhất cũng rên khẽ một tiếng “đau”, còn cậu chỉ hơi cau mày. Hắn ghét Bạch Phong ở chỗ đó, buồn thì cứ khóc, vui thì cứ cười, đau cứ kêu la, mặc gì cứ phải cắn răng chịu đựng?

“Xong rồi!”

“Cám ơn.” – Bạch Phong rút nhanh tay lại, như sợ nó sẽ tan mất nếu để quá lâu trong tay hắn.

Rầm

Hắn cau mày khó chịu, bỏ ra ngoài, đóng sầm cửa phòng cậu lại. Bạch Phong luôn làm hắn phát cáu. Cái cách cậu ăn nói lịch thiệp và tử tế với mọi người ngoại trừ hắn khiến hắn không ít lần muốn ... quăng cậu xuống nước.

Lại có tiếng cửa phòng bị mở ra và đóng lại một cách cự kỳ thô bạo. Hắn quăng người lên giường, nằm giang hai tay hai chân, miệng lầm bầm rửa “cái tên đáng ghét!”

Bạch Phong vẫn nhìn theo dáng hắn bực tức bỏ về phòng qua cửa sổ. Khi cánh cửa đóng lại, cậu quay vào trong, hôn nhẹ lên tay mình – nơi vẫn còn vương chút hơi ấm từ bàn tay hắn.

2. Chương 2

Lại là tiếng sáo ấy. Tiếng sáo tha thiết như khao khát một điều gì. Không ai nghe thấy cả, nhưng hắn thì có. Hắn biết chính xác tiếng sáo phát ra từ đâu. Lâu lắm rồi không thấy y thổi nữa.

Hắn đến bên thành cổ, bóng bạch y quen thuộc vẫn ung dung trên tường thành cùng tiếng sáo êm dịu hoà vào gió đêm. Màu trắng nổi bật giữa màn đêm, gió thổi tà áo bay phấp phới tựa bạch điệp đang quyến luyến một nhành hoa. Rõ ràng là rất quen nhưng không sao nhớ được. Đã năm năm rồi hắn vẫn chưa tường thân phận của y, chỉ có thể đoán chắc rằng y là nam nhân. Hắn dựa vào tường, thả hồn theo tiếng sáo.

“Bạch Phong...”

Hắn khẽ thì thầm. Không hiểu sao mỗi khi nghe tiếng sáo ấy trong tâm trí hắn lại hiện ra hình bóng cậu. Cái dáng người gầy gầy mảnh khảnh thư sinh, cậu cho hắn cảm giác muốn chở che, muốn ôm chặt vào lòng. Nhưng cậu lại quá mơ hồ và xa cách, như tiếng sáo này vậy, rõ ràng ngay trước mặt lại không thể chạm vào. Có lẽ hắn nên cảm ơn bạch y nhân, tiếng sáo của y như nói hộ lòng hắn. Phải chăng y cũng như hắn? Cũng không thể chạm vào bóng dáng người yêu thương?

=====

“Đệ lại trốn đến đây nữa à?” – Kỳ An gõ nhẹ kiếm vào đầu Kỳ Vũ rồi ngồi xuống cạnh bên – “Lát nữa Hoàng th..., à Trịnh công tử sẽ đến đó, cha bảo đệ về chuẩn bị đón tiếp.”

“Mặc kệ hần!”

“Đệ còn nói! Ngọc Nhi, mai mốt muội đừng cho hần đến đây nữa!”

“Thiệt tình, nếu Ngọc Nhi biết hôm nay có chuyện quan trọng thì đâu để huynh ấy vào!” – Ngọc Nhi cau mày – “Kỳ Vũ, huynh còn thế nữa là muội bảo Yến tử cấm huynh thật đó!”

“Muội đừng hứa với đại ca thế chứ? Ta đang chán, chẳng nhẽ muội nhần tâm để ta ngồi ủ rũ ngoài đường sao?”

“Chán? Đệ ăn chơi suốt ngày đương nhiên phải chán rồi” – Kỳ An thông thả nhấp trà – “Ồ thì ai đó cứ ở đây, để ai khác đi một mình với Trịnh công tử cũng chả sao!”

“...”

“Dù gì thì võ nghệ người ta cũng cao cường, đủ bảo vệ Trịnh công tử rồi, và chỉ có hai người thì lại càng tốt chứ sao?” – Kỳ An nhíp nhíp mấy nhón tay trên bàn.

Rầm

Kỳ Vũ đập mạnh tay xuống bàn, đứng dậy

“Ngọc Nhi, ta thấy hơi mệt, hôm khác tìm muội nhé!”

“Nhanh lên coi chừng không kịp đó!”

Kỳ An nói với theo, rồi cùng Ngọc Nhi cười khúc khích

“Kỳ An huynh, ‘người ta’ mà huynh hay nói tới là ai vậy? Kỳ Vũ huynh có vẻ rất quan tâm đến người đó nhưng lại cứ chối. Chắc là một tiểu thư rất xinh đẹp?”

“Tiểu thư à? Hahaha.” – Kỳ An cười to – “Bí mật, nhưng người đó đúng là rất xinh đẹp, giỏi võ lẫn cầm kỳ thi họa. Có thể nói là tài sắc vẹn toàn.”

“Huynh làm Ngọc Nhi tò mò quá! Còn Trịnh công tử ấy là ai mà phải đích thân Kỳ Vũ huynh ra đón?”

“Một người khách rất quan trọng. À, ta cũng phải về kéo muộn. Hẹn muội khi khác nhé!”

Ngọc Nhi cười đáp lại, tiễn Kỳ An ra đến cửa phòng. Khi tà áo trắng khuất sau cổng hậu viên, ánh mắt nàng trở nên u sầu

“Người đó hần rất quan trọng với Kỳ Vũ rồi, vậy có quan trọng nói huynh không, Kỳ An?”

=====

Hôm nay Bạch Phong lại vận y phục màu lam, có vẻ như cậu ta thích màu lam lắm thì phải? Hầu hết y phục cậu ấy đều màu lam. Mà khổ cái là hần cũng thích màu lam. Thành ra giờ đây hần và cậu cùng mặc đồ đôi. Thôi thế cũng hay, gã-Hoàng-thượng ấy chắc chắn cũng sẽ như mọi khi, không nói ra miệng nhưng trong lòng bức bối. Dám chắc phải trên mười lần y muốn đem hần lên đoạn đầu đài hoặc tống ra biên ải. Hần cũng chả ưa gì y cả.

Ừ, thì hần không ưa, nhưng người khác có.

“An Thiên ca, lâu không gặp!”

Bạch Phong tươi cười chào y. Hừ, An Thiên ca gì chứ? Thân thiết quá nhỉ? Bực cái là gã An Thiên ca – Hoàng thượng đó còn ôm Bạch Phong vào lòng, siết nhẹ một cái, nhìn hần khiêu khích rồi mới buông ra. Làm cứ như phu thê hội ngộ vậy! Thiệt là ngứa con mắt bên phải, đỏ con mắt bên trái!

Trịnh công tử, hay nói cách khác là Hoàng thượng, khôi ngô tuấn tú, cốt cách đế vương, tài năng xuất chúng. Hần nghe đến nhàm tai! Và dù không thể phản bác lại được chữ nào nhưng hần có quyền ... ghét. Ghét ai

là tự do của một người, và hắn cũng chẳng cần giấu diếm việc ấy. Hắn không tin là một vị vua anh minh độ lượng (theo lời người ta) lại chém đầu một gã chỉ đơn giản vì gã đó ghét ngài.

“Tiếc là tay đệ đang bị thương, ta nhớ tiếng đàn của đệ quá!”

“Lần sau vào cung đệ sẽ đàn cho ca nghe.”

Ca ca đệ đệ nghe phát mệt! Có phải anh em ruột đầu mà làm như người một nhà ấy! Hai người làm ơn nhìn lại dùm, kể bên còn một gã đang ngồi ngáp ruồi kia!

“Vương huynh, huynh sao thế?” – An Thiên hỏi khi thấy hắn đang chống tay ngó trời thì ngã cái rầm xuống bàn.

“Ah, thật thất lễ.” – hắn ngồi thẳng lại, cười. Hình như hắn thoáng thấy chút quan tâm trong mắt Bạch Phong thì phải? – “Vì hôm qua tôi không đủ giấc, Trịnh huynh đừng bận tâm!”

“Ai mượn thức khuya chi ráng chịu!” – Bạch Phong hứ một tiếng.

“Cậu...!” – hắn tức điên lên, bộ hắn muốn sao? Nếu hôm qua không tại tiếng sáo, hắn đã nằm cuộn chần từ đời kiếp nào rồi!

“Xin lỗi vì đã phiền huynh theo bên cạnh. Nếu một huynh cứ về phòng nghỉ ngơi, dù sau tôi và Phong đệ cũng chỉ dạo vòng quanh đây thôi.”

“Vậy đâu có được! An toàn của Trịnh huynh là trên hết!” – ngu sao để hai người một mình? Lỡ người làm gì Bạch Phong thì sao? – “À, lúc này Trịnh huynh nói muốn nghe đàn? Tôi có một vị bằng hữu rất giỏi cầm kỳ thi họa, Trịnh huynh có muốn thưởng thức không?”

“Cám ơn nhã ý của huynh.” – An Thiên cười – “Tôi chỉ thích nghe tiếng đàn của Phong đệ thôi.”

Hứ, nịnh vừa phải thôi chứ! Nghe nổi da gà! Y ăn mật nhiều lắm hay sao mà nói ngọt thế không biết!? Chẳng biết Bạch Phong thích y ở chỗ nào?

Mà nói đến Bạch Phong thì hắn lại càng tức. Cậu có quá nhiều bí mật, hắn chẳng biết gì cả nhưng có vẻ gã-Hoàng-thượng ấy lại biết hết. Mà hình như cha hắn cũng biết thì phải? Nhưng hắn hỏi đến lại làm lơ. Cậu thật ra là ai? Thân phận thế nào? Hắn hoàn toàn mờ tịt. Ba năm trước, gã-Hoàng-thượng ấy dẫn cậu đến đây, rồi còn dặn dò cha đủ thứ việc. Mọi quan hệ giữa họ có vẻ không tầm thường.

“Xin lỗi đã quấy rầy tam vị công tử, nhưng thuộc hạ có việc cần thông báo với nhị công tử.” – Tường Kha bước đến, cúi đầu lễ phép.

“Xin thất lễ.”

Kỳ Vũ nói rồi theo Tường Kha đến chỗ gốc cây cách đó hơi xa. Tường Kha hơn hắn năm tuổi, từ nhỏ hắn đã xem anh như anh trai của mình.

“Có chuyện gì à?”

“Tam tiểu thư vừa về tới.”

“Vậy à? Nó nói gì?”

“Tiểu thư bảo thuộc hạ nói ngay với công tử tiểu thư đã về.”

“Còn gì nữa không?”

“Thưa, không.”

“Trời ạ, vậy có cần gọi ta ra nói riêng thế này không?!”

“Tiểu thư dặn thế ạ.”

“Huynh hiền quá, vậy cũng nghe theo nó!”

“Xin lỗi.”

“Thôi được rồi, huynh về đi.”

“Vâng.”

Thân ảnh Tường Kha lập tức biến mất. Anh ta vốn là một trong những người giỏi nhất do chính cha hắn đào tạo. Đôi khi hắn tự hỏi, nếu phải đánh nhau một mất một còn với anh thì sẽ ra sao nhỉ? Thắng thua chưa rõ nhưng đã thấy trước thương tích đầy mình rồi! Còn em gái hắn, một tiểu thư xinh đẹp dịu dàng (trong mắt người đời) rất thích du sơn ngoạn thủy. Một năm chả thấy nó ở nhà được mấy lần, mà lần nào về cũng bày đủ trò quậy phá. Mong là lần này nó để hắn bình yên.

Hắn vừa ngao ngán lắc đầu nghĩ tới nhỏ em, vừa bước nhanh về chỗ Bạch Phong và An Thiên. Hắn không muốn hai người họ ở riêng quá lâu...Hả? Cái quái gì vậy?! Cái gã An Thiên đó dám ...?

Hắn không bước nữa mà là chạy, thấy ruột gan như thiêu đốt. An Thiên đang ghì chặt Bạch Phong trong lòng. Không phải là cái ôm như lúc gặp lại hôm qua vì y vẫn chưa chịu buông tay.

“Người làm cái gì vậy hả?!” – hắn kéo vai An Thiên, nhưng ngay lập tức khựng lại – “Bạch Phong?”

Rõ ràng có gì đó không ổn, Bạch Phong đang gục vào lòng An Thiên, tay níu chặt ngực áo, sắc mặt trắng bệch. An Thiên ngược nhìn hắn ánh nhìn không rõ nghĩa. Chợt hắn kéo Bạch Phong ra, ôm chặt cậu ấy vào lòng mình.

“Phải đưa Bạch Phong về phủ ngay!”

“Không cần đâu.” – An Thiên ngăn hắn lại – “Chút nữa đệ ấy sẽ hết đau, có đem về phủ cũng vậy thôi!”

“Buông...ra...” – Bạch Phong nói không ra hơi

“Cậu ta bị sao vậy?” – hắn phớt lờ, tiếp tục hỏi An Thiên, vòng tay càng ghì chặt cậu hơn.

“Không sao đâu, thỉnh thoảng vẫn bị thế, lát sẽ hết ngay.” – An Thiên buồn rầu nhìn sang chỗ khác.

Hắn muốn hỏi tiếp, nhưng thái độ y như thế thì có chất vấn cỡ nào cũng vô ích. Bạch Phong thôi không chống cự nữa, hai tay cậu bấu chặt vào lưng hắn, hơi thở gấp gáp trông có vẻ đau đớn lắm. Sao cậu không kêu la mà chỉ cố cắn răng chịu đựng? Lòng hắn đau theo những tiếng rên khẽ cố kìm nén của cậu. Hắn không hiểu sao An Thiên lại có thể bình thản đến thế, ngoại trừ đôi mày kiếm hơi cau lại. Chẳng phải y cũng rất quan tâm Bạch Phong sao?

“Cám ơn.” – Bạch Phong đẩy hắn ra, cơn đau có vẻ đã dịu lại, sắc mặt trắng bệch giờ chuyển sang đỏ ửng.

“Cậu không sao chứ? Mặt đỏ quá!”

“Kh..không...” – chẳng lẽ nói vì hắn ôm cậu nên cậu mới thế?

“Chúng ta về thôi, trưa rồi!” – An Thiên đề nghị.

“Ừ.”

Trên đường về, Bạch Phong cố tình tránh đi cạnh hắn làm hắn tức muốn điên. Hắn bị bệnh hủi chắc? Mắc gì phải tránh như tránh tà vậy chứ? Không lẽ giờ hắn bế xốc cậu lên mà đi cho bỏ tức?

“Mọi người về rồi à?” – Kỳ An mỉm cười – “Chơi vui vẻ chứ?”

“Ừ.” – An Thiên cười đáp lại – “Ở đây thoải mái hơn trong cung nhiều.”

“Lúc này Bạch Phong bị ...”

“Lâu không gặp, Trúc Diệp muội!” – Bạch Phong lên tiếng cắt ngang câu nói của hắn.

“Ủa? Nó đâu?” – hắn nhìn quanh quất, An Thiên cũng xoay người tìm.

“Chuyến đi này muội học được nhị dung thuật của Vô Diện Nhân rồi à?” – Bạch Phong bình thản bước tới gần Kỳ An, đưa tay lên.

“Oái, đừng chơi ác vậy chứ Phong ca!” – Kỳ An đưa tay lên đỡ, nói bằng giọng con gái – “Để muội tự làm!”

Người mang bộ mặc của Kỳ An đưa tay che mặt rồi rút ra. Gương mặt Kỳ An biến đâu mất, thay vào đó là nét kiêu diễm của một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Thân hình cao ráo cũng đột nhiên nhỏ nhắn hẳn.

“Chẳng vui chút nào, ca có cần phải lật tẩy muội sớm thế không?” – Trúc Diệp cong môi hờn dỗi.

“Đại ca đã nói muội không qua mặt được Phong đệ rồi mà!” – lúc này Kỳ An thật mới xuất hiện, cười to – “Thôi, mọi người vào nhà đi, thức ăn dọn sẵn rồi!”

“Khoan đã, Trịnh huynh!” – Trúc Diệp gọi An Thiên – “Muội có cái này cho huynh.”

Trúc Diệp cười tươi, lấy trong tay áo ra một cây tiêu bằng ngọc màu tím. An Thiên nhìn nó vẻ vui mừng lộ rõ.

“Muội tìm được nó thật à?” – y cầm lấy, vuốt ve thân tiêu. Tử tiêu trong thiên hạ chỉ có hai cây, một do Băng sát Tử Y Lang sở hữu, một không rõ tông tích. Và giờ đây cây thứ hai ấy đang nằm trong tay An Thiên.

“Thưởng muội gì đây?”

“Báu vật trong cung muội muốn thứ nào cũng được, chỉ cần đừng quá đáng thôi.”

“Trịnh huynh nhớ giữ lời đấy!”

An Thiên vui vẻ gật đầu. Với anh cây tử tiêu này không chỉ là một món đồ trang trí hay một nhạc cụ đơn thuần, nó còn mang một ý nghĩa khác nữa.

=====

“Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu cho gọi người về cung ngay có việc ạ.” – một người mặc y phục đen bó sát người đột ngột xuất hiện, quỳ xuống cạnh An Thiên.

“Có chuyện gì à?”

“Thái hậu chỉ nhần thế. À, người còn bảo nếu được thì mời Ti...Bạch công tử vào cung luôn, lâu lắm người chưa được gặp.”

“Không được!” – Kỳ Vũ phản đối – “Lúc sáng cậu ta mới ...Á!”

Hắn la lên khi bị Bạch Phong đập cho một cái, ngụ ý có-giải-nói-ra-chuyện-đó-xem. An Thiên cười.

“Được rồi, ta về ngay. Bạch Phong, đệ cứ nghỉ ngơi đi, hôm khác vào cung cũng được. Ta sẽ nói với mẫu hậu cho.”

“Vâng.”

“Đi thôi.”

An Thiên vừa dứt lời, người áo đen lập tức biến mất. Viên thái giám theo y lúc rời cung bước đến bảo xe ngựa đã sẵn sàng.

Cốc cốc cốc

“Ai đó?”

“Là muội, Trúc Diệp đây, không phiền Phong ca chứ?”

“Muội vào đi.” – Bạch Phong mở cửa.

“Xin lỗi ca.” – Trúc Diệp ngồi xuống, rụt rè nói.

“Sao lại xin lỗi?”

“Muội vẫn chưa tìm được ... thứ đó.”

Trái với nét mặt buồn rầu cùng vẻ e dè của Trúc Diệp, Bạch Phong chỉ mỉm cười như thể đó là một lẽ đương nhiên, không chút bận tâm.

“Muội...xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi hoài thế chứ, bộ muội có làm gì ta sao?”

“Nhưng...”

“Được rồi, ta cũng không nghĩ là sẽ tìm được.”

“...”

“Còn chuyện gì nữa à?”

“Muội... nửa năm trước muội có gặp ... người đó.”

Bạch Phong thoáng cau mày. Có vẻ việc Trúc Diệp gặp người đó có tác động đến Bạch Phong nhiều hơn là việc tìm ra thứ gì đó mà nàng đang tìm giúp cậu.

“Người đó nhờ muội nhắn, nếu có rãnh ca hãy đến Thanh Vân Lâu một lần xem sao.”

“Hả? Thanh Vân Lâu?”

“Vâng.”

“Kệ đi, ta không thích mấy chỗ đó lắm.”

“Ca không đi thử à? Dù sao Thanh Vân Lâu cũng đâu như những lầu xanh khác. Mà chắc không phải tự nhiên người đó lại bảo ca đến đấy đâu!”

“Chuyện đó để hôm nào rãnh rồi tính. Mà cây tử tiêu đó muội kiếm đâu ra vậy? Hình như nó không phải của Ân Nhân Quý tiêu làm?”

“Sao ca biết hay vậy? Muội thấy nó y chang cây của Băng Sát Tử Y Lang mà?”

“Về những khoảng khác ta không dám nói, nhưng nhạc cụ thì cũng có chút tự hào đấy!”

“Hihi, muội quên mất!” – Trúc Diệp cười trừ – “Ca biết sau khi làm ra hai cây tử tiêu, Ân Nhân tặng nó cho ai chứ?”

“Hai người con trai của ông ta.”

“Đúng, sau mấy lần đổi chủ, một cây rơi vào tay Băng Sát, cây còn lại mất tích. Muội tình cờ biết được đây là do người con thứ hai vô tình làm vỡ. Ông ta thấy tiếc vì đó là món quà do thân phụ tặng nên gom các mảnh vỡ lại, tìm cách phục hồi nhưng không được. Đến đời Quý tiêu hiện nay thì thành công, ông ta vừa khôi phục được nó là muội ‘chôm’ liền.”

“Làm ta cứ tưởng tử ngọc (ngọc màu tím) vẫn còn chứ! Mà sao muội lấy được? Tuy cây tiêu chỉ là một nhạc cụ đơn thuần nhưng nó mang giá trị kỷ niệm, ta không nghĩ Đa Tình Quý tiêu lại để muội ‘chôm’ dễ thế đâu.”

“Đương nhiên, muội đây không ngán bọn quái nhân nhưng cũng đành chịu thua cái lão tối ngày suốt mướt ấy. Cây tiêu là do gã háu sắc kia chôm được. Chẳng hiểu sao gã lại thuyết phục nổi lão quý tiêu nữa! Muội đang định đến nắn nỉ thì gặp gã dưới chân núi, quăng cây tiêu vô mặt muội rồi biến đâu mất, nói mai mốt đến đòi tiền Trịnh huynh sau.”

“À, ra thế. Vậy đâu phải công của muội? Còn đòi Thiên ca trả công nữa chứ!”

“Có mà, công vận chuyển.” – Trúc Diệp cười tươi – “Quên muội là con gái của tiêu cục nổi tiếng nhất kinh thành à?”

“Muội ma lạnh lắm!” – Bạch Phong cốc nhẹ vào trán Trúc Diệp – “Thôi, tối rồi, muội về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, chúc ca ngon giấc.”

Bạch Phong ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn trăng. Ánh sáng bàng bạc chảy khắp người làm vơi đi phần nào những bức bối, khó chịu. Lúc này cậu không hỏi Trúc Diệp đã gặp người đó ở đâu, vì dù có biết cũng đâu được gì? Người đó có bao giờ ở yên một chỗ quá một tuần đâu?

Cậu nhắm mắt, thoáng nghe tiếng sáo trong vạt vọng về từ một miền ký ức xa xôi nào đó, day dứt khôn nguôi, cô đơn đến nao lòng...

3. Chương 3

“Nhóc đàn hay lắm!” – cậu bé vỗ tay.

“Ồ...” – cậu bé được gọi là ‘nhóc’ ngơ ngàng nhìn lên, quá say sưa với dây đàn nên ‘nhóc’ không biết có người đến.

“Nhóc tên gì vậy?”

“An..à..Bạch Phong.”

“Anh tên Kỳ Vũ, chắc nhóc là đệ tử của lão già áo đen?”

“Lão già áo đen?” – ‘nhóc’ ngớ ra một chút rồi phì cười, trước giờ chả mấy ai dám gọi sư phụ của ‘nhóc’ thế cả – “Ừ.”

“À, anh đi dạo, ai dè bị lạc.” – cậu bé lúng túng – “Rồi nghe được tiếng đàn của nhóc nên đến đây. Anh mới đến nên không rành đường.”

“Để tôi đưa anh về, tôi cũng luyện tập xong rồi.” – ‘nhóc’ đứng dậy, ôm theo cây huyền cầm – “Mà sao anh gọi tôi là nhóc?”

“Vì nhìn nhóc nhỏ hơn anh.” – cậu bé nói tỉnh bơ – “Nhóc mấy tuổi rồi?”

“Chín. Còn anh?”

“Mười.” – cậu bé cười toe – “Thấy chưa, nhóc nhỏ hơn đấy!”

‘Nhóc’ chỉ im lặng bước cạnh cậu bé giữa màu xanh dịu ngọt của rừng trúc, lắng nghe cậu bé nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng mỉm cười khi cậu bé quay sang hỏi.

“Mà này, nhóc không thấy nặng hả? Ý anh là cây đàn.”

“Không.”

“Cần anh cầm hộ không?”

Cậu bé lắc đầu.

“Mai một nhóc gọi anh là Vũ ca nhé?”

“Tại sao?”

“Ồ thì...” – cậu bé gãi đầu – “Tại thích vậy mà!”

“Ừ.”

‘Nhóc’ cười khúc khích. Chợt cậu bé thấy tim mình đập mạnh. Có gì đó không rõ ràng đã bắt đầu manh nha trong lòng họ.

=====

Cậu mở mắt, nhìn chằm chằm vào trần nhà. Đã lâu rồi cậu không mơ lại những chuyện ngày xưa.

“Vũ ca à? Ngốc!”

Cậu nói vu vơ, chả biết mắng hấn hay mắng mình. Sương vẫn chưa tan, thức giờ này có lẽ là quá sớm. Cậu đến bên bàn, lướt tay dọc theo thân cây huyền cầm và những sợi dây đàn. Đột nhiên cậu muốn đàn, nhưng thế sẽ quấy rầy giấc ngủ của mọi người. Cậu đến ngồi bên cửa sổ, khẽ ngân nga một bài hát. Trước giờ cậu chỉ đàn chứ chưa hát cho ai nghe. À không, có một lần, nhưng chắc hấn chẳng nhớ gì đâu.

Bên phòng đối diện, có một người vừa chợt bừng tỉnh sau giấc mơ về thời thơ ấu, thoáng bên tai lời ca trầm buồn, khẽ đưa tay như muốn chạm vào miền ký ức xa xưa...

=====

“Phong nhi!”

“Vương thúc, An huynh, đêm qua hai người ngon giấc chứ ạ?” – Bạch Phong ngồi xuống bàn tròn bằng đá giữa hoa viên.

“Ừ, còn đệ?” – Kỳ An hỏi

“Cũng vậy.” – cậu cười, đương nhiên không thể nói sự thật rồi.

“À Phong nhi, tối qua lão bạn của ta mở tiệc sinh thần, có mời Ngọc Nhi cô nương ở Thanh Vân Lâu đến đàn góp vui. Ta nghĩ con nên đến Thanh Vân Lâu một lần, tiếng đàn của nàng ấy có nhiều điều để nói đấy!”

“Tiếng đàn của cô nương ấy sao ạ?”

“Con cứ đến nghe sẽ biết, mà Trúc Diệp nói gã ấy cũng bảo con đến đó mà?”

“Dạ nhưng...”

“Không sao đâu Phong đệ, Thanh Vân Lâu không chỉ là chốn mua vui đơn thuần như những chỗ khác.”

“Đệ biết, nhưng...”

“Nếu ngại thì để ta và nhị đệ đi cùng, Ngọc Nhi trước nay vẫn xem ta và đệ ấy như huynh trưởng.”

“Gi mà có đệ vô đó nữa vậy?” – Kỳ Vũ vươn vai bước đến – “Buồn ngủ quá!”

“Ngủ tới giờ mà còn nói thế hả?” – Vương đường chủ cau mày – “À, chút con đưa Phong nhi đến gặp Ngọc Nhi cô nương đi, phải để Phong nhi thưởng thức tiếng đàn của cô nương ấy một lần chứ, cùng là cao thủ huyền cầm cả mà.”

“Tùy thôi!” – hấn che miệng ngáp. Thật ra trong lòng hấn hơi bị khó chịu, vì Ngọc Nhi rất xinh đẹp, hấn không muốn Bạch Phong gặp muội ấy chút nào, lỡ như ...

“Hay bây giờ con với An nhi đưa Phong nhi đến đó đi, sẵn dùng điểm tâm luôn.”

“Dạ.”

Kỳ Vũ ngao ngán đứng dậy, vươn vai cái nữa rồi cùng Kỳ An và Bạch Phong đến Thanh Vân Lâu.

“Nè, sao không đi cổng chính?” – Kỳ An thắc mắc.

“Đường này nhanh hơn, Yển tử cũng đâu nói gì.”

Bạch Phong hơi cau mày, không hài lòng lắm về vụ cửa sau này, nhưng cũng bước theo Kỳ Vũ. Thật ra “nhanh hơn” chỉ là cái cớ, nếu đi cổng chính sẽ có nhiều người thấy Bạch Phong, mà hấn thì lại không muốn điều đó.

“Ngọc Nhi, lại đến làm phiền muội đây!”

Kỳ Vũ gõ cửa rồi cùng hai người kia bước vào phòng. Ngọc Nhi cười tươi nhìn Kỳ Vũ và Kỳ An, nhưng đến khi thấy Bạch Phong mặt đột nhiên biến sắc.

“Ồ, đây là...”

“Chào Ngọc Nhi cô nương, tôi là Bạch Phong, hân hạnh được gặp.”

“Và..ng, chào Bạch công tử.”

“Muội sao thế? Không khoẻ à?” – Kỳ An lo lắng khi thấy sắc mặt Ngọc Nhi.

“Không ạ.” – Ngọc Nhi lấy lại nụ cười ban đầu – “À, để Ngọc Nhi đàn và hát tặng Bạch công tử một bài, xem như chào mừng công tử lần đầu đến đây nhé?”

“Muội hát à? Hiếm nha, trước giờ có mấy khi muội chịu hát đâu?”

Ngọc Nhi chỉ cười trừ, nhìn Bạch Phong chờ đợi.

“Thật hân hạnh.” – Bạch Phong cười đáp, không hiểu có phải là do cậu nhạy cảm quá không, nhưng thái độ Ngọc Nhi đối với cậu hơi lạ.

Ngọc Nhi ngồi xuống ghế, so dây đàn rồi bắt đầu cất tiếng hát.

Người là mây

Mây bay tự do theo cơn gió

Ta muốn bắt lấy

Muốn ôm chặt vào lòng

Muốn người mãi là của ta

Muốn ta mãi là của người

Người đang ngay bên cạnh

Nhưng sao lại quá xa xôi

Ta chỉ tin số phận từ khi ta gặp người

Ta chỉ tin duyên kiếp từ khi ta gặp người

Liệu có nơi nào đó cho chúng ta được mãi bên nhau?

Không phiền muộn lo âu

Không sợ phải mất nhau

Không sợ khi gặp nhau

Không cần đè nén những cảm xúc trong lòng

Ta biết mình ích kỷ, nhưng ta chỉ cần người

Ta biết mình ích kỷ, nhưng ta phải xa người

Ta biết mình ích kỷ, nhưng ta muốn người hạnh phúc

Và hạnh phúc của người là khi không ở bên ta

Trời đất bao la

Đâu là nhà?

Đâu là hạnh phúc của ta khi không có người?

Con tim đau nhói

Người cười, nhưng không phải với ta

Trong vòng tay người, không phải là ta

Dẫu biết đó là số phận

Nhưng người ơi ta muốn được một lần

Chỉ một lần thôi

Được ngã vào lòng người

Được nói...

Ta yêu người...

Một lần ... duy nhất ...

“Bạch công tử thấy thế nào?” – Ngọc Nhi hỏi

“Tôi có thể nói chuyện riêng với Ngọc Nhi cô nương không?”

“Có chuyện gì à?” – Kỳ Vũ hỏi, từ khi nghe Ngọc Nhi đàn, thái độ của Bạch Phong kỳ lạ lắm.

“Được chứ?” – Bạch Phong như không nghe thấy, nhìn thẳng vào mắt Ngọc Nhi hỏi.

“Vâng.” – Ngọc Nhi cười buồn, quay sang Kỳ An và Kỳ Vũ – “Phiền hai huynh ra ngoài chút nhé?”

“Nhưng...”

“Kỳ Vũ, chúng ta về thôi!” – Kỳ An cướp lời Kỳ Vũ – “Ồ tiêu cực còn nhiều việc phải làm, hẹn muội khi khác nhé Ngọc Nhi!”

“Vâng.”

Kéo Kỳ Vũ ra ngoài mà lòng Kỳ An như lửa đốt, thật ra giữa hai người họ có chuyện gì, anh chắc mình lo chẳng kém Kỳ Vũ!

Ngọc Nhi ra đóng cửa rồi ngồi xuống đối diện Bạch Phong.

“Bạch Phong không phải là tên thật của công tử, đúng chứ?”

“Hắn dạy cô nương đàn à? Còn bài hát đó nữa?” – cậu đáp lại bằng một câu hỏi khác chẳng liên quan gì cho lắm.

“Hắn? Nếu công tử muốn nói đến ân công thì đúng là như vậy.”

“Ân công? Hắn chẳng giúp không ai cái gì đâu!”

“Công tử gọi ngài ấy là ...hắn?”

“Cô nương không cần để ý chuyện đó.” – Bạch Phong cười nhạt – “Thật ra cô nương là ai?”

Ngọc Nhi cúi mặt, ngập ngừng. Sau một hồi, nàng ngược lên nhìn cậu, ánh mắt buồn bã

“Thiếp là Bạch Ngọc Nhi, nương tử của chàng!”

4. Chương 4

Màn đêm dày đặc tựa một tấm lụa nhung đen. Gió vùn vù như muốn nuốt tươi những lữ khách bên đường, lửa vào từng tán cây hốc đá tạo nên những âm thanh nghe đến rợn người.

Nó chạy. Nó không biết tại sao mình phải chạy. Nhưng nếu ở lại nó sẽ chết. Mùi máu tanh tươi, mùi gậy của xác chết, ánh dao sáng loáng lạnh lùng. Nó phải chạy.

“Chia nhau ra tìm, con bé không chạy xa được đâu!”

Nó cố nép sát người vào một bụi rậm, hai tay bịt chặt miệng, run rẩy. Nó không còn đủ sức để khóc nữa, trong trí óc nó chỉ còn vương những xác người nằm rũ rượi, ngổn ngang. Cha nó, mẹ nó, anh chị của nó, tất cả ... Nó không muốn gục xuống như thế!

“Chạy đi..con..phải sống...”

Mẹ ơi, lạnh lắm, sợ lắm mẹ ơi! Cứu con! Người nó run lên bần bật, ánh dao thỉnh thoảng lại loé lên giữ màn đêm lạnh lẽo nhờ chút ánh sáng mờ nhạt của mảnh trăng thượng tuần.

“Con bé đây rồi!”

Một giọng nói lạnh tanh vang lên, đồng thời đám cỏ cao vút nơi bụi rậm bị vạch ra, và thanh đao hạ xuống.

“Á!!!!!!”

Nó hét lên, tình cờ lại né được nhát đao. Nó vùng bỏ chạy, chân vấp vào nhau nhém té. Bả vai và chân như có gì đó ghim vào đau nhói. Nó vẫn chạy. Nó phải sống!

Rầm

Nó tông phải một ai đó, trong vô thức nó ngược lên, nín chặt áo người ấy

“Cứ..u..”

Thứ duy nhất nó còn nhớ được là một nụ cười rất đẹp dưới ánh trăng.

=====

“Đoạn này nàng mạnh tay một chút, dứt khoát vào, cứ thoải mái, đừng gượng ép quá!”

“Này, hai người đang làm gì vậy?” – Kỳ Vũ bước vào, rõ ràng là không vui khi thấy Bạch Phong đứng phía sau, choàng tay giữ các ngón tay của Ngọc Nhi trên dây đàn. Còn Kỳ An bên cạnh thì khỏi phải nói, nét mặt chẳng khác nào vừa uống nhầm giấm.

“Bộ không thấy sao còn hỏi?” – Bạch Phong hứ một tiếng, rồi cười với Ngọc Nhi – “Nàng đàn lại thử xem.”

“Vâng, chàng vào bàn ngồi đi.” – Ngọc Nhi cười tươi đáp lại.

Chàng chàng nàng nàng nghe ớn lạnh! Chẳng hiểu sao hai người này có thể nhanh chóng thân nhau thế, còn cực-kỳ-thân-mật nữa là đằng khác. Hắn thấy ... hơi bị ghen!

“Hay lắm!” – Bạch Phong vỗ tay – “Mai ta sẽ chỉ nàng một khúc nhạc khác.”

“Vậy thì hay quá!”

Ngọc Nhi cười như không thể tươi hơn nữa, hai người họ quên mất còn hai kẻ khác đang tức muốn trào máu cạnh bên. Gì chứ ghen đâu phải là chuyện dễ nuốt! Nhất là khi ghen mà không trút giận được vào ai! Bực!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

=====

“Cậu thân với Ngọc Nhi quá nhỉ?”

“Ờ thì ... cũng vậy thôi.”

“Cũng vậy thôi mà tối ngày hết chàng lại thiếp!”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến anh?”

“Không liên quan? Nói nghe hay nhỉ?”

“Vậy liên quan gì?”

“Cậu...!” – hắn uất nghẹn cả cổ, chẳng nhẽ phải nói rõ ra là hắn ...

“Tôi về phòng đây, ngủ ngon.”

Cậu lạnh lùng quay đi, hắn lúc này chỉ mong một điều là khoá cửa lại và nhốt cậu luôn vào trong ấy.

Lại có tiếng sáo êm dịu theo gió nhẹ đưa vào...

=====

“Cậu rảnh quá nhỉ? Tối ngày đến đây?”

“Chẳng phải anh cũng vậy sao? Hơn nữa Ngọc Nhi đâu thấy phiền, phải không?”

“Thiếp mừng còn không hết!”

Cái này có được gọi là “cười tình” không nhỉ? Không biết, chỉ biết là hắn đang sắp nổ tung đây! Hắn vừa định nói gì đấy thì đột nhiên Bạch Phong sầm mặt lại, bước nhanh đến chỗ để đàn của Ngọc Nhi, ngồi xuống và bắt đầu tấu nhạc. Lạ ở chỗ là không một âm sắc nào phát ra cả dù các ngón tay cậu vẫn lướt đều trên các dây đàn.

Tưng

Đó là âm thanh duy nhất được nghe thấy, sau đó bảy dây đàn đồng loạt đứt bung, một dây cửa vào tay cậu chảy máu.

“Cậu có sao không?” – Kỳ Vũ hốt hoảng chạy đến

“Người còn chưa chịu lộ diện?” – Bạch Phong không để ý là tay mình đang nằm chặt trong tay hắn, cậu hướng ánh nhìn giận dữ ra phía cửa sổ.

“Làm gì mà ghê thế sư đệ, chỉ là chào hỏi thôi mà!”

Một thanh niên khôi ngô tuấn tú xuất hiện nơi cửa sổ, rồi phi thân vào phòng bằng đường đó luôn. Y phục của y từ trên xuống dưới đều là màu tím.

“Chào hỏi? Cũng may là có cây đàn ở đây, nếu không tôi đã vong mạng rồi!”

“Ta đâu biết đệ không mang theo đàn chứ!” – y quay sang Ngọc Nhi – “Xin thứ lỗi, tại hạ sẽ đền cho cô nương một cây đàn khác.”

“Không cần đâu, công tử đừng quá bận tâm.”

“Sao lại thế được! Làm hỏng vật dụng của mỹ nhân là tội đáng trách nhất thế gian, phải để ta chuộc lỗi chứ!”

“Mặc kệ hắn đi Ngọc Nhi, dù sao mấy cây đàn của hắn cũng là dùng giọng lưỡi để lấy được, không tốn xu nào đâu.”

“Đệ nói như ta là bọn lừa gạt không bằng! Mà này, cậu còn định nắm tay đệ ấy đến bao giờ hả?”

Kỳ Vũ giật mình bỏ tay Bạch Phong ra. Ngọc Nhi đem bông băng đến băng lại vết thương cho cậu.

“Người là ai?” – Kỳ Vũ ngồi vào bàn, khó chịu hỏi.

“Trời, nói vậy chẳng lẽ cậu không nhớ tôi? Đau lòng quá, mỹ nhân quên mình rồi!”

“Mỹ nhân cái gì hả? Đừng nói như quen biết lâu lắm vậy! Thật ra người là ai?”

“Băng sát Tử Y Lang, gã háu sắc nhất thiên hạ!” – Bạch Phong ngao ngán chen vào.

“Phải nói là người yêu thích cái đẹp chứ! Lúc nhỏ cậu đến chỗ sư phụ tôi, chúng ta có gặp nhau rồi mà! Cậu không nhớ sao?”

“Việc gì ta phải nhớ người?”

“Cậu vẫn cứng đầu như ngày nào!” – y nhún vai – “Thôi kệ, dù sao trước giờ tôi cũng không hứng thú với cậu. Cô nương đây là Ngọc Nhi?”

“Vâng, chúng ta có quen biết nhau sao?”

“Tại hạ có nghe gã ham chơi kia nói về cô nương, chắc cô nương cũng nói với Phong đệ chuyện đó rồi?”

“...” – Ngọc Nhi ngạc nhiên nhìn y một chốc rồi mỉm cười gạt đầu.

“Vậy giờ tới phiên ta mượn Phong đệ.”

“Hả?!”

Kỳ Vũ và Ngọc Nhi cùng thốt lên. Nhưng ngay sau đó đã thấy y đứng sau lưng Bạch Phong, cậu thì ngã vào người y, bất tỉnh.

“Tạm biệt.”

Y bế xốc Bạch Phong, biến mất trước khi hai người kia kịp mở miệng nói thêm tiếng nào. Sự việc diễn chỉ trong vài giây, không ai kịp phản ứng gì cả.

“Bạch Phong!!!”

Kỳ Vũ lao nhanh ra cửa, nhưng dĩ nhiên bóng dáng của Tử Y Lang đã mất tăm.

“Kỳ Vũ, huynh định đi đâu vậy?” – Ngọc Nhi níu tay hấn lại

“Ta phải tìm Bạch Phong!”

“Huynh biết phải tìm ở đâu à?”

“Ta...”

“Muội nghĩ chúng ta nên tìm Kỳ An huynh rồi cùng bàn tính lại.”

“Phải rồi, cha! Cha ta biết rất nhiều thứ, ta về hỏi ông ấy!”

Hấn tức tốc phóng ngựa đến tiêu cục, nghiêng chặt răng.

“Bạch Phong, cậu không được có chuyện gì đấy!”

“Hả? Phong nhi bị bắt cóc? Là ai làm?” – Vương đường chủ ngồi bật dậy

“Băng sát Tử Y Lang! Cha biết hấn ở đâu không?”

Vương đường chủ dịu lại nét mặt, thở ra, có vẻ như trút được gánh nặng.

“Tưởng ai.” – ông tiếp tục công việc thưởng trà của mình.

“Đệ yên tâm, hấn là đại phu riêng của Phong đệ, lâu lâu lại “bắt cóc” đệ ấy về kiểm tra sức khỏe vậy mà. Từ nhỏ sức khỏe của Phong đệ đã không tốt cho lắm.” – Kỳ An bên cạnh thấy nét mặt như muốn giết người của Kỳ Vũ liền vội giải thích.

“Lần trước cậu ấy đột nhiên ôm ngực trông có vẻ đau lắm.”

“Lâu lâu vẫn bị thế, đệ đừng quá lo lắng!”

“Sao đệ không biết gì hết vậy?”

“Thì tại Phong nhi không nói, có vậy cũng hỏi!”

“Cha!” – Kỳ An nhắc khéo, cứ để cha chọc tức Kỳ Vũ một lát thế nào cũng có chuyện.

“Mà thật là Bạch Phong không sao chứ? Cái gã Tử Y Lang đó nhìn không lương thiện gì cả!”

“Con không nghe chữ “Băng sát” đặt trước tên hấn hả? Giết người không chớp mắt đó. Nhưng hấn không làm hại Phong nhi đâu, chỉ có điều...”

“Điều gì?” – hấn sốt ruột.

“Con không biết trong gian hồ hấn nổi tiếng là ‘hấu sắc’ à?”

“Thì sao? Bạch Phong là nam nhân mà?”

“Với hấn, chỉ cần đẹp là được, nam nữ không quan trọng. Chẳng phải lúc nhỏ khi ở chỗ lão già áo đen, mỗi lần hấn chọc ghẹo Phong nhi, con đều đứng ra giúp sao? Giờ còn nói nam với chả nữ!”

“Có hả?”

“Bộ ngoài Phong nhi ra, con không còn nhớ gì về chuyện lúc nhỏ sao?”

“Con...”

“Mà sao con nói là bắt cóc?”

“Thì hấn đánh ngất Bạch Phong rồi mang đi.”

“Ồ, chuyện lớn à. Theo ta biết thì “tình được” hấn bào chế ra hơi bị có hiệu quả...”

“Hấn đang ở đâu?!” – Kỳ Vũ cắt ngang lời ông

“Cách kinh thành 500 dặm về phía tây, trong một căn nhà gỗ.”

Kỳ Vũ lập tức bỏ đi. Đợi khi tiếng vó ngựa xa dần, Kỳ An mới quay sang cha mình.

“Cha à.”

“Hm?”

“Phản ứng của cha khi nghe tin Phong đệ bị bắt cóc có phần giả tạo quá đấy!”

“Ý con là sao?”

“Nếu Phong đệ bị bắt thật thì cả Hoàng thượng lẫn Thái hậu đều sẽ hỏi tội cha, chẳng lẽ cha bình tĩnh được đến thế à?”

“Con khinh thường cha quá vậy?”

“Mà mấy lần Tử Y Lang đem Phong đệ đi đâu có làm ầm lên kiêu này, còn đánh ngất đệ ấy nữa chứ?”

“Ai biết được, hấn vốn là người kỳ quặc mà.”

“Sáng này con thấy hấn nói chuyện với cha trong thư phòng thì phải?”

“Ồ, vậy sao? Hahaha!”

Vương đường chủ cười trừ, cái cười khiến Kỳ An thấy hiện rõ hai chữ “mơ hồ”. Chẳng biết cha anh và cái gã Bằng sát kia đang bày cái trò gì nữa! ...Khoan, chẳng lẽ họ định...?

Chắc không đâu, làm thế e rằng Bạch Phong sẽ ... giết Kỳ Vũ mất!

=====

Trong ký ức của cậu, thứ rõ ràng nhất là tiếng sáo và hình dáng người ấy nhìn từ phía sau. Tiếng nói lúc nào cũng rất mơ hồ, nói với cậu nhưng như đang nói với một người khác. Không cử chỉ âu yếm, chỉ là vài lời hỏi thăm khi gặp mặt, cũng chẳng gặp được mấy lần. Cậu chưa được nhìn thật kỹ vào gương mặt người đó, và cũng không có cơ hội.

Người đó chơi được rất nhiều nhạc cụ, hay nhất là sáo, nhưng lại ít khi thổi. Người đó trước giờ chỉ hát có một bài.

“Tự sáng tác à?”

“Không, của một người bạn.”

“Ca từ chẳng hợp tính cách chút nào.”

“Ừ, người ấy hát sẽ hợp hơn ta nhiều.”

Vẫn không quay lại, người ấy rất ít khi nhìn cậu. Không, chính xác là tránh mặt cậu. Cậu tìm kiếm, cậu khao khát, cậu với tay ra..., nhưng không chạm tới. Quá xa xôi...

“Chờ đã!!!”

“Tĩnh rồi à?”

“Ờ?”

Cậu nhìn quanh, căn nhà nhỏ bằng trúc với những vật dụng bằng gỗ quen thuộc khiến cậu bình tâm hơn.

“Người làm cái trò gì vậy?”

“Thì như mọi khi thôi!”

“Chẳng phải nói là không cho Kỳ Vũ biết sao? Tự đừng đem ta đi trước mặt hắn?”

“Lâu lâu phải đổi khác chút chút, chẳng lẽ không cho ta xuất hiện sao?”

“Hắn mà biết chuyện của ta thì người đừng có trách!”

“Thôi mà mỹ nhân, đừng nhăn mặt nhúm mày thế chứ, nhìn ... đáng yêu lắm!”

Bộp

Cái gối gỗ để trên đầu giường bay thẳng vào mặt gã vận đồ tím, y chụp lấy rồi để cẩn thận xuống bàn.

“Nguy hiểm lắm đó, đệ không thấy thuốc để ở đây một đồng à?”

“Người thử nói kiểu đó lần nữa xem, ta đốt sạch chỗ này!”

“Thôi được rồi, ta xin lỗi. Đệ uống cái này đi!”

“Gì vậy?”

“Thứ ta mới bào chế, không biết có hiệu quả không.”

“Đem ta ra làm thí nghiệm à?”

“Cũng vì đệ thôi.”

Cậu hơi ngần ngại nhìn viên đan tròn xoe tí xíu trong tay mình, vốn cậu không ngại lắm mấy vụ thuốc thang, nhưng không hiểu sao lần này lại có dự cảm chẳng lành.

“Không lẽ đệ nghĩ ta bỏ ‘tình dược’ trong đó rồi giả trò với đệ? Đệ cũng biết ta đâu dám. Đệ có tha thì gã ham chơi kia cũng mò về tìm ta tính sổ!”

“Đừng có nhắc tới hắn!”

Cậu lớn tiếng quát, tổng viên đan vào miệng, đón lấy ly nước từ tay y hớp một ngụm.

“Thấy sao?”

“Thì cũng như bình thường...ơ...”

Đột nhiên cậu thấy hơi chóng mặt, người nóng lên, đầu óc quay cuồng. Có một luồng khí rất lạ dâng lên, cảm giác bức bối khó chịu...

“Tử Y Lang, người...!” – cậu chỉ thốt lên được mấy chữ là ngã ngay xuống giường.

“Chà chà, hình như trong lúc bào chế mình bỏ nhầm tí ‘tình dược’ vào thì phải. Hohoho.” – Tử Y Lang đứng khoanh tay bên giường, tỏ vẻ hài lòng – “Nhìn cảnh này thì có chết cũng muốn hưởng thụ một lần!”

Cậu phi ngựa với tốc độ nhanh nhất có thể, gió mát rượi lướt qua mặt không làm dịu được ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng. Cái ý nghĩ Bạch Phong đang bị gã kia làm-chuyện-gì-đấy khiến cậu thở không ra hơi. Cũng tại hắn cả, phải chi lúc nãy hắn ngồi gần cậu hơn, cảnh giác tên Tử Y Lang khốn kiếp kia hơn thì cậu đâu bị bắt! Nếu cậu có chuyện gì thật hắn phải làm sao đây?

Căn nhà gỗ đã hiện ra trước mắt, cậu nhún người phi thân ra khỏi lưng ngựa, chú ngựa thông minh chắc chắn sẽ biết chỗ dừng để chờ.

Rầm

“Tử Y Lang, tên khốn, trả Bạch Phong đây!”

“Toi cánh cửa rồi.” – trái với vẻ hằm hằm giận dữ của kẻ mới xông vào, Tử Y Lang chép miệng, lắc đầu nhìn cánh cửa.

“Bạch Phong đâu?” – Kỳ Vũ lao tới, nắm cổ áo y, gằng giọng.

“Làm gì dữ vậy, Vương nhị công tử? Tôi chỉ định hưởng thụ tí xúu thôi mà!” – hắn chỉ ngón tay về phía giường.

Kỳ Vũ vội chạy tới bên, đỡ Bạch Phong dậy. Giờ đây Bạch Phong đang trong tình trạng quần áo cực kỳ xộc xệch.

“Người đã làm gì cậu ấy?” – hắn nghiêng răng.

“Ê, ta vô tội. Chỉ là lấy nhầm ‘tình được’ cho đệ ấy uống thôi. Đến chạm vào tôi còn chưa kịp nữa là, cậu đến trễ tí có phải hơn không!” – y lắc đầu tiếc rẻ.

“Người!”

“Thôi, xem như tôi xui xẻo, bày ra cho cậu hưởng vậy. Yên tâm đi, lúc tỉnh dậy đệ ấy không nhớ gì đâu. Tạm biệt!”

“Tên khốn, người đứng lại!”

Tử Y Lang không đợi hắn nói hết câu đã biến đâu mất tăm. Hắn toan đứng dậy nhưng chợt nhớ đang ôm Bạch Phong trong tay. Cậu thở hổn hển, mặt đỏ ửng, nhìn hắn bằng đôi mắt ngà ngà say, đôi môi hé mở mời gọi. Nếu đáp lại đôi môi ấy sẽ ra sao nhỉ? Cảm giác được cắn nhẹ vào bờ vai ấy...Trời, hắn đang nghĩ cái quái gì vậy!

“Kỳ...Vũ...” – cậu gọi khẽ tên hắn, hơi thở nóng ran phả vào ngực.

Hắn đặt Bạch Phong nằm xuống, tay cậu níu chặt tay áo hắn. Hắn quả thật rất, rất muốn chạm vào cậu nhiều hơn. Hắn cũng có nghe nói đến công dụng của ‘tình được’ do Tử Y Lang bào chế, nó làm người ta phấn khởi, nhưng sau đó sẽ quên hết mọi chuyện ân ái vừa xảy ra. Giờ hắn có làm gì cậu cậu cũng chẳng biết, chỉ có điều... Không, hắn lại nghĩ lệch lạc nữa rồi!

“Vũ..ca...” – cậu gọi tên hắn thật nhẹ nhàng như thách thức.

“Chết tiệt! Là lỗi của cậu, đừng có trách tôi!”

Hắn cau mày, cúi xuống và bắt đầu hôn...

“Nước...”

Cậu nói không ra hơi, cảm giác khô rát nơi cuống họng, đầu nặng trĩu. Một bàn tay nhẹ nhàng nâng người cậu lên, có thứ gì đó mềm mềm chạm vào môi, kèm theo là một dòng nước mát rượi.

“Nữa...”

Vẫn còn rất khát, cậu mấp máy nói. Lại là cảm giác va chạm nhẹ nhàng nơi môi và cái mát lạnh của nước...

“HẢ?!”

Bạch Phong giật mình, tròn xoe mắt. Giờ đây gương mặt Kỳ Vũ chỉ cách mặt cậu khoảng ba phân.

“Á!”

Cậu hét lên, đẩy hắn ra. Kỳ Vũ che miệng, ho sặc sụa. Chẳng lẽ hắn đang định mớm cho Bạch Phong thêm một ngụm nước nữa.

“Làm cái gì vậy hả? Muốn tôi sặc chết sao?”

“Tôi mới phải hỏi anh câu đó! Anh làm gì ở đây?”

“Cứu cậu chứ làm gì? Tôi mà đến muộn chút nữa là cậu bị cái gã háu sắc kia xử rồi! Ngốc vừa phải thôi chứ, bị dụ uống ‘tình được’ cũng không biết!”

“Hả? Tình được? Vậy anh...”

“Này này, tôi không có làm gì cậu hết, đừng nhìn tôi kiểu đó!”

“...” – cậu tặng hắn thêm cái nhìn đầy nghi hoặc, tay níu chặt áo mình.

“Thái độ vậy là sao hả?”

“...”

“Thôi được, tôi thừa nhận là tôi có ... hôn cậu, nhưng chưa làm gì khác thì gã kia đã ném viên thuốc giải và tờ giấy vào, bảo cho cậu uống rồi!”

“Anh cho tôi uống bằng cách nào?”

“Thì bằng ... miệng. Đâu còn cách nào khác!”

“Khoan, bằng miệng? Còn gì nữa không?”

“Ý cậu là sao hả? Không tin thì cậu kiểm tra lại thân thể mình đi!”

“Không phải!” – cậu đỏ mặt – “Tôi chỉ muốn hỏi, hắn ta có nhắc gì tới vụ truyền nội công không?”

“Ồ có, hắn bảo sau khi uống thuốc, phải truyền cho cậu bằng ... miệng thì mới hiệu quả.”

“TỬ Y LANG!!!!!!!!!!!!!!” – cậu tức giận hét to, dường như quên mất việc Kỳ Vũ đang hiện diện bên cạnh – “Ta biết người đang ở đây, ra đây mau!”

“Bình tĩnh nào sư đệ, nóng quá dễ phát bệnh đó!” – Tử Y Lang đứng đỉnh bước vào, tay cầm một chén chứa chất nước xanh đen – “Uống thuốc nè!”

“Ta giết người!” – cậu lao tới túm lấy cổ áo hắn, mày cau lại, ánh mắt lộ rõ vẻ muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

“Ê, coi chừng nóng!” – Tử Y Lang vẫn bình thản, đưa tay cầm chén thuốc ra xa, giữ cho nó khỏi đổ – “Muốn giết thì uống hết chén này đi đã, đệ mà bị gì thì ta cũng bị chém thôi!”

“Người lại bỏ thứ gì trong đó nữa hả?”

“Đừng nghĩ ta xấu xa thế chứ? Dù sao mục đích của ta cũng đạt được rồi, giờ đâu cần nữa!”

“Người mà dám bỏ mấy thứ bậy bạ vào, ta thề sẽ không tha cho người!” – cậu chần chừ nhìn chén thuốc rồi đưa lên miệng

“Khoan đã Bạch Phong!” – Kỳ Vũ ngăn

“Làm ơn đi Vương nhị thiếu gia! Cậu đứng đó còn lo tôi giả trò sao?” – Tử Y Lang cằn nhằn hắn rồi quay sang Bạch Phong, cười hiền, giọng những chỗ cần thiết – “Đệ biết rõ là không-thể-không-uống-mà?”

Bạch Phong nhìn y dò xét một chốc rồi nhắm mắt uống một hơi. Ngay khi nuốt xong ngụm cuối cùng, cậu ...

“Bạch Phong!” – Kỳ Vũ hoảng hốt đỡ lấy cậu trước khi cậu ngã xuống sàn nhà, quát mắt nhìn Tử Y Lang – “Tên khốn, người lại làm gì cậu ấy thế hả?”

“Yên tâm đi, thuốc có lẫn tí mê dược thôi, lát sẽ tỉnh. Tôi còn muốn sống! Cậu đưa đệ ấy về nhà đi, nhân lúc này tôi biến đây. Lần này lớn chuyện rồi, dám đệ ấy giết tôi thật chứ chả chơi!”

“Chuyện gì?”

“Thì chuyện cậu... Mà thôi, về hỏi lão già nhà cậu ấy, ông ta nói cho mà nghe. Hẹn ngày tái ngộ!”

Khi những chữ cuối của câu nói ấy vang lên cũng là lúc thân ảnh y biến đâu mất, Kỳ Vũ nhìn vào khoảng không trước mặt một lát rồi bế Bạch Phong bước ra ngoài. Hắn lên ngựa, để cậu ngồi ngang phía trước, vòng hai tay ôm lấy thân người cậu và giữ chặt dây cương, cho ngựa chậm chậm về hướng kinh thành.

Kỳ Vũ đi vòng đường núi. Đường này xa hơn nhưng yên tĩnh, không phải qua khu phố tấp nập người ngựa mà đến thẳng rừng trúc phía sau nhà hắn. Cha hắn không thích ồn ào nên Vương gia trang tọa lạc ở một nơi khá là yên tĩnh, xung quanh rất ít nhà cửa. Hắn nhìn xuống cậu, mi mắt khép nhẹ, cái mũi cao, đôi môi mềm mại. Lần đầu hắn được ôm cậu lâu đến thế này, lòng cứ lâng lâng biết bao cảm xúc khó tả. Hắn nhớ đến cái cảm giác khi hai đôi môi chạm vào nhau, tê dại, mê mèm và khao khát, hắn muốn được hôn cậu một lần nữa ... Nhưng chắc chỉ mình hắn nghĩ thế thôi, cậu ghét hắn. Phải, cậu ghét hắn!

Gió thổi rừng trúc xào xạc, hần chợt nhớ ra một điều gì đấy nhưng rồi lại quên ngay. Hần vốn có trí nhớ rất tốt, nhưng không hiểu sao những chuyện từ năm mười lăm tuổi về trước hần đều rất mơ hồ, chỉ nhớ loáng thoáng. Và đường nét rõ ràng nhất trong cái bức tranh ký ức mờ nhạt đó là hình dáng của cậu bé hần gọi là “nhóc”.

Tử Y Lang thở dài, miệng y nói “biến” vậy chứ vẫn còn ở đấy, khoanh tay dựa vào một gốc cây, lặng nhìn theo họ.

“Gã ham chơi ơi, tỉnh thoảng ông cũng phải quan tâm tới người quan trọng của ông một chút chứ, sắp bị người khác cướp mất rồi kìa!”

Y ngược nhìn trời. Sao trời bao la đến thế? Quá rộng lớn khiến con người trở nên bé nhỏ.

“Mà có lẽ đã bị cướp đi từ lâu rồi!”

Thở dài lần nữa, y lấy trong tay áo cây tử tiêu vốn đã đi liền với tên tuổi mình trên giang hồ, đưa lên môi thổi. Thầm nghĩ có nên đến “đòi nợ” An Thiên chưa nhỉ?

/...Mà thôi, để một thời gian nữa vậy. Lúc này mà gặp chắc cậu ta đem mình đi trăm lập huyết! Người ta là vua mà .../

=====

“Có ai nói nhóc đẹp chưa?”

“Ồ...”

“Nhóc đẹp lắm, dễ thương nữa!”

“Vũ ca!” – ‘nhóc’ đỏ mặt.

“Anh nói thật mà! Ngày, mai một lớn lên nhóc làm vợ anh nhé?”

“Em là con trai!”

“Anh không muốn nhóc làm vợ ai khác đâu!”

“Đã nói em là con trai, sao làm vợ người khác được!?”

“Làm chồng cũng không luôn, anh chỉ muốn nhóc thuộc về anh thôi. Hứa nhé?”

Rừng trúc xào xạc, tiếng gió át đi câu trả lời của ‘nhóc’, chỉ biết cậu bé đối diện chợt mỉm cười...

5. Chương 5

“Vương thúc, thúc và hần âm mưu chuyện này phải không?”

“Con nói chuyện gì?”

“Thì chuyện Kỳ Vũ...”

“Ta chỉ gợi ý chút thôi, còn lại do Tử Y Lang làm, ta không liên quan ”

“Vương thúc!”

“Thôi nào Phong nhi, chuyện có gì to tát lắm đâu! Với bệnh tình của con nếu không để Kỳ Vũ giúp thì —”

“Con không cần anh ta giúp!”

“Còn giận nó à?”

“Giận...giận cái gì cơ chứ?” – cậu đỏ mặt

“Thì mười một năm trước nó —”

“Không có! Không có chuyện gì xảy ra hết! Con đến Thanh Vân Lâu thăm Ngọc Nhi đây!”

Cậu vội bước nhanh ra khỏi phòng. Đúng, mười một năm trước chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chẳng có gì can thiệp vào cuộc đời cậu cả, thật mà!

“Cha.” – Kỳ An từ nãy vẫn ngồi im, giờ mới lên tiếng.

“Lại cần nhần chuyện gì đây?”

“Nếu con là Phong đệ, con không giận Kỳ Vũ đâu, mà chỉ đem nó ra ngũ mã phanh thây, hoặc làm cho bán thân bất toại thôi.”

“Con ác quá vậy?”

“Lần này cha quá đáng lắm, con cứ nghĩ Vũ đệ toi đời rồi chứ, cả tên Tử Y Lang kia nữa. May mà Phong đệ giữ được bình tĩnh.”

“Phong nhi nó hiền như cục bột, không nỡ ra tay với Vũ nhi đâu.”

“Hiền và dữ đâu phải là vấn đề, cái quan trọng là chuyện nó gây ra mười một năm trước kia! Con cứ nghĩ ngay lúc đó Phong đệ giết nó luôn rồi, giờ lại bắt đệ ấy phải để nó ... hôn. Cha mà cứ nhúng tay vào, không khéo nó đi gặp mẹ sớm.”

“Không đâu không đâu!” – Vương đường chủ cười lớn – “Phong nhi nó không giết được Vũ nhi đâu!”

“Sao cha dám chắc?”

“Hahaha.”

Ông không trả lời mà chỉ cười, nét mặt tràn đầy tự tin, có một chút thoả mãn trong nụ cười.

/... Nếu người còn không xuất hiện thì đừng hối hận nhé, gã ham chơi.../

=====

“Phong đại ca!”

“Ồ, muội gọi ca?”

“Ở đây chỉ có ca với muội, không gọi ca thì còn ai nữa?”

“Xin lỗi, ca hơi lơ đãng.”

“Ca ca có tâm sự à?”

“...”

“Hôm qua ca bị Tử Y Lang bắt đi đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngọc Nhi, hôm nay ca ở lại đây được không? Ca không muốn về Vương gia trang.”

“Hm?” – nàng hơi thoáng ngạc nhiên, rồi cười nhẹ – “Muội thì không sao, chỉ sợ Yến tử không đồng ý.”

“Sao lại không cơ chứ?” – một giọng nữ đột ngột vang lên

“Yến tử!”

Yến tử bình thản bước vào, nhướn miệng cười.

“Chắc có điều này Bạch công tử chưa rõ, năm năm trước tôi lấy danh nghĩa mua lại Thanh Vân Lâu, nhưng người bỏ tiền ra là ân công.”

“Lại là hắc?” – cậu tỏ rõ vẻ khó chịu – “Ra cô nương cũng quen với hắc, thật ra mục đích của hắc là gì?”

“Ân công muốn có một chỗ cho Ngọc Nhi tạm trú và chờ công tử. Thanh Vân Lâu được chia làm hai là vì thế. Hơn nữa mỗi khi ra ngoài Ngọc Nhi đều mang mạng che mặt.”

“Thật chẳng biết hấn nghĩ cái gì trong đầu, đưa Ngọc Nhi về phủ chẳng phải hơn sao?”

“Ngọc Nhi nếu muốn đường hoàng ở lại phủ thì phải dùng danh nghĩa vợ sắp cưới của công tử, mà ân công không muốn ép người vào sự đã rồi. Hơn nữa ân công muốn hai người gặp nhau trước rồi từ từ vun đắp tình cảm.”

“Không muốn ép? Dùng ân nghĩa ra như thế chẳng phải đã ép buộc người khác rồi còn gì?” – cậu nhếch mép.

“Phong ca! Đừng nói ân công thế, là do muội tự nguyện.”

“Thôi được rồi, chúng ta không nói chuyện của hấn nữa. Vậy Yến tử đồng ý cho tôi ở lại?”

“Ân công từng nói tặng nơi này cho công tử. Công tử là chủ, có quyền quyết định.”

“Tôi và hấn không liên quan gì cả, Yến cô nương vẫn là chủ thôi. Tôi chỉ muốn trú tạm vài hôm.”

“Cạnh phòng Ngọc Nhi có một phòng trống, tôi sẽ bảo tì nữ chuẩn bị giường, công tử muốn ở lại bao lâu tùy thích.”

Hấn đi qua đi lại trong khoảng sân giữa phòng hấn và phòng cậu, hết nhìn trời nhìn đất lại nhìn vào phòng cậu, và nhìn ra cửa.

“Đi đâu thế không biết!”

Hấn cắn nhần, rồi tiếp tục đi qua đi lại. Sau một hồi không chịu nổi nữa, hấn quyết định ra ngoài.

“Con đi đâu vậy?” – Vương đường chủ hỏi khi hấn đi ngang hoa viên

“Con...ra ngoài đi dạo chút.”

“Nếu muốn tìm Phong nhi thì không cần, tối nay nó ở lại Thanh Vân Lâu.”

“Cái gì?”

“Lúc chiều nó có đến tiêu cục tìm cha.”

“Nhà có không ở mắc gì lại chạy đến đó chứ?!”

“Chẳng phải con cũng tối ngày ở đó sao?”

“Nhưng con không có qua đêm!”

“Thiệt tình! Mà dù sao Phong nhi cũng là nam tử, ở một đêm lâu xanh cũng là chuyện thường tình.”

“...” – hấn nghiêng chặt răng, sao tự dưng thấy lòng bức bối khó chịu.

“Cũng tại con cả thôi, làm người ta giận.”

“Con đã làm gì chứ?”

“Không phải hôm qua con ... hôn nó sao?”

“Là...là tình thế ép buộc thôi! Nếu không sao cho cậu ta uống thuốc được?”

“Vậy còn trước đó? Chẳng phải do con chủ động sao? Nếu Tử Y Lang không đưa thuốc giải dám con ... Trời ơi, tội nghiệp Phong nhi của ta quá!”

“Con mới là con của cha đấy!” – hấn hét lên, đỏ mặt khi nhớ lại chuyện hôm đó – “Ủa? Mà sao cha biết?”

“Ờ thì...”

“Thật ra mục đích của Tử Y Lang khi dụ Bạch Phong uống ‘tình dược’ là gì? Còn bệnh của cậu ấy nữa?”

“Sao...sao cha biết được! Hỏi hấn ấy!” – ông thầm rửa “tên Băng sát khốn kiếp, bán cái cho ta!”

“Hấn nói cha biết, bảo con về hỏi cha.”

“Giờ này Phong nhi đang vui vẻ với cô nương xinh đẹp nào nhỉ?”

“Cha đừng có đánh trống lảng!”

“Phong nhi thật sự trưởng thành rồi. Mà nó cũng đã hai mươi bốn, chắc ta nên tìm một tiểu thư nào đó cho nó.”

“Cha!”

“Con đừng có ganh tị, cha cũng sẽ tìm cho con một mối mà!”

“Cha làm thế con từ cha luôn, con đi dạo!”

Hắn bỏ đi, ở lại chẳng moi móc được tin gì mà còn bị kéo theo một đồng rắc rối. Ngu sao?

Còn Bạch Phong nữa, chỉ là mấy cái ... hôn thôi vậy mà cũng giận. Người gì đâu hẹp hòi? Hơn nữa, đi đâu không đi lại chạy đến Thanh Vân Lâu, bộ muốn chọc hắn điên lên chắc?

Hắn lang thang một hồi, nhìn lên đã thấy mình đứng trước Thanh Vân Lâu. Gian bên trái vẫn còn nhộn nhịp. Vậy là cậu đang ở một trong những phòng trên đó ư? Và vui vẻ với một cô nàng xinh đẹp?

Hắn cau mày bỏ đi, không muốn nghĩ thêm nữa. Hắn đến bên thành cổ, hôm nay không có tiếng sáo, khung cảnh điêu tàn dưới ánh trăng, hoang sơ và đổ nát như chính tâm trạng hắn bấy giờ. Hắn dựa vào một bức tường ngắm nhìn trăng.

Cậu ghét hắn đến thế sao? Ghét bị hắn hôn, ghét nhìn mặt hắn? Trời ơi, hắn phải làm sao đây? Không lẽ chạy lại mà hét vào mặt cậu “Tôi yêu cậu đó, đừng có mà đi lảng nhảng bên ngoài!”? Nhảm! Cậu và hắn đều là nam nhân, chuyện hắn yêu cậu đã là nghịch lý rồi, giờ lại muốn cậu đáp lại tình cảm ấy nữa ư?

“Tiếng sáo?”

Hắn quay lại nhìn, phía đằng xa kia bạch y nhân đã xuất hiện từ lúc nào. Hắn nhắm mắt thả hồn theo tiếng sáo như muốn nuốt lấy từng âm sắc. Hôm nay tiếng sáo buồn đến lạ...

=====

“Ngọc Nhi, ta lại làm phiền muội nữa đây!” – Kỳ Vũ mỉm cười gõ nhẹ lên cánh cửa đang để mở

“Sao huynh đến sớm thế?”

“Không hoan nghênh ta à?”

“Đâu có! Huynh dùng điểm tâm với muội luôn chứ?”

“Được thế thì hay.”

“À, huynh chờ chút nhé? Muội sang gọi Phong dậy, hôm qua chàng ấy thức đến gần sáng.”

“Bạch Phong ở đây?”

“Vâng. Muội nhớ chàng ấy nói đã báo lại với Vương đường chủ rồi mà?”

“Rồi. Nhưng ta tưởng cậu ấy ở gian bên kia chứ? Trước giờ Yến tử có cho khách nào qua đêm ở gian này đâu? Còn ở trong Hải Ngọc Các nữa.”

“Chàng ấy đặc biệt.” – Ngọc Nhi cười bí hiểm rồi bước ra ngoài.

Đặc biệt ư? Hắn đến Thanh Vân Lâu trước cậu, thế sao cậu lại được đối xử “đặc biệt” hơn hắn?

Thanh Vân Lâu chia làm hai gian lớn như đã biết. Trong mỗi gian lại chia ra nhiều khu nhỏ như bếp, phòng ngủ ...v.v... Ở gian bên phải có một khu đặc biệt. Đó là Hải Ngọc Các, nơi ở của Ngọc Nhi và Yến tử. Khu này được xem là bất khả xâm phạm, nếu ai dám tự tiện bước vào mà không được sự đồng ý, kẻ đó có nguy cơ không thấy ánh mặt trời. Nhớ có lần hắn cãi nhau với cha, đến đây đòi ở lại một đêm. Yến tử bắt hắn sang gian bên kia, dù gọi cô nương hay không cũng được, chứ nhất quyết không cho hắn ở gian bên này (ngoài Hải Ngọc Các nói trên thì gian bên phải không có phòng cho khách). Cậu ta làm sao mà thay đổi được Yến tử sắt đá thế nhỉ? Nhưng dù sao hắn cũng thấy nhẹ nhõm, ít ra cậu cũng không ở chung với một cô nương nào đó.

Bạch Phong bước vào, hơi khựng lại khi thấy Kỳ Vũ, nhưng rồi làm lơ, xem hẩn như không khí.

“Thái độ cậu vậy là sao?”

Cậu vẫn thản nhiên ăn uống.

“Bộ điếc hả? Tôi đang nói chuyện với cậu!”

“...”

“Vừa phải thôi nghen, cậu không có miệng à?”

“Ngọc Nhi, ta ra ngoài dạo một chút đây.”

“Nhưng còn thức ăn?”

“Ta no rồi, nàng cứ ăn đi.”

“Đừng có khinh người quá đáng!” – hẩn chặn cậu lại, túm chặt cổ áo – “Cậu giận cái gì chứ?”

Cậu ngược nhìn hẩn, ánh mắt lạnh băng, chậm rãi từng tiếng

“Không.liên.quan.anh.”

“Cậu...!”

“Nhấn với Vương thúc giùm là tôi sẽ ở lại đây vài ngày.”

“...” – hẩn vẫn nhìn đắm đắm vào đôi mắt cậu, cố tìm một chút xao động nhỏ nhoi nào trong đó.

“Buông tôi ra được chưa?”

Hẩn buông, cậu chỉnh lại áo rồi thong thả bước ra ngoài. Hôm nay trời khá đẹp.

“Ngọc Nhi, thật ra muội và Bạch Phong có quan hệ gì?”

“Chàng ấy là một người đặc biệt.” – nàng cười.

=====

Một tuần trôi qua, trời vẫn đẹp nhưng ở Vương gia trang, An Lạc tiêu cục của Vương đường chủ và Hải Ngọc các trong Thanh Vân Lâu sóng gió vẫn đều đều. Hai công tử họ Vương mặt mày hằm hằm, cáu gắt, đặc biệt là Kỳ Vũ. Bạch Phong thì vẫn đối xử với Kỳ Vũ như khúc gỗ. Nhưng điều đáng nói nhất là sự thân mật giữa Ngọc Nhi và Bạch Phong ngày càng tăng cấp. Sáng này, trước khi trở về Vương gia trang, Bạch Phong đã hết sức vô tư mà ... hôn lên trán Ngọc Nhi để chào tạm biệt. Khỏi nói cũng biết lúc đó sát khí từ hai người kia toả ra đủ để giết cả mấy con bò. Tiếc một cái là giết không nổi Bạch Phong và Ngọc Nhi ^^

Buổi tối trăng đẹp, trời đứng gió, người ta thường gọi đó là sự yên lặng trước cơn giông.

“Kỳ An huynh, đệ ngồi được chứ?”

“Tự nhiên.” – Kỳ An cười mà lòng khó chịu, nghĩ đến cảnh lúc sáng là anh lại muốn ...giết Bạch Phong.

“An huynh, huynh thấy Ngọc Nhi thế nào?”

“Hả?” – Kỳ An hơi giật mình – “À, một cô nương rất tốt và xinh đẹp.”

“Một thê tử lý tưởng chứ?”

“Ồ...ừ.”

“Đệ định sẽ lấy Ngọc Nhi.”

“HẢ?!!” – anh thấy mọi thứ xung quanh như rạn nứt theo từng lời nói của Bạch Phong.

“Đệ nói thật.” – cậu cười, khẳng định lại.

“Nhưng chẳng phải mười một năm trước...”

“Huynh đừng có nhắc lại chuyện đó!” – cậu giận dữ cắt lời, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh – “Xin lỗi đã lớn tiếng.”

“Lúc này đệ nói thật? Chuyện đệ và Ngọc Nhi...”

“Đúng.”

“...”

“Huynh không chúc mừng đệ à?”

“Đương nhiên phải chúc mừng!” – anh cười mà lòng đau như cắt – “Đệ đã nói với cha huynh chưa? Chắc cha vui lắm. Còn phải chọn ngày lành tháng tốt, rồi may mắn nữa chứ...”

“Hả? Để làm gì?”

“Đệ nói muốn kết hôn cùng Ngọc Nhi?”

“Đúng, nhưng mấy thứ đó đâu cần thiết? Chẳng phải chỉ cần sống chung là thành vợ thành chồng rồi sao?”

“Đệ phải cho nàng ấy một danh phận chứ?”

“Danh phận? Rắc rối lắm, đệ không thích bị ràng buộc.”

Rầm

“Đệ nói vậy mà nghe được hả? Vô trách nhiệm! Thế thì đừng kết hôn với nàng ấy!”

“Là do Ngọc Nhi tự nguyện mà? Chẳng phải các cô nương ở Thanh Vân Lâu đều thế sao?”

“Người...! Những lời đó mà người cũng nói ra được à?”

“Thì sao? Huynh làm gì phản ứng dữ vậy? Huynh là gì của Ngọc Nhi?”

“Ta ...”

“Đệ về phòng nghỉ đây!”

Cậu đứng dậy bỏ về phòng, trên môi nở một nụ cười hài lòng. Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước.

“Con nói thật à?” – Vương đường chủ hỏi – “Chuyện lúc này con và An nhi nói, ta tình cờ nghe.”

“Dù muốn hay không thì Ngọc Nhi cũng là nương tử của con mà.”

“Là gã ấy bày trò phải không?”

“Sao cũng được, từ giờ con sẽ chăm sóc Ngọc Nhi.”

“Còn Kỳ Vũ?”

“Liên quan gì anh ta chứ?”

“Không liên quan thật sao?”

“Con đi ngủ. Vương thúc ngủ ngon.”

Cậu ghét nói chuyện với Vương thúc, ánh mắt thúc ấy như soi thấu tâm can. Ai lại đi thích cái cảm giác bị người khác biết được thứ mình giấu sau mặt nạ?

Nhưng đồng thời cậu cũng thích ánh mắt ấy, ánh mắt ấm áp ... của một người cha...

=====

“Ngọc Nhi, nàng đồng ý làm nương tử của ta không?”

“Đương nhiên rồi, thiếp vốn dĩ đã là nương tử của chàng.”

“Ngọc Nhi, đừng nghe hắn!” – Kỳ An thở hổn hển, rõ ràng là anh vừa chạy một hơi đến đây – “Hắn không nghiêm túc với muội đâu!”

“Sao huynh nói thế?”

“Hắn chỉ xem muội như những cô gái thanh lâu khác thôi. Muội đừng hủy hoại mình vì hắn!”

“Kỳ An, huynh đến chúc mừng thì hoan nghênh, còn phá đám thì đừng có trách tôi.”

“Muội tin Bạch Phong, chàng đã hứa sẽ chăm sóc cho muội.”

“Thế sao hắn không cho muội một danh phận? Chính miệng hắn đã nói là không muốn ràng buộc!”

“Đúng thế, nhưng tôi vẫn sẽ chăm sóc Ngọc Nhi, nàng đâu cần những thứ danh phận hão, đúng không?”

“Thiếp...”

“Ngọc Nhi! Rồi hắn sẽ bỏ rơi muội. Hắn vốn không hề biết trân trọng muội!”

“Nàng tin ta mà phải không?”

“Thiếp...”

“Đừng tin hắn! Hắn là kẻ giả nhân giả nghĩa. Nếu là ta, ta sẽ cho muội một danh phận và chăm sóc muội suốt đời!”

“Nói nghe hay lắm, huynh lấy tư cách gì?” – Bạch Phong cười khẩy, nhẹ nhàng phi thân đến bên bàn để đàn, bắt đầu so dây

“Nmm...”

Kỳ An gục xuống, thân thể rã rời, đầu óc quay cuồng. Tiếng đàn tác động đến hầu hết mọi giác quan của anh khiến chúng tê liệt. Đau đến buốt xương, nhưng anh vẫn cố không kêu la.

“Chịu hết nổi rồi à? Lấy gì mà đòi chăm sóc Ngọc Nhi?”

“Hèn hạ! Có giỏi thì đấu trực tiếp với ta! ...Á!”

Anh không kiềm được phải thét lên khi cậu lướt tay nhanh hơn nữa trên dây đàn

“Bạch Phong, cậu đang làm gì vậy hả?” – Kỳ Vũ vừa vào tới, hoảng hốt chạy lại định đỡ Kỳ An. Nhưng Bạch Phong nhanh tay ấn một dây đàn, hắn bị điểm trúng huyệt, đứng như trời trồng, không mở miệng được chữ nào.

“Cả tôi còn đánh không lại, Ngọc Nhi giao cho huynh được sao?”

Cậu vẫn đều tay, Kỳ An hai tay cầm chặt thanh kiếm chống xuống sàn, cố gắng đứng dậy nhưng không được. Cả thân người run lên vì đau và mất sức. Đứng thối thuỵ vì sao Ngọc Nhi và Kỳ Vũ không bị ảnh hưởng gì, bởi tiếng đàn chỉ mỗi mình Kỳ An nghe được.

“Đứng yên đó, muội đừng xen vào chuyện này!” – Ngọc Nhi định đến đỡ Kỳ An thì bị Bạch Phong quát, nàng khựng lại, mắt ngân ngấn lệ – “Sao? Huynh lấy gì để giành Ngọc Nhi với tôi?”

Kỳ Vũ nhìn cậu trân trối. Giành Ngọc Nhi ư? Với cậu Ngọc Nhi quan trọng thế à? Bạch Phong không để ý cái nhìn của hắn, tiếp tục tăng âm lượng. Kỳ An bấu chặt thanh kiếm hơn, quyết không ngã xuống, gắng gượng từng chữ

“Ít ra ta..không như người...Ta..yêu..Ngọc Nhi!”

“Nếu huynh chết thì sao yêu nàng ấy được nhỉ?” – cậu nhếch mép

“Dù có chết ta vẫn yêu muội ấy!” – anh dùng hết sức hét lên. Thân thể mất hết sức lực không chống đỡ nổi, ngã gục xuống.

“Kỳ An!” – Ngọc Nhi chạy lại lay mạnh Kỳ An – “Phong ca, thôi đi!”

Cậu ngưng lại một chút, mỉm cười rồi lại định chạm tiếp vào dây đàn.

“Cậu mà đàn tiếp là tôi giết cậu.” – Kỳ Vũ chìa mũi kiếm vào cổ Bạch Phong. Lúc cậu ngưng đàn cũng là lúc huyệt đạo của hắn được giải.

“Tôi mà không đàn thì Kỳ An huynh chết chắc!” – cậu bình thản nói

“Hả?”

“Kỳ Vũ, để Phong ca đàn, Kỳ An sắp không chịu nổi rồi!”

Hắn chợt nhớ ra, vội thu kiếm lại. Đúng, tiếng đàn của Bạch Phong vừa có thể giết người lại vừa có thể cứu người, miễn người đó chưa chết. Đó là lý do mỗi khi có chuyện tiêu quan trọng cha hắn lại bảo cậu theo. Có thể xem đó là vũ khí bí mật của An Lạc tiêu cục, bởi ngoài cha hắn, hắn và Kỳ An ra ít ai biết được cậu có khả năng này.

Sắc mặt Kỳ An đã đỡ hơn, hơi thở cũng điều hoà, có thể ngồi dậy đi đứng như thường, nhưng còn hơi chóng mặt. Ngọc Nhi nín chặt tay áo anh, miệng không ngừng cầu xin lỗi.

“Thôi nào, muội đâu có làm gì ta. Đều là hấn cả.” – anh nhìn cậu, ánh mắt cảm giận.

“Không, không phải lỗi của ca ca. Tại muội thôi, muội không tin khi ca ca nói huynh yêu muội, nên ca ca mới...”

“Hả? Ca ca?” – cả Kỳ An lẫn Kỳ Vũ đều trở mắt nhìn nàng

“Thấy tôi diễn đạt không?” – Bạch Phong đứng dậy, cười – “Giới thiệu lại với hai người, đây là Bạch Ngọc Nhi, nghĩa muội của tôi.”

“Nghĩa muội?”

“Ngọc Nhi, muội rót tách trà giùm ca. Mọi chuyện tính sau.”

Bạch Phong đến bên Kỳ An, ấn nhẹ hai ngón tay vào thái dương, xoa xoa, sau đó lần tay ấn vào các huyệt sau lưng.

“Xin lỗi, đệ ra tay hơi nặng. Huynh thấy đỡ hơn chưa?”

“Tôi chỉ cần biết chuyện gì đang xảy ra?”

“Uống tách trà cho khoẻ người.” – cậu cười, lấy tách trà Ngọc Nhi rót đưa cho Kỳ An – “Huynh nghỉ ngơi chút đi, Ngọc Nhi sẽ giải thích cho huynh.”

“Ca ca, sao lại bảo muội?”

“Ca về phòng.” – cậu đứng dậy bước nhanh ra ngoài, này giờ vẫn không thèm ngó đến Kỳ Vũ.

“Chờ chút!”

Hắn gọi, cậu càng bước nhanh hơn. Cậu đã vào tới phòng, hắn chặn tay đẩy mạnh, không cho cậu đóng cửa.

“Buông ra!”

“Nói chuyện xong tôi sẽ buông.”

“Tôi và anh không có gì để nói!”

“Có! Tại sao mấy hôm trước không về nhà?”

“Liên quan gì anh? Đó là chuyện của tôi!”

“Cậu giận tôi phải không?”

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, cậu đột ngột buông tay đang vịn cửa, hắn đang đẩy vào nên theo đà, ngã luôn xuống sàn, cầm va xuống đất.

“Cậu...!” – hắn tức tối đứng dậy, tay xoa cảm cho đỡ đau.

“Đáng đời!” – cậu ngồi xuống bên bàn, rót trà, nhưng tách trà vừa đưa đến được gần miệng đã bị hắn giật lấy, uống cạn.

“Có gì bất mãn thì nói ra, tôi ghét cái cách lẩn tránh của cậu.” – hắn ngồi xuống, nói trước khi cậu kịp cần nhàn về tách trà.

“Tôi không có tránh ai cả.”

“Tránh tôi! Đã nói chuyện hôm trước chỉ là bắt đắc dĩ, sao cậu cứ nghiêm trọng hoá vấn đề hoài vậy?”

“Chính anh mới đang nghiêm trọng hoá vấn đề. Tôi có nói gì về chuyện hôm trước đâu?”

“Nhưng thái độ của cậu nói. Rõ ràng cậu khó chịu việc phải ... hôn tôi.”

“Chứ anh có thấy ai thoải mái khi bị hôn trong lúc mình chẳng biết gì không?”

“Cậu là nam nhân, đừng có so đo như bọn đàn bà chứ!”

“Đó mới là vấn đề đấy! Tôi với anh đều là nam.”

“Dù sao đây cũng là tai nạn, và nó đã xảy ra rồi!” – đột nhiên cậu nghĩ đến một chuyện – “Hay cậu muốn tôi chịu trách nhiệm như với bọn đàn bà? Tôi cưới cậu hen?”

Chát

Cậu thẳng tay tặng hắn một cái tát như trời giáng, mặt đỏ au chẳng biết do giận hay do ngượng, có lẽ là cả hai.

“Ra ngoài!”

“Làm gì tát tôi chứ?” – hắn biết mình đã đùa hơi quá, nhưng vẫn cứng miệng.

“Tôi nói RA NGOÀI!!!!”

Cậu nhìn hắn trừng trừng như thể hắn là một sinh vật gì đó rất ghê tởm. Hắn phát cáu, hắn là nam nhân và có tự ái của một thằng đàn ông! Bị tát và hét vào mặt như thế ai mà không sôi máu chứ? Hắn vừa định bỏ đi thì cậu đột ngột khụy xuống.

“Bạch Phong?”

Tự ái này nọ của hắn vút đầu mất hết, hắn chạy vội lại đỡ cậu. Lại giống như lần trước nữa? Nhưng lần này hình như cậu đau hơn rất nhiều, mặt tái xanh và không kìm nổi tiếng rên. Cậu cũng không đủ lý trí để mà đẩy hắn ra, chỉ biết bấu chặt hai tay vào lưng hắn, cắn môi mình đến bật máu. Hắn thấy lòng đau không hiểu nổi, đưa cánh tay ngang miệng cậu

“Đừng có cắn môi mình như thế!”

Hắn nói, cậu ngược nhìn hắn bằng ánh mắt mệt mỏi, rồi cơn đau lại quặng lên, cậu cắn vào tay hắn. Hắn đau đến ứa nước mắt, nhưng hắn chịu được, vì cậu đau hơn. Sau một hồi, có vẻ như không chịu nổi nữa, cậu đột ngột giữ chặt hai bờ vai hắn, lấy sức rướn người lên và ... chạm môi mình vào môi hắn.

6. Chương 6

Hắn sống người. Cậu ... hôn hắn? Là mơ sao? Nhưng giấc mơ đó không kéo dài, vì hai môi vừa chạm nhẹ nhau là cậu ngã xuống, hai tay không đủ sức để giữ cả thân người. Hắn còn đang bàng hoàng thì một giọng nam vang lên

“Ồ ngu, còn hồng hỉ nữa hả? Truyền khí cho đệ ấy nhanh lên, bằng miệng ấy!”

“Hà?!” – hắn trở mắt nhìn cái gã mặt đỏ tím từ đầu tới chân.

“Không làm nhanh thì đừng hời hận.”

Tử Y Lang từ tốn bước vào, rót trà một cách tự nhiên, đưa lên miệng nhấp nháp. Kỳ Vũ hít một hơi dài như để có thêm quyết tâm rồi cúi xuống. Sắc mặt Bạch Phong đã đỡ hơn, không còn xanh nữa, nhịp thở đều đều, nhưng có lẽ do không chịu nổi cơn đau lúc này nên đã ngắt đi. Hắn bế cậu đặt lên giường, kéo chăn đắp ngang vai rồi đến ngồi đối diện Tử Y Lang.

“Rốt cuộc cậu ấy bệnh gì?”

“Lão già đó không nói cậu biết à?”

“Nếu nói rồi ta còn hỏi người chi?”

“Đừng cộc cằn thế chứ!” – hắn xoay xoay tách trà – “Ta không thể nói rõ, dài dòng lắm. Nhưng tóm lại là cậu phải theo sát đệ ấy, mỗi lần phát bệnh như thế thì truyền khí, vậy thôi.”

“Bằng ... miệng?”

“Ừ, còn hỏi nữa sao? Thật ra đệ ấy không giận vì bị cậu hôn bằng giận vì chuyện này đâu.”

“Truyền khí? Chẳng lẽ nó lại quan trọng hơn cả việc phải hôn à?”

“Truyền khí có thể làm giảm đau, nhưng nó tăng nhanh số lần phát bệnh và mức độ đau. Lúc này không thấy à? Đệ ấy vốn giỏi chịu đựng thế mà còn chịu không nổi, phải chủ động... Cái đệ ấy ghét nhất không phải là bị hôn mà là phải phụ thuộc vào cậu.”

“Ngoài tôi ra người khác không được à?”

“Nếu được thì tôi ép đệ ấy từ lâu rồi, đợi đến cậu sao?”

“Sao lại là tôi?” – hắn hỏi chứ trong lòng lại thấy vui vui

“Làm ơn đi, tôi mà nói lý do là bị chặt thành tám khúc! Dong trước khi đệ ấy tỉnh đây. Chụp lấy!” – y ném cho Kỳ Vũ một cái hộp nhỏ – “Chừng nào Bạch Phong thức thì cho đệ ấy uống.”

Tử Y Lang lại biến mất, đến và đi nhanh như một cơn gió. Hắn cũng thôi không thêm bận tâm đến y nữa, với hắn cậu là quan trọng nhất. Hắn đến bên giường, vén những sợi tóc loà xoà trên mặt cậu. Thật ra cậu bị bệnh gì? Cậu đã phải chịu nổi đau đó trong bao lâu? Sao cậu không cho hắn biết chứ? Hắn ở ngay bên cạnh cậu mà?

Bất chợt hắn cúi xuống, đặt lên môi cậu một nụ hôn, rất nhẹ ...

Không biết là Ngọc Nhi giải thích gì với Kỳ An, nhưng tóm lại là giờ đây quanh anh lúc nào cũng hoa lá um tùm như mùa xuân về, cười một cái là chói mắt kể cả đang ban ngày. Thì biết là hai người họ đã hiểu được tâm ý của nhau, nhưng vui thì họ vui với nhau thôi, sao hắn lại có cảm giác như có gì đó dính lứu đến hắn? Ngọc Nhi thỉnh thoảng lại tủm tủm cười khi hắn nhắc tới Bạch Phong, như thể nàng biết một chuyện nào đó mà hắn không hề biết.

À, Bạch Phong. Dù không còn phốt lờ như trước nhưng cậu vẫn hạn chế đến mức có thể số lần chạm mặt với hắn. Còn hắn dĩ nhiên là phải tìm cách tăng số lần đó lên rồi. Làm sao hắn để cậu một mình khi biết bất cứ lúc nào cậu cũng có thể phát bệnh và không-thể-không-có hắn? Tự dưng hắn thấy mình quan trọng hơn một chút trong cuộc đời cậu.

Quên nói một chuyện là Ngọc Nhi đã chuyển về Vương gia trang, với danh nghĩa nghĩa muội của Bạch Phong. Nàng dùng lại tên thật của mình là Lam Bích Ngọc. Thật ra nàng cũng không bận tâm lắm về việc này, nhưng Bạch Phong không thích nàng dùng tên do ân công đặt. Còn ân công của nàng thì như chúng ta đều biết, chính là gã-ham-chơi mà Tử Y Lang và Vương đường chủ hay nhắc. Hơn nữa, nếu nàng dùng tên cũ sẽ dễ bị người khác đoán ra. “Ngọc Nhi” của Thanh Vân Lâu đã biến mất khỏi kinh thành từ đây, chỉ còn lại một chút luyến tiếc trong lòng những thánh giả từng may mắn nghe được tiếng đàn của nàng.

“Vừa vừa phải phải thôi! Tóm lại là muội cười cái gì?”

“Đâu có gì đâu.”

“Còn giầu? Giờ muội nói không? Không thì đừng trách ta!”

“Ê, đệ mà ăn hiếp Ngọc Nhi thì đừng trách đại ca!” – Kỳ An cốc đầu hấn một cái, rồi ngồi xuống cạnh bên.

“Biết biết!” – Kỳ Vũ tỏ vẻ chán chường – “Đệ đâu dám ăn hiếp đại tẩu!”

“Đệ...!”

Kỳ An ngượng chín người, mặt Bích Ngọc thì chuyển sang đỏ ửng. Kỳ Vũ được dịp cười to. Đâu dễ dàng gì nắm thóp được đại ca của hấn như lúc này!

“Khiếm nhã!” – Bạch Phong từ đâu xuất hiện phán một câu làm hấn cụt hứng, rồi nói tiếp trước khi hấn kịp cãi lại – “Bích Ngọc, muội về phòng chỉnh chu lại y phục, chúng ta vào cung. Thái hậu và Thiên ca muốn gặp muội.”

Hấn hừ một tiếng rõ to. Đã gọi được hai tiếng “Thái hậu”, vậy sao không gọi con bà ấy là “Hoàng thượng”? Cứ mở miệng ra là An Thiên ca này, An Thiên ca nọ, cổ chừng tỏ cả hai thân thiết trước mặt hấn chứ gì?

Chán. Hấn thở dài. Bạch Phong đã dẫn Bích Ngọc vào cung cả buổi sáng rồi, và không cho hấn theo. Thường những lúc này hấn sẽ đến Thanh Vân Lâu, nhưng giờ “Ngọc Nhi” đâu còn nữa, đến cũng chẳng làm gì. Quanh quẩn lại một hồi, hấn quyết định sẽ đến An Lạc tiêu cục.

Nghĩ là làm, hấn phóng ngay lên ngựa phi đi, không biết rằng sau lưng mình một con quạ vừa bay qua. Cổ nhân thường nói quạ đen đại diện cho cái gì ấy nhỉ?

An Lạc tiêu cục của nhà họ Vương là tiêu cục lớn nhất kinh thành. Vương đường chủ có hai người con trai và một người con gái. Ai nấy đều tài giỏi, văn võ song toàn. Đặc biệt là người anh cả. Có tài kinh doanh và lãnh đạo, Vương Kỳ An được mọi người biết đến như đường chủ thứ hai của tiêu cục. Và vị tiểu đường chủ này đang suýt sặc trà khi một bóng áo lam từ ngoài đình đình bước vào.

“Sao vậy? Nhà có chuyện gì à?”

“Đâu có.” – hấn ngồi xuống cạnh bên, tự rót cho mình một tách trà

“Đệ bệnh hả? Sao không kêu đại phu về nhà?”

“Đệ có bệnh gì đâu?”

“Vậy sao ở đây?”

“Đệ đến xem có gì giúp được thì giúp.”

Kỳ An nhìn hấn trân trân. Anh sờ trán hấn. Vẫn bình thường. Hồng lẽ đây là ... Kỳ Vũ giả?

“Gì mà nhìn đệ dữ vậy?”

“Uống lộn thuốc hả? Tự dưng hôm nay đến đây đòi giúp?”

“Đại ca muốn gây sự à?”

“Vũ caaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Giờ thì đến phiên hấn sặc trà vì một giọng eo éo nghe rợn óc. Kỳ An cũng cau mày lại khi thấy bóng hồng ấy lướt tới.

“Muội nhớ Vũ ca quá!!!!!!”

“Thưa công tử, Hứa tiểu thư đến.” – một tên người hầu cúi đầu thông báo.

“Được rồi, vào tới nơi luôn rồi.” – Kỳ An khoát tay cho phép gã đó lui.

Cô tiểu thư họ Hứa ấy đang ôm chặt Kỳ Vũ, còn hấn thì nhăn mặt nhíu mày, tìm cách đẩy cô ả ra.

“Biểu muội, lâu không gặp, muội vẫn khỏe chứ?”

Kỳ An cười, nắm vai Hứa tiểu thư kéo ra. Cô nàng nhăn nhó, xoa xoa vai vì đau

“Đại biểu ca không dịu dàng với nữ nhi chút nào!” – nói rồi cô nàng lại tiếp tục ôm chầm Kỳ Vũ – “Chỉ có Vũ ca thương muội thôi. Phải không nhị biểu caaaa?”

“Ồ ờ, thương. Muội làm ơn buông ra giùm, ớn lạnh cả người.”

“Vũ ca!!!” – cô nàng cong môi hờn dỗi

“Chùng nào muội về?” – Kỳ An hỏi giọng ngang phè, có vẻ như, à không, chắc chắn là anh chẳng ưa gì cô em họ này.

“Biểu ca hỏi cứ như muốn đuổi muội đi vậy!”

“Gần như thế.” – anh bình thản đáp.

“Ghét đại biểu ca!” – cô nàng nói giọng không hề nhẽo – “Muội ở tới chùng nào chán thì về!”

“Dì sẽ không cho đâu.”

‘Ai nói, muội xin phép mẹ đảng hoàng rồi chứ bộ!’

Khỏi nói cũng biết lúc này hai công tử họ Vương đang thăm than trời trách đất, trách luôn cả dì mình /...
Dì ơi là dì, tụi con có mệnh hệ nào là suốt đời dì phải chịu cảnh lương tâm cắn rứt đó!.../

“Vũ ca, mình về Vương gia trang đi, ở đây chán quá!”

“Ồ, cảm ơn. Muội ở đây dám phá nát cả tiêu cục chứ chả chơi.” – Kỳ An cười tươi.

“Hứ!” – cô nàng chun mũi, rồi kéo Kỳ Vũ đi, miệng lầm bầm – “Nếu không phải vũ khí của muội vô dụng với ca là muội cho ca nếm đủ từ lâu rồi, đại biểu ca ạ.”

Chẳng biết sự xuất hiện của cô em họ này có phải là điềm báo quạ đen không, chỉ biết là những ngày tới sẽ không được yên bình.

=====

“Muội không chịu. Trước giờ khi đến đây muội luôn ở phòng đối diện với phòng của ca mà!”

“Hai năm trước nó đã thành phòng của Bạch Phong rồi.”

“Thì kêu hấn dọn qua chỗ khác!”

“Muội đừng có bướng kiểu đó.”

“Muội không biết!”

Cô nàng cau mày giận dữ, chạy vào phòng Bạch Phong. Có lẽ lúc sáng vào cung cậu quên gài chốt cửa.

Xoảng

“Muội nổi điên gì vậy?”

Cái ấm và mấy tách trà bằng sứ trên bàn bị gạt xuống đất. Kỳ Vũ kéo cô ta lại nhưng cô nàng vùng ra, chạy đến hất bút, nghiêng, giấy trên bàn xuống.

“Muội có thôi đi không? Không thì đừng trách ta!” – hấn giữ chặt cô nàng, lần này cô nàng không vùng vẫy được, đành cãi bướng.

“Không đó thì sao? Muội thích ở phòng này đó. Không cho thì muội phá, ca làm gì được muội?”

“Muội...!”

“Tôi có thể biết chuyện gì đang xảy ra trong phòng mình không?” – Bạch Phong vừa về đến, một tay ôm cây huyền cầm, có vẻ bức mình khi thấy cảnh lộn xộn trong phòng

“Bạch Phong!”

“Ra người là Bạch Phong.” – cô nàng nhân lúc hấn nói lỏng tay vùng ra, bước đến, ngược nhìn thẳng vào mắt cậu, nói giọng ra lệnh – “Ta muốn ở phòng này, người dọn qua phòng khác đi.”

“Cô là ai?”

“Ta là Hứa Liên Anh, biểu muội, và cũng là thê tử tương lai của Vũ ca.”

“Nói bậy! Muội là thê tử tương lai của ta hồi nào?”

“Tôi không cần biết cô có là thê tử của ai. Nhưng Hứa tiểu thư, nhìn cách ăn mặc hần cô phải là con nhà gia giáo, chắc từ nhỏ cũng được dạy trước khi vào phòng người khác phải xin phép?”

“Người...!”

“Và hình như việc cố tình đập phá đồ đạc của người khác cũng không được lịch sự cho lắm.”

“Người dám nhục mạ ta?! Người nghĩ người là ai hả? Huyền cầm? Chắc cũng mặt hạng như bọn hát rong ngoài phố!”

Chát

“Có vẻ như Hứa tiểu thư chưa được dạy cách tôn trọng người khác thì phải?”

“Người dám tát ta?” – Liên Anh nhìn cậu trừng trừng, mắt đỏ hoe như sắp khóc – “Tên vô loại!”

Chát

Lần này thì đến phiên Kỳ Vũ ra tay. Cô nàng giơ tay định tát lại Bạch Phong thì bị hần kéo lại, tát cho một cái còn mạnh hơn cậu tát lúc nãy.

“Muội còn xúc phạm người khác như thế nữa là đừng trách sao ta đuổi muội về.”

“Trước giờ ca chưa từng tát muội, vậy mà vì hần ca lại...Vũ ca đáng ghét!” – Liên Anh ứa nước mắt, hai má cô đỏ lên vì bị tát, bỏ chạy ra ngoài.

“Thiệt tình! Bạch Phong, xin lỗi cậu, cô ta trước giờ vẫn ngang bướng thế. Để tôi bảo bọn người hầu dọn dẹp phòng.”

“Cám ơn.” – cậu nói giọng ngang phè, bước đến bàn để đàn nhẹ nhàng đặt cây huyền cầm xuống – “Sao không đuổi theo? Anh mạnh tay thế cô ấy sẽ giận đấy.”

“Càng tốt. Mong là cô ta đừng có đến gần tôi.”

“Chẳng phải cô ấy là thê tử tương lai của anh sao?”

“Không phải! Tự cô ta nói thế thôi. Không tin cậu cứ hỏi cha tôi.”

“Chuyện này không liên quan đến tôi.” – cậu bước ngang qua hần, ra khỏi phòng.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Thanh Vân Lâu.”

“Hả? Ngọc Nhi...à, Bích Ngọc đã ở đây rồi, cậu còn đến đó làm gì?”

Cậu dừng bước, quay lại nhìn hần, nhếch mép.

“Làm chuyện mà đàn ông thường đến đó làm.”

“Cái gì...? Này! Bạch Phong!”

Hần gọi mặc hần, cậu cứ thế bước đi. Không hiểu sao trong lòng cứ thấy bức bối, khó chịu. Cậu lên ngựa, phi nhanh vào rừng trúc. Nói là đến Thanh Vân Lâu cho bồ tức vậy thôi, chứ lúc nãy cậu nhận được bồ câu đưa thư của Tử Y Lang bảo đến ngôi nhà gỗ có chuyện gấp.

“Hừ, thê tử tương lai...!”

Cậu lăm bắm, thúc ngựa phi nhanh hơn. Gió quất vào mặt rất rát.

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Có người gửi quà.”

“Là hần à?”

Tử Y Lang đưa ra một cái hộp nhỏ và một bộ y phục trắng có thêu hoa văn bằng chỉ màu vàng. Cậu đứng nhìn chúng, không vui mừng cũng không khó chịu. Cậu mở cái hộp nhỏ ra, lấy viên thuốc trong đó cho vào miệng không chút ngần ngại, như thể đây là chuyện thường ngày.

“Ta về đây.”

“Còn bộ đồ?”

“Muốn làm gì tùy người.”

“Không nhận à?”

“Ta không thích màu trắng.”

“Tùy vậy.” – y nhún vai – “À, tuần trước ta có gặp Trúc Diệp. Theo ta tính thì khoảng ba ngày nữa nàng ấy sẽ về tới, chắc giờ cũng đã tìm được một viên thuốc nữa rồi.”

“Tìm được hay không cũng vậy thôi.”

Cậu cười nhẹ, như thể đang nghe chuyện của một người xa lạ. Cậu phi ngựa trở về Vương gia trang. Chầm chậm. Lắng nghe tiếng chim hót và ngắm nhìn những vật nắng đêm xuyên qua rừng trúc.

/...Còn ba viên thuốc nữa.../

“Ngồi trên nóc nhà không thấy chán sao? Xuống đây dùng tách trà với tôi, đệ ấy đi rồi.”

“Lúc này Phong biết ta nằm trên đó không nhỉ?” – một người từ trên mái nhà nhẹ nhàng phi thân xuống, đến ngồi đối diện Tử Y Lang. Người đó vận y phục màu trắng với một vài họa tiết bằng chỉ vàng.

“Chắc biết. Đừng khinh thường đệ ấy.”

“Ta đâu có khinh thường Phong!”

“Tôi chán ngải quá! Sao không ra gặp mặt chứ?”

“Phong ghét ta.”

“Chứ không phải ngải bỏ mặc đệ ấy sao?”

“Cũng có thể.”

“Thật không hiểu nổi ngài. Nhưng nếu ngài còn như thế, đệ ấy sẽ bị cướp đi đấy.”

“Ai cướp?”

“Vương Kỳ Vũ.”

Cạch

Bạch y nhân để mạnh tách trà xuống bàn, siết chặt tay, nhìn trừng trừng vào nó.

“Sẽ không đâu! Chuyện mười một năm trước hẳn gây ra, và cả chuyện một năm sau đó nữa ... Phong sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn.”

“Đừng quá tự tin vào những suy đoán của mình. Bạch Phong không phải là ngài, đệ ấy có những suy nghĩ của riêng mình. Nếu ngài cứ tối ngày du ngoạn đó đây theo như cái danh xưng mà Vương đường chủ đặt cho ngài, thì người Bạch Phong không tha thứ chẳng phải Kỳ Vũ, mà chính là ngài đó, ngài-ham-chơi ạ.”

“Cái tên đó không phải để người gọi.” – bạch y nhân có vẻ không vui.

“Tôi đã sửa chữ ‘gã’ thành chữ ‘ngài’ rồi mà.”

“Nếu người còn nói nữa thì đừng trách ta.”

“Thôi được, xin lỗi. Nhưng còn bộ y phục này ngài tính sao?”

“Người gửi cho Triết Hàn. Ông ta sẽ có cách làm Phong nhận.”

“Rắc rối. Sao ngài không mua đồ màu lam? Đệ ấy toàn mặc màu lam. Vậy dễ hơn không!”

“Phong chỉ hợp với màu trắng thôi. Hơn nữa người nghĩ, nếu ta mua đồ lam thì Phong sẽ nhận sao?”

“Có lẽ là không.”

Bạch y nhân cười buồn, ánh mắt xa xăm như đang nhìn về một quá khứ mờ ảo nào đó. Gặp mặt ư? Y cũng muốn lắm chứ! Muốn được ôm chặt Bạch Phong vào lòng, thì thậm gọi tên. Nhưng cái tên mà y sẽ gọi là gì? Là Bạch Phong ư? Không thể. Vậy gọi là Phong thôi? Lại càng không. Cái tên ấy y không thể nào thốt lên... Và khi có được Bạch Phong trong vòng tay, y sẽ nghĩ đến cậu với thân phận gì? Thậm chí giờ đây mỗi khi nấp vào một góc khuất mà lên nhìn cậu, y vẫn luôn tự hỏi “Người mình đang nhìn là ai?”

=====

“Nhóc không còn bộ đồ nào màu khác sao?”

‘Nhóc’ lắc đầu, rồi hỏi lại – “Màu trắng có gì à?”

“Không. Nhưng nhóc mặc màu lam sẽ hợp hơn!”

“Tại sao?”

“Vì anh thích màu lam.”

“Còn màu trắng?”

“Không thích lắm. Mà nhóc thích màu trắng lắm à?”

“Không biết.”

“Vậy sao chỉ mặc đồ trắng?”

“Vì ... người đó thích.”

7. Chương 7

Có truyền thuyết nói rằng, nếu tự tay xếp một ngàn con hạc giấy, một ước nguyện sẽ thành hiện thực.

Một ngàn con hạc giấy.

Một ước nguyện.

Hạc giấy.

May mắn.

=====

Trời vẫn còn mờ hơi sương, cậu ngồi đó, không một ánh đèn, ngón tay xoay xoay vẽ những vòng tròn vô định trên lớp tơ tằm màu trắng. Ánh sáng mờ nhạt của bình minh không đủ để thấy rõ gương mặt cậu, chỉ thấy những sợi chỉ vàng óng ánh trên nền vải trắng.

Cậu không muốn, không hề muốn nhận bộ y phục này, nếu không vì Vương đường chủ... Ngoài Thái hậu và sư phụ ra, người duy nhất trên đời này cậu kính trọng chính là Vương đường chủ.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Khi cậu hỏi “Sao y phục của tôi chỉ toàn màu trắng?”, đó là câu trả lời mà cậu nhận được.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Khi lần đầu tiên cậu thử khoác lên người bộ y phục màu lam, người đó đã giận dữ hét lên như thế, và xé toạt chúng đi.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Đúng, từ khi đủ lớn để thắc mắc về màu sắc của y phục, cậu đã nghe đi nghe lại câu đó.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Phong chỉ hợp với màu trắng thôi.

Phong ... có phải là cậu không?

Phong. Cái tên mà cậu căm ghét.

Phong. Cái tên cậu không muốn ai gọi đến.

Nhưng ...

...người Kỳ Vũ thích là Phong.

Cậu nắm chặt lớp vải mịn bằng một tay, nghiền chặt răng như muốn nghiền nát nó ra. Nhưng rồi sau đó, cậu vuốt lại bộ y phục cho phẳng, xếp gọn gàng đem cất vào tủ áo.

“...Mà nhóc thích màu trắng lắm à?”

“Không biết.”

“Vậy sao chỉ mặc đồ trắng?”

“Vì ... người đó thích.”

“Vậy nhóc thích màu lam không?”

“Hm? Tiếng huyết sát?”

Cậu đóng tủ quần áo, nhìn ra cửa sổ. Có tiếng côn trùng vỗ cánh rất gần, không phải một con, mà là một đàn. Tiếng vo ve tạo ra ngày một lớn, nhưng cậu vẫn nghe loáng thoáng được tiếng huyết sát. Thính giác của cậu vốn rất nhạy.

“Ông?”

Đáp lại thắc mắc ấy, một đàn ong khoảng hơn năm mươi con từ đâu bay tới, nhắm thẳng hướng cậu.

“Ông độc? Loài này ở đây rất hiếm.”

Nếu như là người khác, họ sẽ ngay lập tức bỏ chạy, hoặc la to cầu cứu, không thì cũng cuống cuống tìm một thứ vũ khí nào đó mong chống lại đàn ong, chứ không hơi đâu ở đó mà nhìn xem chúng thuộc loài nào. Nhưng Bạch Phong thì khác. Cậu chỉ đứng yên nhìn chúng, mỉm cười.

Đàn ong đang điên cuồng lao đến bỗng dừng khựng lại, chúng vo ve tại chỗ một chốc rồi đồng loạt đổi hướng, biến mất nhanh như khi chúng xuất hiện.

“Có mùi hương. Đúng là do người điều khiển. Hm ... trên giang hồ, gia tộc duy nhất điều khiển được ong là...”

Cốc cốc cốc

“Bạch Phong, cậu thức chưa?” – Kỳ Vũ gõ cửa, giọng thì thầm.

“Có chuyện gì?”

Cậu mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra hần lập tức lách người vào, khoá trái cửa lại rồi kéo cậu về phía giường.

“Này, anh làm cái trò gì vậy?”

“Suyt!” – hần đưa một ngón tay lên miệng, vẻ mặt nghiêm túc – “Cậu mà la lớn là chết tôi! Làm ơn đi.”

Hần thì thoà, đẩy cậu ngã lên giường, leo lên nằm phía ngoài, kéo chăn đắp rồi nhắm mắt.

“Anh làm gì...”

“Suýt!” – cậu ngồi bật dậy, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị hấn chồm người dùng tay bịt miệng – “Cậu thừa biết tôi mà bị thiếu ngủ là cả ngày uể oải, không làm được gì mà!”

“Vậy sao không về phòng anh mà ngủ?”

“Giờ tôi mà về phòng là chết như chơi, làm ơn cho ngủ nhờ chút đi.”

“Hả?!”

“Vũ caaaa!!!!!!!!!!!!!!”

Một giọng nữ yếu điệu vang lên phía ngoài. Hấn chán nản lẩm nhẩm “May mà trốn kịp.” Cậu nghe tiếng cô nàng gõ cửa phòng Kỳ Vũ, sau đó tông luôn cánh cửa.

“Vũ ca đáng ghét!!!!!!!!!!!!!!”

Cô nàng bực tức hét lên rồi bỏ đi. Đợi đến lúc tiếng bước chân cô ta mất hẳn, cậu mới lên tiếng.

“Cô ta đi rồi, anh về phòng đi!”

“Lúc này cậu không nghe tiếng gì à? Cánh cửa toi rồi!”

“Anh có phải con gái đầu mà phải kín cổng cao tường?”

“Làm ơn đi, cô ta quay lại là chết tôi!” – hấn kéo cậu ngã xuống cạnh bên – “Cậu cũng ngủ chút đi, trời còn sớm mà.”

“Sớm gì nữa mà sớm...Ah!”

Cậu đột ngột gặp người, tay níu chặt ngực áo. Hấn hiểu ngay cơ sự, vội hôn cậu, à không, truyền khí. Có một điều hấn cứ thắc mắc mãi mà không dám hỏi, tác dụng phụ của việc truyền khí này phải chăng là bị sốt nhẹ? Vì mỗi lần thế mặt và cổ cậu đỏ như quả gấc, thân nhiệt cũng tăng lên.

“Ngủ chút nữa đi.”

Hấn kéo chăn đắp cho cậu. Cậu cũng không phản đối hay cần nhằn về việc hấn vẫn còn trên giường mình, hai mi mắt nặng trĩu dần khép lại.

Lần đầu tiên cậu dậy trễ đến thế.

Lần đầu tiên cậu ngủ trong vòng tay hấn...

Một giấc ngủ an lành...

=====

“Hôm nay Vũ ca dậy trễ.”

“Hôm nào đệ ấy chả dậy trễ.”

“Hôm nay Phong ca dậy trễ.”

“Hiếm khi Phong đệ dậy trễ.”

“Vũ ca đi ra từ phòng Phong ca.”

“Vũ đệ chui ra từ phòng Phong đệ..”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“HAI NGƯỜI LÀM ƠN THÔI ĐI, ĐỪNG CÓ PHU XƯỚNG PHỤ TÙY KIỂU ĐÓ!!!”

Hấn tức giận hét lên, hai người kia hơi thoáng ngượng ngập vì cái chữ “phu phụ” nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên để ... trêu hấn tiếp.

“Chắc chắn là thằng em trời đánh của ta mò vào phòng Phong đệ.”

“Ra Vũ ca là người như thế.”

“Ngọc Nhi...à, Bích Ngọc, muội đừng nhìn người qua vẻ bề ngoài, đệ ấy vậy chứ gian lắm!”

“Này, đại ca vừa phải thôi nha! Còn Bích Ngọc nữa, hai người...”

“Vũ caaaaaaaa!!!!!! Cuối cùng cũng tìm ra ca rồi!!!!!!”

Cái giọng nũng nịu vang lên cắt ngang lời hấn khiến hấn không khỏi rùng mình. Hấn định bụng là tìm Bích Ngọc để xác định tình hình Bạch Phong (cậu đã dậy trước và biến đâu mất tiêu), hấn lo cậu lại phát bệnh, rồi sau đó sẽ biến ra khỏi nhà trước khi đụng mặt cô ả Liên Anh. Có điều người tính không bằng trời tính, Bạch Phong đâu không thấy, lại bị ông anh của hấn nói móc nói méo, giờ còn vướng thêm cô nàng đồng đánh đeo dính mình.

“Muội bỏ tay ta ra nào!”

“Không” – cô nàng cười tươi rói – “Về phòng muội đi”

“Chi?” – hấn đẩy cô nàng ra, nhưng cô ta lại càng ôm chặt hơn. Hấn ước gì Liên Anh không phải nữ nhi, hấn sẽ chưởng cho cô nàng một chưởng bay xa tít mù.

“Gấp hạc giấy.” – cô nàng bắt đầu lôi hấn đi.

“Trò con gái! Muội tự đi mà làm, đừng có kéo ta!”

“Không thích Muội muốn Vũ ca cùng làm!”

“Nhưng ta không muốn.”

“À, vậy muội thả chúng ra nhá?”

Cô nàng cười cực kỳ rạng rỡ. Có vẻ câu nói đã đánh trúng huyết nào đó của hấn, hấn trợn mắt nhìn cô ả đăm đăm rồi cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu. Cô nàng thiếu điều nhảy cẫng lên, vừa kéo hấn đi vừa ư hử một bài hát nào đấy.

“Liên Anh xuất hiện lúc này xem ra lại hay.” – Kỳ An nhìn theo hai người họ, mỉm cười khó hiểu. Lúc này Liên Anh đã quên mất sự hiện diện của anh và Bích Ngọc.

“Muội không hiểu lắm.”

“Lâu lâu để Bạch Phong ghen một chút chẳng phải hơn sao?”

“Huynh thật là!” – Bích Ngọc chỉ biết lắc đầu.

“Chỉ mong hai người họ chịu thừa nhận tình cảm của mình sớm một chút, trước khi người đó xuất hiện.”

“Người đó? Huynh muốn nói ân công của muội?”

“Ừ.”

Kỳ An không nén nổi tiếng thở dài. Người đó sẽ không đứng yên nhìn Kỳ Vũ cướp mất Bạch Phong đâu.

Bạn có từng thắc mắc không, tại sao Kỳ An, Vương đường chủ và Bích Ngọc đều chấp nhận và hết lòng cổ vũ họ đến với nhau như thế? Thậm chí không một lần, dù chỉ thoáng qua, nghĩ rằng chuyện đó là trái luân thường đạo lý và cần phải ngăn chặn? Vào thời này với những định kiến khắc khe của xã hội, việc ấy chẳng phải là quá vô lý sao?

Xin thưa, đó là sai lầm của mười một năm trước. Nhưng cụ thể ra sau thì khoan hãy bàn đến, vì bây giờ điều quan trọng là phải giải quyết chuyện của Liên Anh.

Cô nàng Liên Anh đang hớn hờ kéo người biểu ca yêu quý của mình về phòng để cùng gấp hạc giấy, nụ cười tươi tắn nở rộ trên môi. Nhưng nét vui tươi ấy bỗng tắt ngấm khi nhìn thấy cái gã mặc đồ lam đang đi về hướng ngược lại. Ánh mắt lộ chút vẻ ngạc nhiên, như không tin nổi việc cậu đang lạnh lặn đứng trước mặt cô.

“Bạch Phong!” – Kỳ Vũ gạt mạnh tay cô nàng ra, bước nhanh đến trước – “Này giờ cậu đi đâu vậy? Có thấy khỏe hơn chưa?”

“Tôi ổn.” – cậu đáp, giọng đều đều không lộ rõ cảm xúc.

Lúc này Liên Anh đã chạy đến bên, cô nàng nũng nịu kéo tay Kỳ Vũ bảo đi. Cậu hơi khó chịu, rõ là khó chịu, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi. Tự dưng hần thấy hơi buồn buồn. Cô nàng lại thúc giục hần đi. Cậu bước qua hai người họ, không ngoái lại nhìn.

“Hứa tiểu thư, là của cô đánh rơi phải không?” – cậu cúi xuống nhặt một cái khăn the màu cam nhạt, đưa lên.

Hai người cùng quay lại nhìn. Cô nàng để hần đứng đó, bước nhanh lại giật mạnh khăn tay, không có đến một tiếng cảm ơn.

Cậu không tỏ ra khó chịu, chỉ là trước khi cô nàng quay lại chỗ hần đang đứng, cậu kịp buông nhanh một câu nói nhỏ, đủ để cô ta nghe không sót chữ nào

“Bây ông của tiểu thư rất biết nghe lời.”

Cô nàng lập tức sững người, quay lại nhìn cậu, nhưng cậu đã quay bước. Phải, trên giang hồ gia tộc duy nhất có thể điều khiển ông, đặc biệt là ông độc, chỉ có gia tộc họ Hứa. Cô nàng tiểu thư kiêu kỳ không hề nghĩ đến ông sẽ thất bại trở về nên cứ đinh ninh kẻ hôm qua tát mình và giành mất căn phòng đối diện phòng Kỳ Vũ đã nằm liệt trên giường, mười mười đang ở quỹ môn quan.

Người tính không bằng trời tính, tiếc rằng vũ khí lợi hại nhất của cô lại không tác dụng với kẻ mà cô đang muốn giết.

Hai ngày sau đó, những khi chỉ có một mình, Bạch Phong thường gặp vài sự cố nhỏ nhỏ. Khi là một chú rắn hổ đáng yêu tình cờ tìm vào phòng, lúc thì chậu hoa vô tình rơi xuống ngay bên cạnh, thì thoảng trong trà lại có lẫn tí thuốc độc.

“Thật không thể tin nổi!” – Kỳ Vũ chán ngán ném một xấp giấy được cắt thành hình vuông nhỏ – “Ai lại bày ra cái trò gấp hạc này không biết!”

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến việc anh ở trong phòng tôi?”

“Có. Cậu biết gấp hạc.”

“Rồi sao?”

“Chỉ tôi.”

“Lý do?”

“Nếu không tôi bị giết đó!” – hần nài nỉ – “Cậu biết mấy hôm nay tôi đến khổ với cô nàng Liên Anh đó không? Gì mà một ngàn con hạc giấy cho một điều ước. Muốn thì ngồi mà làm một mình!”

“Phải tự gấp mới ứng nghiệm chứ?”

“Cậu cũng biết truyền thuyết đó? Thì đúng là tự làm, nhưng cô ta thấy buồn nên bắt tôi ngồi xếp chơi bên cạnh.” – hần thở dài – “Mà cậu cũng biết đó, tôi vốn tệ ba cái vụ này! Tập mấy hôm rồi vẫn chưa được. Cô ta cứ cằn nhằn mãi, còn bảo nếu trong hôm nay không gấp được thì chết với cô ta.”

“Cậu nghe lời cô tiểu thư đó quá nhỉ?” – nghe cái giọng thì biết là Bạch Phong đang bực mình rồi.

“Cậu tưởng tôi muốn chắc? Nếu không phải tại lũ ông chết tiệt...”

“Hả?” – cậu như không tin lắm về những gì mình vừa nghe – “Ông? Không phải anh...sợ ông đó chứ?”

“Ờ thì ...” – hần biết mình nói hớ, nhưng lỡ rồi, đành vậy – “Đúng, tôi sợ đó, rồi sao?”

“Anh có phải họ Vương không vậy?”

“Đừng có mà trêu tôi!” – hần cau có – “Nếu không phải vì thế cậu nghĩ tôi chịu để yên cho nhỏ đó lôi đi làm chuyện không đâu tối ngày à?”

Cậu che miệng cười làm hần càng tức điên lên. Sở dĩ việc hần sợ ông có thể khiến cậu cười là vì cái họ Vương mà hần đang mang. Trong giang hồ ai ai cũng biết người họ Vương có một thể chất đặc biệt, không

một loài ong nào dám đến gần. Chính vì thế mà đại tiểu thư nhà họ Hứa sau nhiều lần thất bại trong việc hạ thủ đại công tử họ Vương cho bỏ ghét, đã theo chàng về dinh, cho ra đời hai công tử và một tiểu thư, cũng chính là Kỳ An, Kỳ Vũ và Trúc Diệp. Nếu để thiên hạ biết trong gia tộc họ Vương có kẻ sợ ong thì kẻ đó chỉ còn nước đào lỗ mà chui.

“Cậu cười đủ chưa vậy!?”

“Xin lỗi.” – cậu đứng dậy, vẫn còn cười mỉm – “Chờ tôi một chút!”

Sau một hồi biến mất sau bức bình phong, cậu trở lại với một cái lọ màu tím cao khoảng một gang tay. Cậu đặt cái lọ trước mặt hẳn rồi ngồi xuống đối diện.

“Khi tắm cho vài giọt vào nước.”

“Cái gì vậy?”

“Nó có thể giúp anh chống lại lũ ong. Mỗi ngày đều phải dùng đấy, nó chỉ có tác dụng mười hai canh giờ thôi.”

“Thật không?”

“Cái đó do Tử Y Lang điều chế.”

“Uhm.” – hẳn ậm ờ, tuy không ưa gã háu sắc đó cho lắm, nhưng cũng phải thừa nhận y thuật của y trong thiên hạ chẳng mấy ai sánh bằng – “Hèn chi!”

“Chuyện gì?”

“Cậu đã tát Liên Anh một cái, dám chắc cô ta sẽ trả thù. Đang thắc mắc tại sao đến giờ cô ả vẫn im hơi lặng tiếng, ra là vì lũ ong vô tác dụng.”

/...Chỉ im hơi lặng tiếng trước mặt anh thôi.../ – cậu lầm bầm – “Được rồi, đem lọ thuốc này và đóng giấy về phòng anh đi.”

“Không! Cậu còn chưa dạy tôi gấp hạc!”

“Chẳng lẽ cô tiểu thư đó bắt anh làm mà không dạy anh sao?”

“Có, cô ta còn gấp chậm thử cho tôi xem, nhưng tôi không nhớ nổi!”

“Vậy thì tôi cũng chịu thua. Nếu có dạy tôi cũng làm thế thôi, cách gấp hạc chỉ có một.”

“Không, cậu làm tôi nhất định sẽ nhớ. Lúc nhỏ cậu cũng dạy tôi một lần rồi, nhớ không?”

“Hả?”

“Xem cậu làm một lần là tôi nhớ ngay, nhưng lâu quá không gấp nên quên mất. Giờ cậu làm lại đi.”

“Anh có nhớ tại sao tôi chỉ anh gấp hạc không?” – có một thoáng dao động trong mắt cậu, rất rõ ràng, đến nỗi chính hẳn cũng nhận ra. Đó là một thứ cảm giác hỗn độn xen lẫn của rất nhiều cảm xúc.

“Hình như là ... ơ ... không nhớ rõ nữa.” – hẳn ngạc nhiên nhìn vào mắt cậu như cố giải đáp xem cái thứ cảm xúc đang dao động trong đó là gì.

Cậu quay mặt tránh ánh nhìn của hẳn. Lưỡng lự một hồi, cậu lấy một mẫu giấy hình vuông hẳn để trên bàn, bắt đầu gấp một con hạc. Cậu gấp chậm, các ngón tay di chuyển từ tốn, nhịp nhàng như đang lướt trên dây đàn. Hẳn hình như vừa nhớ ra một điều gì đấy nhưng lại quên ngay. Cuối cùng, cậu kéo nhẹ hai cánh hạc ra hai bên, thổi hơi vào giữa cho nó phồng to lên rồi đưa cho hẳn.

“Cầm lấy. Nhưng tôi nói trước, đừng bao giờ xếp đủ một ngàn con hạc giấy.”

“Tại sao?”

“Theo truyền thuyết, một ngàn con hạc giấy sẽ là một điều ước, hoặc một lời chúc tốt lành. Tôi không chắc với người khác có đúng không, nhưng nếu là anh, đến lúc đó sẽ hối hận không kịp đấy.”

“Sao tôi phải hối hận chứ?”

“Nếu muốn anh cứ ngồi đó, tôi có chuyện phải đến tiêu cục gặp Vương thúc.”

“Này, nói rõ hơn xem, ý cậu là sao chứ?”

Bạch Phong không thèm quay đầu lại, cứ thế bỏ đi, để lại trong đầu hẳn một câu hỏi to đùng. Nhưng ở đời thường cái gì càng cấm người ta lại càng muốn làm. Cậu không hề có ý khiêu khích hẳn nhé, không hề! Có điều cái điệu úp úp mở mở của cậu đã làm hẳn bực lên mà bắt đầu ngồi gập hạc.

“Anh nói thật mà! Này, mai mốt lớn lên nhóc làm vợ anh nhé?”

“Em là con trai!”

“Anh không muốn nhóc làm vợ ai khác đâu!”

“Đã nói em là con trai, sao làm vợ người khác được!”

“Làm chồng người khác cũng không luôn, anh chỉ muốn nhóc thuộc về anh thôi. Hứa nhé?”

Rừng trúc xào xạc, ‘nhóc’ suy nghĩ một chốc rồi nói

“Được thôi, nhưng anh phải làm được một chuyện.”

Cậu bé chợt mỉm cười.

“Một ngàn chuyện anh cũng làm.”

“Không cần đâu, chỉ một chuyện thôi là đủ. Anh phải ...”

=====

“Vũ ca tài thật, ca gấp được hạc rồi! Cám ơn muội đi!”

“Cám ơn gì chứ? Muội chỉ ta có gấp được cái gì đâu? Lúc nãy Bạch Phong chỉ ta.”

Hắn chăm chú nhìn con hạc, mỉm cười vu vơ, không biết rằng lúc này sự căm hận đang dâng trào nơi cô em họ. Liên Anh không biết hẳn thích Bạch Phong đâu, cô nàng không ngờ tới điều đó. Cô chỉ thấy uất ức vì cái tát tay hôm ấy, uất ức vì hắn luôn tránh mặt cô trong khi cậu mới biến mất một chút hẳn đã cuống cuống, uất ức vì cô có làm gì hắn cũng bảo thua hẳn cậu. Với cô, chuyện mỹ nam tử luyện ái chỉ là thứ bọn rối hơi ngồi nói bừa. Cô không nghĩ tới trường hợp đó, nhưng vẫn ghét Bạch Phong. Liên Anh mang tâm lý gần như một đứa trẻ với đầu óc của người lớn. “Đứa trẻ” ấy uất ức vì bị giành mất thứ mình thích, và dùng cách của người lớn để lấy lại. Liên Anh tuyệt nhiên không làm tổn hại đến “món đồ”, nhưng sẽ tìm mọi cách loại bỏ kẻ đã cướp nó.

Biết là thế, nhưng phải làm gì đây? Ong, rắn độc, thậm chí đến thuốc độc cũng vô dụng, cô còn làm gì được nữa? Liên Anh không biết do từ nhỏ sức đề kháng yếu, Bạch Phong luôn phải sống chung với thảo dược để đề phòng các loại côn trùng, rắn rết, bởi chỉ cần một vết đốt nhỏ từ chúng cũng đủ khiến cậu nằm liệt cả tuần.

Nhưng Liên Anh không phải loại người dễ dàng bỏ cuộc, dù là cách tồi nhất cô cũng phải thử! Kỳ Vũ chỉ được quan tâm duy nhất một mình cô thôi!

“Chán quá!” – hẳn để con hạc giấy thứ chín trăm chín mươi chín xuống bàn – “Hết giấy rồi.”

“Đó là ý trời.” – cậu cười – “Vậy bây giờ anh ra khỏi phòng tôi được chưa?”

“Làm gì dữ vậy?”

“Tại sao tôi nào anh cũng ở phòng tôi?”

“Cậu biết lý do mà!”

“Vậy chẳng lẽ anh làm phiền tôi đến khi cô Hứa tiểu thư đó về nhà à?”

“Đừng nói nặng thế chứ! Tôi chỉ ... nằm nhờ giường cậu thôi mà! Phiền gì!”

“Anh còn nói!” – cậu nghiêng răng – “Chỉ hôm nay nữa thôi, mai anh đừng hòng bước vào phòng tôi, sống chết mặc anh!”

“Cậu nói cứ như vợ đang ghen vì chồng có thê thiếp vậy. Oái!!!”

Cái tách trà trên tay Bạch Phong bay thẳng vào mặt hắn, may mà hắn nghiêng người tránh kịp và trong tách cũng không còn nước.

“Nói một câu nữa là tôi giết anh!” – cậu gần từng tiếng, đứng dậy.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Tìm Bích Ngọc.”

Cậu đáp gỏn lộn rồi bỏ đi mất. Hắn nhìn theo, mỉm cười. Hắn đóng nắp cái hộp nhỏ bằng gỗ đựng chín trăm chín mươi chín con hạc giấy lại. Ngày mai hắn sẽ cắt thêm một tờ giấy vuông nhỏ nữa, gấp con hạc cuối cùng.

Một ngàn con hạc giấy.

Một điều ước.

“Chết thật, anh ta làm được rồi!”

Cậu dấm vào tường, không dùng nội công. Đơn giản vì cậu chỉ muốn giải toả bức xúc chứ không phải phá sập nhà. Cậu ngược nhìn mảnh trăng sáng rực, trông nó cứ như cái đĩa bạc bóng loáng bị mẻ hết một miếng. Vẫn chưa đến ngày rằm. Ánh trăng đọng đầy nơi đáy mắt, chảy khắp thân người.

“Là ý trời sao? Anh ta đã hoàn thành thứ mười một năm trước còn bỏ dở. Mình phải làm sao đây?”

Trong lúc cậu còn mải mê với ánh trăng và những ký ức của mình thì một bóng đen xuất hiện nơi góc khuất. Bóng đen ấy phóng một cây phi tiêu về hướng cậu. Cậu nghiêng người, phi tiêu cắm sâu vào cây cột gần đó.

Đến ngay ngôi miếu hoang gần cổ thành.

Đi một mình. Không thì tánh mạng Kỳ Vũ không được bảo toàn.

Cậu vò nát tờ giấy. Qua mùi hương còn sót lại, cậu đã lờ mờ đoán được chủ nhân của nó.

=====

Trăng chỉ còn khuyết một mảnh nhỏ, ánh sáng bàng bạc kỳ dị chảy khắp các lối mòn đầy cỏ dại. Bóng áo lam bước vội trên nền đất khô cứng, gió đột ngột trở mạnh, mái tóc dài đen nhánh tung bay giữa trời đêm.

Cậu bước vào ngôi miếu, cũng chẳng ai còn nhớ nơi đây đã thờ vị thần linh nào. Giữa miếu là một bực gỗ cao mục nát, nơi đã từng được một bức tượng nào đó khá to ngự trị. Hai tấm rèm cũ kỹ rách nát chẳng đoán nổi màu nằm phủ lên những khúc gỗ mục, phía trước bực gỗ còn tàn dư của một đám tro và ít than, chắc là của những lễ khách trú mưa để lại. Điều lạ là trong ngôi miếu được thấp thoáng sáng trưng.

“Hứa tiểu thư đã mời tôi đến đây, sao lại không ra mặt?”

Cô tiểu thư từ ngoài bước vào, vỗ tay.

“Khá lắm, sao ngươi biết là ta?”

“Trên bức thư có mùi hương.”

“Chà, khứu giác cũng nhạy lắm!” – Liên Anh cười to – “Chẳng khác nào một con chó!”

“Tôi nghĩ tiểu thư nên học lại cách ăn nói!” – cậu thoáng cau mày – “Lần sau nếu muốn mời tôi đến, tiểu thư nên dùng tánh mạng người khác sẽ chắc ăn hơn, tôi không tin cô dám làm gì Kỳ Vũ.”

“Đúng!” – cô ả nhìn thẳng vào mắt cậu – “Nhưng ngươi vẫn đến.”

“Thật ra cô muốn gì?”

“Đơn giản thôi, cuốn gói khỏi Vương gia trang, vĩnh viễn đừng trở về!”

“Tiểu thư tự nói về mình?” – cậu vẫn điềm tĩnh

“Đừng có giả ngây!” – Liên Anh hét lên – “Ta nói ngươi! Cút khỏi Vương gia trang, tránh xa Vũ ca của ta ra, đừng có tới ngày đeo bám huynh ấy!”

“Oh, tôi không phải nữ nhi, tiểu thư nói những lời đó với một nam nhân không thấy quá vô duyên sao?” – cậu giữ giọng đều đều – “Hơn nữa, Kỳ Vũ là của cô khi nào thế?”

Liên Anh hơi ngẩn người. Đúng, Bạch Phong là nam nhân, những lời đó nếu có nói cũng là nói với bọn đàn bà. Nhưng mặc kệ, cô mím môi.

“Đừng có lãng sang chuyện khác! Ngươi nói đi, muốn bao nhiêu tiền?”

“Tiền à?” – cậu cười khẩy – “Xin lỗi, nhưng toàn bộ gia sản của họ Hứa gộp lại cũng chưa chắc bằng được một phần những gì tôi có!”

“Đừng có mà bốc phét!”

“Tin hay không tùy cô. Nhưng cũng nên làm rõ một điều, tôi và Kỳ Vũ, ai đeo bám ai?”

“Ngươi...!”

“Khuya rồi, nữ nhi không nên ra ngoài vào ban đêm, nguy hiểm lắm, lũ ong của tiểu thư không phải lúc nào cũng phát huy tác dụng đâu.” – cậu bước đi – “Tôi không nghĩ là mình muốn một cuộc gặp như thế này lần-nào-nữa.”

“Đứng lại đó cho ta!”

Cậu quay người lại, nhìn cô ta tỏ vẻ khinh thường.

“Cô lấy quyền gì ra lệnh cho tôi?”

“Quyền gì thì không biết, nhưng ngươi nên nhìn kỹ xung quanh.” – Liên Anh nhếch mép, lập tức năm gã cao to, áo đen, bị kín mặt xuất hiện vây lấy cậu – “Hỏi họ trước rồi hãy rời đi nhé!”

Năm tên đó lập tức xông vào, tên đao tên kiếm, xem ra bọn chúng cũng không phải lũ tạp nham, phối hợp khá là ăn ý. Cậu nghiêng người né một nhát dao bổ thẳng, rồi nhún người phi thân tránh một đường kiếm gạt thấp dưới chân, đồng thời tung chưởng vào gã gần nhất. Gã né không kịp, bị hất văng ra cửa, kéo theo một tên khác nữa. Ba tên còn lại có vẻ tài hơn, không thể không cảnh giác. Cậu biến chuyển quyền thế linh hoạt từ tấn công sang phòng thủ và ngược lại, nhẹ nhàng, uyển chuyển như đang múa, nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ. Thế mạnh của cậu vốn là chiêu thức và nội công. Cậu lại nghiêng người tránh nhát đao, rồi gạt người tránh hai đường kiếm cùng đâm tới. Có lẽ do sơ suất, tuy không bị thương nhưng y phục bị rách một mảng phía sau vai trái. Cậu xoay người tung chưởng vào hai gã cầm kiếm hai bên, đồng thời né một nhát đao nữa của tên còn lại. Cậu lấy lại thế, chưởng mạnh vào tên cuối cùng khiến hắn văng vào tường, hộc máu.

“Vậy giờ tôi đi được rồi chứ, Hứa tiểu thư?”

Liên Anh nhìn cậu, gương mặt lộ rõ vẻ sợ sệt.

“Ngươi...ngươi...dấu ấn trên vai...ngươi là người của...”

Cậu chau mày, chợt nhớ đến việc áo bị rách. Từ tốn bước đến gần cô tiểu thư, cậu mỉm cười khi gương mặt cả hai chỉ còn cách vài phân.

“Tiểu thư đúng là có hiểu biết.” – gương mặt hoảng hốt của Liên Anh in bóng trên đôi đồng tử đen lầy của cậu – “Nếu cô dám nói về cái dấu trên vai tôi cho Kỳ Vũ biết, thì chuyện cô sai năm gã áo đen tấn công tôi sẽ đến tai Hoàng thượng, lúc đó gia tộc nhà cô sẽ ra sao chắc cô cũng hiểu?”

“Tại...tại sao ngươi...ở Vương gia trang? Kỳ Vũ không biết ngươi là...”

“Đó là chuyện của tôi!” – cậu bực dọc gất lên – “Hãy nhớ những lời tôi nói đấy!”

Cậu định đi, nhưng ra đến cửa thì chợt nhớ một việc nên ngoảnh đầu lại. Cô tiểu thư giật thót người, bất giác lùi về sau một bước. Cậu nhìn cô ta bằng đôi mắt sắc lạnh

“Quên nói một điều, Kỳ Vũ là người-của-tôi, cô đừng có mà động vào. Anh ta đã thề là sẽ trung thành với tôi.”

Gió đã thổi mạnh hơn, những đám mây to sụ, đen hơn cả nền trời đêm, đang vùn vù theo cơn gió. Mặt trăng và những vì sao ít ỏi đã bị che khuất tự bao giờ. Bóng đêm đặc quánh cả không gian. Tại ngôi miếu hoang gần cổ thành, những ngọn đuốc sắp tàn đang cố dùng chút sức lực xua tan màn đêm, hắt bóng hai nam nhân trải dài trên nền gạch lạnh tanh.

“Lúc này ngài nghe rồi chứ? ‘Kỳ Vũ là người-của-tôi’ cơ đấy!” – người áo tím tỏ vẻ thích thú.

“Không cần người lặp lại!” – bạch y nhân nghiêng rằng, co chặt nắm tay.

“Giờ ngài tính sao?”

Bạch y nhân im lặng không đáp, sau một hồi y chợt mỉm cười.

“Cũng đã lâu rồi ta chưa đến Vương gia trang thăm lão bằng hữu của mình thì phải?”

Nhưng hạt mưa đầu tiên đã nặng nề buông mình thấm ướt vạn vật...

Cậu mở cửa vào phòng, đến đóng chặt cửa sổ, lúc đi ngang giường không quên nhìn hẩn một cái. Thiệt tình, cứ ngủ rồi là hết biết trời trăng mây nước, cậu mà không về chắc sáng hôm sau cả căn phòng ướt nhẹp.

Cậu đưa tay vào tay áo bên kia, lấy ra một con hạc giấy, thổi cho chỗ mình nó phồng lên. Có lẽ con hạc đã được gấp từ rất lâu, màu giấy ngả vàng, nhưng không bị nhàu nát hay rách rướm. Nhìn các nếp gấp thì biết ngay người gấp không được mấy khéo tay.

“Là ý trời.” – cậu nhìn con hạc, lẩm bẩm.

Bước đến bên cái hộp nhỏ đựng hạc giấy của hẩn, cậu nhẹ nhàng mở ra, đặt con hạc cũ vào đó.

“Một ngàn con hạc giấy, giờ thì anh có hối hận cũng không kịp đâu, Kỳ Vũ. Giao ước chính thức được thực hiện.”

Sáng sớm hôm sau khi hẩn thức giấc, cô tiểu thư đã trở về Hứa gia, ngay khi cơn mưa vừa tạnh.

“Làm chồng người khác cũng không luôn, anh chỉ muốn nhóc thuộc về anh thôi. Hứa nhé?”

Rừng trúc xào xạc, ‘nhóc’ suy nghĩ một chốc rồi nói

“Được thôi, nhưng anh phải làm được một chuyện.”

Cậu bé chợt mỉm cười.

“Một ngàn chuyện anh cũng làm.”

“Không cần đâu, chỉ một chuyện thôi là đủ. Anh phải gấp đủ một ngàn con hạc giấy, không được nhờ ai giúp hay chỉ dẫn.”

“Nè, trước giờ anh có biết gấp hạc đâu, ít nhất cũng phải chỉ cách chứ, nhóc đừng tính ăn gian nhá!”

‘Nhóc’ tỏ vẻ suy nghĩ gì đó nghiêm trọng lắm. Cuối cùng ‘nhóc’ đứng dậy, kéo cậu bé về Nhạc Y trai, vào phòng mình lấy một tờ giấy trắng. ‘Nhóc’ rọc giấy thành một hình vuông nhỏ, quay sang nói.

“Em chỉ làm một lần thôi nhé, anh không nhớ thì ráng chịu.”

‘Nhóc’ bắt tay vào việc, các ngón tay uyển chuyển như lướt trên dây đàn. ‘Nhóc’ làm gì trông cũng đẹp cả.

“Xong rồi.” – ‘nhóc’ cười, đưa cho cậu bé con hạc giấy. Cậu bé đón lấy, nhẹ nhàng như sợ sẽ làm rách nó.

“Anh mà gấp xong một ngàn con hạc, nhóc phải giữ lời đấy. ‘Nhóc’ chỉ là của anh thôi, biết chưa?”

‘Nhóc’ đỏ mặt gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện, ‘nhóc’ lên tiếng.

“Nếu thế Vũ ca cũng hứa không được lấy vợ, anh là người của em, phải thề trung thành với em đấy!”

“Trung thành? Nghe nghe ngợ...”

“Hứa không?”

“Thôi được, tùy nhóc vậy. Nhóc sẽ là của anh, anh sẽ trung thành với nhóc, xem như đây là một giao ước. Khi nào anh gấp hạc xong sẽ có hiệu lực.”

“Ừ.” – ‘Nhóc’ cười.

Lời hứa là lời hứa, không thể đổ lỗi vì lúc ấy còn bé hay chưa hiểu chuyện mà thoái thác. Lời hứa phải được thực hiện.

8. Chương 8

“Này, dậy đi!” – cậu giật mạnh tấm chăn

“Còn sớm mà!” – hấn mặt kệ, quay người vào trong, mắt vẫn không thèm mở.

“Lần trước đã hứa với Thái hậu là hôm nay vào cung sớm đấy!” – cậu cắn nhằn.

“Trễ chút cũng có chết ai đâu.” – hấn tiếp lục lè nè

“Ồ, vậy được. Anh ở nhà, tôi đi.”

“Ấy khoan!” – hấn bật dậy ngay tức thì – “Dậy thì dậy, làm gì dữ vậy?!”

“Anh mà không nhanh lên là tôi bỏ.”

“Rồi rồi!”

Hấn lết xác xuống giường, trở về phòng mình thay quần áo. Lúc đi ngang không quên liếc nhìn cái hộp đựng 999 con hạc giấy, thầm nhủ “Lúc về phải gấp ngay con còn lại”. Hấn không hề biết là con hạc thứ một ngàn đã được hấn gấp xong từ mười một năm trước, à không, là con hạc đầu tiên chứ. Nhưng thôi kệ, đầu tiên hay cuối cùng cũng thế, chỉ biết rằng một ngàn con hạc đã hoàn thành. Và thái độ của cậu đối với hấn, đương nhiên sẽ khác đi một chút.

“Ủa? Giờ mới để ý, Liên Anh đâu nhỉ? Sáng giờ chẳng nghe tiếng cô ta?” – hấn xuống ngựa, vừa che miệng ngáp vừa hỏi.

“Về Hứa gia rồi.” – cậu cũng đưa dây cương cho tên giữ ngựa trong cung.

“Hả? Hèn chi! Mà sao tự dưng cô ta về thế nhỉ?”

“Anh thích cô ấy ở lại lắm à?”

“Ai nói chứ!” – hấn phân bua – “Tại mọi lần có năn nỉ gây lưởi cô ta cũng chẳng thèm về, mà về thế nào cũng bắt tôi ra hành chấp cuối. Lần này tự dưng im lìm lặng lẽ nên thấy hơi lạ.”

“Miệng nói vậy chứ lòng thì khoái bị cô ta hành lắm! Anh thích cô ta chứ gì? Thê tử tương lai cơ mà.”

“Này, thê tử gì chứ? Đã nói đó chỉ do cô ta tự rêu rao thôi mà! Hôm nay cậu sao thế?”

“Mặc xác anh.”

Cậu bực bội bỏ đi trước làm hấn đuổi theo muốn bỏ hơi tai. Cậu làm sao à? Chính cậu còn không biết! Lâu nay cậu luôn ra vẻ lạnh lùng với hấn, mặc xác hấn, chẳng thèm nhìn tới hấn. Nhưng dạo gần đây bỗng dưng lại quan tâm đến hấn ra mặc. Là vì sự xuất hiện của Liên Anh ư? Là vì...

... ghen à?

Nhóc sẽ là của anh, anh sẽ trung thành với nhóc, xem như đây là một giao ước.

.....

Chết tiệt! Không khéo cậu lại tha thứ cho chuyện mười một năm trước mắt!

Cậu phải hận hẳn.

Ít nhất là không thèm nhìn mặt hẳn.

Đáng lý ra cậu phải làm thế.

Cậu đã làm như thế.

Và luôn tự nhủ với lòng là phải làm thế.

Nhưng giờ đây ...

Có lẽ cậu đã sai lầm khi đồng ý với Vương thúc đến ở Vương gia trang.

Vậy nếu được chọn lại, cậu có đến không?

Cốc cốc cốc

“Có ai vào bằng đường cửa sổ mà cần gõ cửa không?” – cậu nhú mày khó chịu

“Ôi, phép lịch sự thôi mà!” – gã vận tử y kéo mở cửa sổ, phóng vào – “Tối nay đệ định ở lại cung à?”

“Nếu không sao giờ này ta còn ở đây?”

“Gì mà cộc cằn thế, sư đệ yêu quý?”

“Có gì thì nói nhanh đi!”

“Chán đệ thật, ít ra phải tỏ chút tình thương mến thương chứ!” – hẳn buông người xuống ghế – “Trúc Diệp về rồi.”

“Vậy à? Ai nói với ta khoảng ba ngày sau muội ấy sẽ về tới? Giờ gần cả tuần rồi!”

“Ai biết tự dưng nàng ta nổi hứng đi đường vòng chứ! Đệ về Vương gia trang ngay đi, nàng ấy có mang thuốc về.”

“Mai uống cũng có sao đâu?”

“Ồ, thuốc thì không sao. Nhưng Trúc Diệp còn mang về thứ khác.”

“Gì?”

“Một gã vận bạch y.”

Nghe đến đây mày kiếm của cậu cau lại, hai nắm tay co chặt. Có thể thấy trong đôi mắt cậu lúc này là sự giận dữ, đốn đau, pha lẫn chút vui mừng thoáng qua. Rồi tất cả các cảm xúc ấy đều tan biến, nhường chỗ cho sự lạnh băng của đôi mắt đen huyền.

“Ta sẽ ở lại đây vài ngày.”

“Ồ vậy à? Có điều này ta quên nói với đệ, “Kỳ Vũ là người-của-ta”, câu này ngài ấy cùng tình cờ nghe thấy.”

Đôi mắt cậu lúc này có chút hoang mang.

“Nếu đệ không nhanh về, ngài ấy vào cung lúc này thì Kỳ Vũ sẽ biết thân phận thật của đệ đấy! Ta chỉ chuyển lời thôi. Tạm biệt!”

Tử Y Lang đứng dậy, liếc nhìn về hướng cửa chính một cái, cười buồn rồi biến mất bằng đường y đã vào.

“An Thiên ca, ca vào đi.” – cậu đến mở cửa.

“Đệ biết ta đứng ngoài à?”

“Gã kia cũng biết, nên mới chuồn nhanh thế.” – cậu cười – “Sao lúc này ca không vào?”

“Y là đại phu riêng của đệ, y mà có mệnh hệ gì thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới đệ. Ta không muốn điều đó. Nhưng lúc này nếu vào, ta không tin mình có thể bỏ qua.” – An Thiên siết chặt thanh kiếm trong tay, ánh mắt loé lên tia thù hận.

“Chắc ca cũng nghe những gì y nói rồi?”

“Ừ.”

“Đệ sang đánh thức Kỳ Vũ đây, nhờ ca nói với Thái hậu, hôm khác đệ sẽ vào thỉnh tội.”

An Thiên chợt ôm ghì lấy Bạch Phong. Cậu hơi ngỡ ngàng, rồi cũng vòng tay ôm lại.

“Ta chỉ cần đệ được hạnh phúc, biết không?”

Cậu mỉm cười, bước đến lấy cây huyền cầm rồi sang phòng bên gõ cửa. Trăng sắp tròn và bầu trời lấp lánh ánh sao. Tử Y Lang vẫn chưa bỏ đi, y nằm trên mái nhà, ngắm nhìn những đốm sáng nhỏ xíu trên bầu trời.

“Người ta vẫn còn hận mình. Hay quá!”

Màu tím hoà vào đêm đen.

=====

“Bạch Phong!”

“...”

“Bạch Phong! Cậu có sao không?” – hấn lo lắng đưa tay lay cậu.

“Ồ, à, không. Anh nói gì?”

“Qua khỏi nhà rồi kìa!” – hấn chỉ ngón tay cái về sau. Cậu bối rối ghì cương, quay ngựa lại.

“Xin lỗi.”

“Cậu sao thế? Không khoẻ à?”

“Không, chỉ suy nghĩ chút thôi.”

Hấn nắm dây cương hai con ngựa đưa cho tên đầy tớ rồi cùng cậu bước vào nhà. Đột nhiên cậu khựng lại.

“Bạch Phong?”

“Kỳ Vũ, chúng ta khoan hãy về phòng, đi dạo chút đi được không?”

“Hả? Nhưng khuya lắm rồi.”

“Anh không muốn đi à?”

“Không phải, chỉ là...”

“Vũ ca, Phong ca, hai người về rồi à!” – giọng nói trong trẻo, dịu dàng vang lên cắt ngang lời hấn – “Muội nhớ hai ca quá!”

“Xạo quá cô nương!” – hấn chỉ ngón trỏ vào giữa trán Trúc Diệp, đẩy nhẹ.

“Xì, thôi vào nhanh đi, cha đang đợi hai người đấy, và còn ...” – nàng hơi ái ngại nhìn Bạch Phong “...một người nữa.”

“Ủa? Sao cha biết ta về? Rồi còn người nào nữa vậy?”

“Vào thôi!”

Bạch Phong hít một hơi dài rồi nắm tay hấn kéo đi. Trúc Diệp cũng nổi gót. Sự xuất hiện của người đó khiến nàng lo cho anh trai mình hơn là Bạch Phong.

Trong phòng khách, một người vận bạch y đang cười nói vui vẻ cùng Vương đường chủ. Người đó mới trạc tứ tuần, cử chỉ, điệu bộ toát lên vẻ cao sang. Đường nét gương mặt cân xứng, nét quý phái chen lẫn chút

sương gió phong trần. Khi họ vào, người ấy quay sang nhìn Bạch Phong, ánh mắt vui mừng lộ rõ, nhưng vẫn có chút né tránh.

“Phong...” – người ấy ngập ngừng.

“Chào Vương thúc, Trịnh đại hiệp. Cũng đã khuya rồi, con xin phép về phòng.”

Cậu vừa dứt lời là kéo hắn đi ngay trước khi hắn kịp mở miệng nói một câu chào. Từ đầu đến cuối tuyệt nhiên cậu không nhìn vào bạch y nhân. Hắn ngoảnh đầu lại, sự hụt hẫng vẫn còn trên đôi mắt bạch y nhân, xen một chút giận dữ dành cho hắn.

“Chuyện gì vậy? Người đó là ai?”

“Tối nay anh ngủ phòng tôi”

“Ồ...hả?”

“Không muốn à?”

“Nhưng sao tự nhiên ... Chẳng phải cậu nói khi Liên Anh về...”

“Không muốn thì thôi! Có bị gì cũng đừng trách!”

Buông tay hắn ra, cậu bước nhanh vào phòng đóng cửa lại. Hắn vội chạy theo. Cửa không khoá.

“Cậu sao vậy?” – hắn đóng cửa phòng lại.

“Không sao cả.” – cậu thấp đèn, đến bên chậu nước để sẵn vốc nước rửa mặt. Xong cậu cởi bỏ áo ngoài, lên giường kéo chăn đắp, nằm quay mặt vào trong – “Chừng nào đi ngủ nhớ thổi nến.”

“Này!”

Cậu không thèm trả lời, hắn đứng ngó một hồi rồi lắc đầu, đến vốc nước ở cái chậu kế bên rửa mặt. Lúc vừa định thổi nến, hắn chợt nhớ đến những con hạc giấy. Thiệt tình, mai nhất định phải lấy giấy và xếp con còn lại! Bước đến lấy cái hộp để ra bàn trà, hắn mở nắp.

“Ủa?”

Hắn sầm soi con hạc đã ngã màu vàng ố. Ở đâu ra vậy nhỉ? Hắn bắt đầu đếm lại.

...Chín trăm chín mươi tám...

...Chín trăm chín mươi chín...

...Một ngàn?

Hắn đếm lại ba lần, vẫn là một ngàn. Hắn lại tiếp tục sầm soi con hạc lạ. Các nếp gấp cho thấy người gấp chả mấy khéo tay. Nhìn giấy thì chắc khoảng mười, mười một năm trước. Quái đản, ở đâu chui ra vậy nhỉ?

Phòng này chỉ có hắn với cậu thôi, hay là cậu để vào?

Không đâu! Bạch Phong rất khéo tay, con hạc này xấu thế này...

Ồ khoan! Không lẽ là hắn gấp? Nhìn cũng giống lắm... Hơn nữa, con hạc này gợi hắn nhớ đến một điều gì đấy.

“Ahh!”

Hắn rên khẽ, đột nhiên đầu nhức như ngàn mũi kim châm. Không đến nỗi nhức buốt, vã mồ hôi nhưng cực kỳ khó chịu. Hắn phải cố kìm những tiếng rên để khỏi phiền đến cậu. Mấy con hạc giấy cứ xoay vòng vòng trong đầu đến chóng mặt.

Cứ như là...

“Một ngàn chuyện anh cũng làm.”

“Không cần đâu, chỉ một chuyện thôi là đủ...”

.....Hm?

“Bạch Phong” – hắn đã thổi đèn và đến nằm bên cạnh cậu, cảm giác đầu vẫn còn hơi tê tê – “Cậu còn thức không?”

“ ... ”

“Tôi biết cậu còn thức.”

“ ... ”

“Bạch Phong!”

“Mệt anh quá, có gì nói nhanh đi!” – cậu vẫn quay lưng về phía hắn.

“Trong hộp có một ngàn con hạc.”

“ ... ”

“Nhưng tôi mới gấp có 999 con.”

“ ... ”

“Con cuối cùng cậu để vào phải không?”

“ ... ”

“Đó là con đầu tiên tôi gấp thành công và tặng cậu mười một năm trước, đúng chứ?”

“ ... ”

Hắn ngáp ngừng một hồi rồi nói tiếp.

“Giao ước không phá bỏ được đâu.”

“ ... ”

“Tôi sẽ không hối hận.” – hắn quay sang, thì thầm.

Cậu vẫn không nói gì. Hắn cũng im lặng. May là lúc này trời tối và hắn đã tắt đèn, nếu không hắn sẽ thấy màu đỏ lan từ hai má xuống cổ, ra tận mang tai của cậu.

Mặt trăng sắp tròn. Bầu trời lấp lánh ánh sao.

“Mấy hôm nay hai đứa nó toàn ngủ chung.”

Vương đường chủ cười tươi. Bạch y nhân bên cạnh có vẻ không hài lòng. Y nghiêng chặt răng, mày cau lại, co chặt nắm tay để trên bàn, cả người gần như run lên vì giận.

Chợt, Vương đường chủ mỉm cười.

Màn đêm được đính thêm những hạt ngọc, sáng lấp lánh.

Hắn mở mắt, trời vẫn còn mờ hơi sương. Lâu lắm rồi hắn mới thức sớm như vậy. Nhìn sang bên cạnh thì cậu đã đi đâu mất rồi. Hắn chợt thấy mình tỉnh táo lạ, không ngủ tiếp được. Nghĩ ngợi một hồi, hắn bước xuống giường, rửa mặt, thay đồ rồi ra hoa viên.

“Phong còn giận ta sao?”

Hắn nghe tiếng bạch y nhân, cũng không hiểu sao hắn lại đứng nép vào góc khuất.

“Tôi đâu dám giận ngài.” – giọng cậu lạnh băng.

“Phong à!”

“Xin lỗi, tôi đi đây, không dám làm phiền ngài.”

Cậu quay bước, bạch y nhân giữ tay cậu lại.

“Phong, nghe ta nói. Ta không phải cố tình ...”

“Đừng gọi tôi là Phong!” – cậu đột ngột hét to – “Mọi chuyện đã qua rồi, Trịnh đại hiệp à! Thời gian không quay trở lại đâu.”

“...”

“Và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ngài.”

“Vậy tại sao Kỳ Vũ thì được? Chuyện hấn làm chẳng lẽ lại nhẹ hơn những sai lầm của ta sao?”

“Thế ngài gọi tên tôi xem?”

Bạch y nhân im lặng một lúc, rồi y cúi mặt, lí nhí.

“An...”

“...”

“...Bạch...Phong”

“Bạch Phong à?” – cậu cười to – “Thôi cũng được, Bạch Phong cũng được. Ngài nhìn thẳng vào tôi và gọi lại xem!”

Bạch y nhân đau khổ ngược lên. Và như một phản xạ, khi hai mắt vừa chạm nhau y vội vã tránh ngay, nhìn sang chỗ khác.

“Nhìn thẳng vào tôi này!” – ánh mắt cậu loé lên những tia giận dữ, hấn đứng từ xa nhìn cũng bắt giắc lùi một bước.

“Phong...”

“Vậy đây!” – cậu thở ra tỏ vẻ chán chường, sự giận dữ đã tan biến, nhưng ánh nhìn của cậu vẫn lạnh như băng – “Ngài bảo tôi tha thứ cho ngài? Tôi phải tha thứ cho ngài ra sao đây? Ngài nói đi! Phải làm sao đây?”

“Ta...”

“Xin lỗi, nhưng tôi không phải đào hát. Vai diễn ngài giao cho tôi quá lớn, tôi không kham nổi đâu.”

Cậu bỏ lại y phía sau, tiến về phía hấn. Cậu hơi khựng lại khi thấy hấn, nhưng rồi vẫn bước tiếp. Hấn còn đang phân vân không biết làm gì thì đã cậu trở lại với cây huyền cầm trên tay.

“Đi dạo với tôi.”

“Hả?”

Không đợi hấn kịp nói tiếng phản đối, cậu nắm tay kéo hấn đi. Lúc ngang qua bạch y nhân, cậu dừng lại một chút, nhìn y như thách thức rồi kéo hấn đi tiếp. Hấn có thể cảm nhận rõ luồng sát khí đuổi sát theo mình.

Bạch y nhân đứng đó nhìn theo một hồi, chợt như nhớ ra điều gì đấy, y cười khẩy, quay bước.

Trong khuê phòng, Bích Ngọc đang ngồi trước gương, chải lại mái tóc.

Hấn ngồi đó giữa trưa nắng oi nồng, cái nắng khiến người ta phải nhức đầu. Đương nhiên hấn không ngốc đến nỗi phơi mình để mà bị bệnh, hấn chỉ lẳng lặng ngồi trong bóng râm ngắm nhìn cái thứ ánh sáng rực rỡ đến đau mắt. Đúng, rất khó chịu!

“Người đừng mong có được Bạch Phong, ta sẽ không bao giờ chấp nhận.”

Lúc này y đường hoàng đứng trước mặt hấn mà tuyên bố như thế. Hừ, y là ai cơ chứ? Y lấy quyền gì nói thế? Quan hệ giữa hai người họ là gì?

Hấn thích cậu, chuyện đương nhiên, nhưng còn cậu? Đôi khi hấn nghĩ, việc cậu ngủ chung với hấn, thân thiết với hấn dạo gần đây chỉ vì cố ý để chọc tức người khác. Ban đầu là Liên Anh, và giờ là gã Trịnh đại hiệp đó.

Thật ra tôi là gì trong lòng cậu?

Đầu hần lại đau, chắc do trời nóng quá. Con hạc giấy xoay xoay giữa một miền ký ức xa vời...

=====

“Kỳ An huynh?”

Anh ngược lên nhìn cậu, mỉm cười, đôi mắt thoáng chút u sầu. Cậu ngồi xuống cạnh bên, lo lắng hỏi

“Sao huynh còn ở đây? Không phải huynh nói có hẹn đi dạo phố với Bích Ngọc sao?”

“À, nàng ấy hơi mệt nên về phòng nghỉ rồi.”

“Muội ấy bệnh à? Có cần mời đại phu không?”

“...”

“Kỳ An huynh?”

“Bạch Phong, ta hỏi đệ, Bích Ngọc có nói gì với đệ không?”

“Nói gì cơ?”

Kỳ An nhìn thẳng vào mắt Bạch Phong như để kiểm chứng lời cậu nói, rồi anh bất chợt thở dài, hướng ánh nhìn về phía xa xăm.

“Hình như nàng ấy cố tình tránh mặt ta.”

“Không đâu! Sao huynh nói thế?”

“Cả ngày hôm nay nàng ấy cứ lảng tránh ta mãi, rồi cứ ở mãi trong phòng.”

“Có khi nào muội ấy bệnh không?”

“Không. Ta có hỏi cô tì nữ hầu hạ nàng ấy, cô ta bảo nàng ấy chỉ ngồi ngắm cây đàn, không thì nhìn xa xăm như đang có gì khó nghĩ. Hay ta đã làm gì sai?”

“Huynh đừng lo nghĩ nhiều quá, để đệ đến xem thử thế nào.”

Kỳ An hơi khẽ gật đầu rồi cúi mặt, xoay xoay tách trà trong tay, soi mắt mình trong chất nước sóng sánh màu cam sậm. Bạch Phong bước nhanh đến phòng Bích Ngọc, đột nhiên cậu cảm giác có chuyện chẳng lành. Chuyện này liệu có liên quan đến ...?

“Ai đó?” – giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên, tiếng nói như lạc vào cơn gió nhẹ chiều tà.

“Là ca, Bạch Phong. Ca vào được chứ?”

“Vâng ạ.”

Cậu bước vào. Ánh hoàng hôn len qua cửa sổ, người con gái ngồi đó trông cô đơn đến lạ. Hai tay đan vào nhau để trên bàn, nàng mỉm cười dịu dàng với cậu, nụ cười buồn lắm, khiến lòng cậu không khỏi nhói đau.

Ngồi xuống bên cạnh, cậu nắm lấy tay nàng, buộc nàng đối diện với mình. Cậu dịu dàng nhìn vào đôi mắt đen huyền.

“Có chuyện gì muội cứ nói với ca.”

Nàng cúi mặt, tránh ánh nhìn của cậu. Nếu hỏi hiện tại nàng muốn tránh mặt ai, thì đó là Kỳ An và cậu. Nhưng nàng biết dù có thế nào thì cũng phải đối mặt, và nàng chọn đối mặt với cậu trước. Nàng hít một hơi dài, ngược lên nhìn cậu, ánh mắt cương quyết.

“Phong ca, chúng ta rời khỏi đây đi!”

“Muội nói gì vậy?”

“Chúng ta đi đi, muội không muốn ở đây nữa!”

“Còn Kỳ An?”

“Muội không biết!” – nàng đứng dậy, kéo cậu ra khỏi cửa – “Chúng ta ở đây quá lâu rồi!”

“Gã đó nói gì với muội sao?”

Nàng khựng lại, quay nhìn cậu, khoé mắt rưng rưng.

“Ca đừng hỏi nữa! Về thôi, chúng ta đâu thể làm phiền họ mãi được!”

“Ca hỏi muội, gã đó đã nói gì?”

Lệ đã tuôn dài trên má, nàng ôm chặt cậu, vùi đầu vào ngực cậu, thốn thút

“Phong ca...muội..muội yêu Kỳ An! Muội phải..làm sao đây? Phong ca! Muội yêu..huynh ấy. Phải làm sao đây ca...”

Giọng nói nàng nhỏ dần rồi lạc mất giữa những tiếng thút thít. Cậu vòng tay ôm người nghĩa muội yêu quý vào lòng. Hình như cậu đã hiểu, chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi có chuyện muốn nói với ngài.” – cậu nói, nhìn thẳng vào y. Mỗi khi cậu nhìn thẳng y mà nói là lúc cậu không thể kiềm cơn giận đang trào dâng trong lòng.

“Ta ra ngoài có chút chuyện, hai người cứ thoải mái.” – Vương đường chủ toan đứng dậy, cậu vội lên tiếng

“Không sao ạ, chuyện này thúc cũng biết mà!” – nói rồi cậu quay sang hẳn, lạnh lùng – “Ngài đã nói gì với muội ấy?”

“Ai chứ?”

“Bích Ngọc!”

“Ah, Bích Ngọc. Nhưng ta đâu có nói gì với nàng ấy, ta chỉ nói với Ngọc Nhi một vài chuyện thôi!” – y xoay xoay cái nắp ấm trà.

“Đừng có giả ngây với tôi! Nói mau, không thì đừng trách tôi!”

“Phong làm gì được ta nào?” – y ấn mạnh cái nắp lên miệng ấm – “Ngọc Nhi là thê tử của Phong, ta chỉ nhắc nàng ấy nhớ thôi.”

Rầm

Cậu đập mạnh hai tay xuống bàn, nhìn xoáy vào y, đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ. Y bắt gặp đôi mắt ấy lập tức lảng tránh. Cậu gắng mạnh từng tiếng.

“Tôi không biết Ngọc Nhi nào cả. Nói cho ngài biết, cô gái đang ở Vương gia trang là Lam Bích Ngọc – nghĩa muội của tôi!”

“Là Bích Ngọc hay Ngọc Nhi cũng không thay đổi được sự thật đó. Hôn ước đã rành rành.”

“Nói hay lắm!” – cậu cười khẩy – “Vậy xin hỏi ngài, Trịnh đại hiệp, hôn ước đâu?”

Y cũng nhếch mép cười, bình thản, lấy trong tay áo ra một tờ giấy, đưa trước mặt cậu. Nhưng trái với dự tính của y, cậu không hề giận dữ hay thậm chí có ý định giật lấy mà xé nó. Cậu mỉm cười.

“Ngài sai một bước rồi, Trịnh đại hiệp ạ. Xin hỏi tờ hôn ước này ngày lập khi nào? Sáng nay đúng chứ?”

“Đúng.”

“Tôi đã nhận Bích Ngọc làm nghĩa muội từ lâu rồi, tờ hôn ước của ngài không có giá trị.”

“Hahaha!” – y cười to – “Có nhận làm nghĩa muội thì cũng chỉ là lời nói, không có sự đồng ý của ta thì danh phận huynh muội ấy chẳng là gì cả!”

“Ngài đã quá tự tin rồi. Sao ngài không về xem lại gia phả trước khi ép Bích Ngọc chấp nhận tờ hôn ước ấy?” – cậu từ tốn lấy ra một tờ giấy khác – “Ngài hãy nhìn kỹ nhé!”

“Không thể nào!” – giờ đây nét mặt y đã biến sắc, y giật lấy tờ giấy, sầm soi từng nét chữ – “Nó không có hiệu lực, không có sự đồng ý của ta nó không có hiệu lực.”

“Ngài lấy quyền gì chứ?”

“Ta là ...”

“ ...”

“Ta là cha của con!”

9. Chương 9

“Ta là cha của con!” – y hét lên, có vẻ như thốt ra lời ấy khiến y đau hơn cả bị ngàn mũi kim châm.

“Cha à? Lâu rồi tôi không nghe câu này nhỉ?” – cậu có vẻ không vui khi nghe điều đó, ánh mắt cậu dành cho y còn oán hận hơn bội phần, tưởng chừng sắp đâm cho y một nhát kiếm. Nhưng cậu không làm thế mà cố lấy lại vẻ bình thản, tiếp tục giọng đều đều – “Tuy nhiên, ngài có chấp nhận hay không cũng vậy thôi, vì Hoàng thượng và Thái hậu đều đã chấp nhận rồi.”

“Hả?” – y hơi ngạc nhiên, nhưng rồi hiểu ngay cơ sự – “Giỏi lắm! Ph...Con biết trước ta sẽ lập hôn ước để ép buộc nên mới đến nhờ Thái hậu.”

“Đúng.” – cậu bình thản – “Ai biểu trước đó ngài quá nhân từ, đóng vai một người cha tốt không muốn ép buộc con cái nên bỏ qua tờ hôn ước.”

“Con...”

“Ha, gọi tôi là ‘con’ cơ đấy, ngài đừng làm tôi ngạc nhiên thế chứ.” – môi cậu nở một nụ cười khinh bỉ – “À, tôi quên nói với ngài, Bích Ngọc đã có ý trung nhân, ngài đừng có mà lấy ân nghĩa ra để ép buộc muội ấy. Chuyện này kết thúc ở đây.”

Chợt, cậu bước đến gần y, thì thầm

“Mỗi lần tôi phát bệnh đều nhờ Kỳ Vũ giúp cả đấy. Ngài hiểu ý nghĩa của việc này không?”

“Không...Không thể nào, Phong..và hần...”

“Sao lại không? Ah, gã hấu sắc kia nói ngài cũng nghe được câu tôi nói trong miếu hoang?”

Kỳ Vũ là người của tôi...

“Phong...”

“Xin ngài hãy nhớ lấy câu đó. Và còn một điều nữa, nếu Kỳ Vũ gặp bất trắc, chắc ngài cũng biết đứa con này sẽ ra sao chứ?”

Cậu quay mặt bước đi, rồi như nhớ ra một điều gì, cậu quay lại, mỉm cười với Vương đường chủ

“Vương thúc, phiền thúc kể cho ngài ấy nghe chuyện duy nhất mà ngài ấy không biết.”

Rồi cậu lại nhìn y, cũng không hiểu cái nhìn ấy ra sao nhưng khiến y phải rùng mình.

Cậu đi, lần này đi thật, bước chân nhẹ như không, bỏ lại sau lưng gã vận bạch y đang cố để cả thân người không phải run lên. Đôi mắt của cậu là sự ám ảnh khủng khiếp đối với y.

Đêm trăng...

Phu nhân xoa tóc...

Ánh mắt...

Cậu bỏ ra ngoài, đến bên một cái hồ khá to. Trăng đã tròn rồi, chiếc đĩa bằng bạc lấp lánh giữa mặt hồ, gió nhẹ thổi từng cơn khẽ lung lay bụi cỏ. Khung cảnh đẹp như một bức tranh. Từ xa, một người nhẹ nhàng bước đến, góp vào bức tranh ấy hai con người nhỏ nhoi giữa một trời trăng sao bất tận.

“Lúc này anh có đứng ngoài phải không?”

Hắn lặng lẽ gật đầu. Cậu vẫn mãi mê nhìn vào cái đĩa bạc.

“Chán thật, lần nào nói chuyện với gã đó cũng bị anh nghe thấy.”

“Xin lỗi.”

“Không sao.”

Cậu ném một hòn sỏi vào ngay giữa cái đĩa bạc. Mặt nước lay động, đĩa bạc cũng dợn lên dợn xuống một hồi rồi lại đứng yên.

“Ông ta là cha tôi thật đấy. Không hỏi sao tôi xưng hô với cha mình như thế à?”

“Rồi cậu cũng sẽ nói thôi.”

“Tôi gối đầu lên chân anh một chút được không?”

Hắn mỉm cười. Cậu nằm xuống, đếm từng ngôi sao.

“Mẹ mất khi tôi chào đời khoảng vài ngày. Từ nhỏ tôi sống với thúc thúc. Ông ấy chưa bao giờ nhìn vào mắt tôi, cũng ít khi đến thăm. Và do sức khỏe yếu, năm tám tuổi tôi được đưa đến Nhạc Y Trai. Không có sự phụ chắc tôi đã chết.” – cậu cười buồn, quên mất đã đếm được mấy ông sao rồi!

“Năm tôi mười tuổi thì phải...” – cậu đưa thẳng tay lên để che khuất ánh trăng – “...Ông ấy đến thăm. Vừa nhìn thấy tôi sắc mặt đột nhiên đổi khác. Rồi ông ấy cầm tôi gọi bằng cha, cầm tôi nhìn thẳng vào mắt ông ấy, xé rách hết những bộ y phục màu khác, chỉ để lại màu trắng.”

“Gọi ngài xưng tôi, vậy đấy, thế mà ông ấy là cha tôi thật đấy! Thậm chí còn không gọi đến tên tôi...” – chết tiệt, mặt trăng có màu bạc, ngôi sao cũng có màu bạc. Màu bạc cũng chẳng khác màu trắng là bao...

“Vậy cậu ... không phải họ Bạch?” – hắn ngập ngừng

“Uh, họ Trịnh. Tôi cùng họ với ông ấy, xem chút cũng quen luôn.”

Hắn định hỏi tên cậu có phải là thật không, nhưng thôi. Dù tên cậu có là gì, họ cậu có là gì thì cậu vẫn là cậu, vẫn là Bạch Phong mà hắn yêu.

“Này, đổi tư thế đi. Tôi cũng muốn nằm.”

Không đáp lại, cậu chỉ nhóm người lên cho hắn rút chân ra rồi đan hai bàn tay vào nhau, gối đầu nằm. Hắn nằm xuống bên cạnh, nói nhỏ

“Tay tôi đâu phải đồ bỏ.”

Cậu quay sang nhìn, hơi ngẩn người không hiểu lắm, rồi cậu cười nhẹ, gối đầu lên tay hắn.

“Mặt trăng chói mắt quá.” – cậu nói vu vơ.

Hắn ừ hử qua loa, rồi cũng đếm sao như cậu lúc nãy. Một lúc nhìn lại thì cậu đã ngủ rồi. Mà cũng chưa hẳn, vì cậu nhắm mắt thôi, ai biết có ngủ hay chưa. Hắn nằm nghiêng qua, ngắm nhìn cậu. Từng đường nét gương mặt sáng bừng lên dưới ánh trăng. Gió thổi những sợi tócбет vào má. Hắn vén chúng sang một bên. Bất chợt ...muốn hôn...

“Kỳ Vũ, anh thích gì nhất trên bầu trời đêm, trăng à?” – cậu hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền

“Không.” – hắn giật mình, nằm ngửa ra, nhìn trời.

“Vậy còn sao?”

“Không.”

“Bầu trời?”

“Cũng không.”

“Đừng nói là thích hết nhá, chỉ được chọn một thôi. Chọn đi”

“Cậu.”

“Hm?”

“À, không, không có gì! Vậy còn cậu?”

“Bầu trời.”

“Tại sao?”

“Vì nó không có màu bạc.”

“Chưa ngủ à?”

“Trăng tròn rồi.”

Bạch y nhân đáp mà không cần quay lại. Chủ nhân của giọng nói kia từ tốn ngồi xuống cạnh bên. Ông cũng ngược lên nhìn. Trăng tròn vành vạnh.

Đêm trăng...

Phu nhân xoa tóc...

Ánh mắt...

“Lúc này nói chuyện, Phong nhìn vào mắt tôi.”

“Ông thôi gọi Phong này Phong nọ đi! Đó là con ông.”

“Tôi biết chứ. Nó là con tôi. Nhưng ông không thấy sao? Gương mặt đó...gương mặt của nó ...”

“Nhưng vẫn là con ruột của ông!” – Vương đường chủ bình tĩnh lặp lại.

“Ông nghĩ tôi có thể nhìn vào gương mặt đó mà gọi ‘con’ ư? Tôi không thể! Nó quá giống ông à, như hai giọt nước! Lời nguyện ứng nghiệm rồi!”

“Thôi đi!”

“Đôi mắt. Trời ạ, đôi mắt của nó!” – y gần như mất tự chủ – “Oan nghiệt! Đôi mắt đó là lời nguyện, lời nguyện Hiếu Bạch dành cho tôi. Ông không nhớ sao? Ông không nhớ đôi mắt đó sao? Đêm trăng hôm đó. Ông nhớ mà phải không? Hiếu Bạch nàng ấy...”

“Bách Kỳ!” – ông quát lên. Đến giờ ông vẫn chưa nhận ra sao Bách Kỳ? Ánh mặt Phong nhi dành cho ông vốn là những tình cảm ấm áp của một đứa con dành cho người cha đáng kính của mình. Nhưng chính ông đã khiến ánh mắt đó thay đổi. Chính ông đã biến lời nguyện thành sự thật!

Y giật mình, hiếm khi Vương đường chủ to tiếng thế, nhưng có lẽ nhờ vậy mà thần trí y tỉnh táo hơn. Cúi mặt nhìn hai bàn tay của chính mình đan vào nhau để trên bàn, y trầm thì.

“Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi lại nhớ đến em ấy, cái tên “Phong” tự động vuột ra. Tôi biết nó là con mình, nhưng không thể xem nó như con. Tôi không thể ông à...”

Giọng y nhỏ dần. Vương đường chủ không nghe được, nhưng ông biết chính xác y đang nói cái gì. Ông khẽ thở dài

“Người chết không thể nào sống lại. Hãy đối mặt với sự thật đi, Bách Kỳ. Gọi Phong nhi bằng tên thật của nó...”

“Không thể!” – y cắt lời – “Ông làm được nhưng tôi thì không, Triết Hàn à! Tôi không thể nhìn vào gương mặt đó mà gọi một cái tên khác.”

“Nếu ông không cho Phong nhi dùng tên thật, thì ông phải chấp nhận việc một người mang gương mặt và cái tên đó yêu một người khác!”

Xoảng

Y gạt tách và ấm trà trên bàn xuống, mảy cau lại.

“Lúc ông vừa kể tôi nghe chuyện 11 năm trước tôi đã muốn phanh thây xẻ thịt hắn rồi. Nếu hắn không phải con ông ... Ông còn muốn tôi giao Phong cho hắn sao?”

“VẬY ông làm được gì? Hay ông cứ đến mà giết Vũ nhi đi, tôi không cản. Nhưng ông cũng đừng quên, Vũ nhi mà chết thì ông chuẩn bị tang sự cho Phong nhi là vừa!”

“Ông...”

“Chắc ông còn nhớ 10 năm trước đã từng định giết Vũ nhi? Chính Phong nhi đã can ngăn. Lúc ấy tha cho Vũ nhi là Phong nhi đã chọn con đường này, chỉ là nó chưa muốn chấp nhận thôi.”

“Tất cả đều do thằng con của ông mà ra cả!”

“Đúng, là lỗi của nó, vậy thì phải để nó chuộc lỗi. Ông ở đây can ngăn tụi nó chỉ bằng đi tìm hai viên thuốc còn lại cho Phong nhi, vậy có hơn không? Thời gian không còn nhiều đâu.”

Bạch y nhân thở dài, biết là mình không thể làm gì khác hơn. Rồi y ngẩng đầu nhìn trăng, lấy trong tay áo ra cây sáo bạc, đưa lên môi thổi.

Màu trắng...

Nụ cười thật đẹp...

Đêm trăng...

Phu nhân xoa tóc...

=====

Đây là một đất nước thanh bình. Đúng, đó là do sự tài hoa của các hoàng đế triều đại này. Nhưng cũng không thể phủ nhận một sự thật là hoàng đế đương triều chỉ mới là vị vua thứ ba của triều đại. Cái bọn cổ hủ núp sau bốn chữ “trung quân ái quốc”, phớt lờ tình cảnh đen tối do triều đại trước gây ra và sự thanh bình do triều đại mới mang lại không phải là không còn. Dĩ nhiên với cái số ít hủ lậu ấy, bọn chúng chỉ nghĩ ra được mỗi một việc là ám sát.

An Thiên cho ngựa gỗ từng bước chậm rãi trên nền đất lởm chởm đá và cỏ dại của khu rừng già yên tĩnh. Dù hôm nay những việc quan trọng đã giải quyết xong cũng không đủ động lực để thúc đẩy vị hoàng đế tuổi trẻ tài cao quá bước đến chốn này. Thường thì chàng sẽ đến Vương gia trang tìm Bạch Phong, hoặc gọi cậu vào cùng trò chuyện... Nhưng hôm nay khác.

Lẽ ra hôm nay, cũng như hôm nay của những năm trước, chàng sẽ vui đầu vào công việc, không có việc thì cũng cố tìm việc mà làm, để ... quên đi một giấc mơ. Đúng ngày này bảy năm về trước, cũng trong khu rừng này, chàng đã gặp người mà mình căm ghét nhất thế gian. Còn tại sao hôm nay chàng lại đặt chân đến cái nơi lẽ ra chẳng bao giờ muốn đến nữa? Câu trả lời là một bức thư

Chào mỹ nam nhân,

Nếu cậu muốn lấy thuốc cho Bạch Phong

thì hãy đến nơi mà cậu không muốn đến nhất.

Và tôi nghĩ là cậu thích đi một mình.

An Thiên đang đọc sách trong thư phòng thì một mũi phi tiêu “vô tình” bay vào bằng đường cửa sổ, lướt qua mặt chàng và nhẹ nhàng cắm vào cây cột to gần đó, mang theo một mảnh vải nhỏ màu tím. Cũng may lúc đó trong phòng chỉ có mỗi mình chàng, không thì chắc mọi chuyện đã âm ỉ cả lên.

Xoẹt

Miếng vải bị xé làm đôi với cái cau mày giận dữ của vị vua trẻ vốn nổi tiếng điềm tĩnh. Bức thư không đề tên nhưng nhìn màu tím của vải cũng như cách gọi, cách xưng hô trong đó cũng đủ biết người gửi. Chính xác là cái gã mà đến cả trong mơ chàng cũng thấy thanh kiếm mình đâm xuyên qua tim hắn – Bằng sát Tử Y Lang.

Khi một ông vua một mình lang thang trong rừng, điều người ta hay đoán nhất là ông ta sẽ bị ám sát bởi mấy người. Nếu lúc này ai cược là mười lăm thì người đó sẽ hốt một mẻ to. Mười gã bịt mắt đồng loạt xuất hiện, vây quanh chàng thành một vòng tròn, cộng thêm năm tên vắt vẻo trên cây.

“Hôm nay số người tận rồi, tên hoàng đế thối tha!”

À, ra thế! An Thiên nhếch mép cười. Bọn họ tưởng đang bị chàng chế nhạo nên chạm tự ái, đồng loạt xông lên tấn công. An Thiên vẫn bình thản ngồi trên lưng ngựa, tay nắm hờ dây cương, nhắm mắt lại.

Nếu gương mặt này bị thương thì sẽ ra sao nhỉ?

Khi mà những mũi tên, phi tiêu chỉ còn cách chàng vài phân, chúng khựng lại, rơi xuống. Mười lăm tên sát thủ bỗng quay ra tàn sát lẫn nhau. Chàng cau mày khi nghe tiếng binh khí va chạm, tiếng thét và mùi máu tanh nồng xộc vào mũi. Đến khi chỉ còn tiếng gió lùa vào kẽ lá chàng mới mở mắt ra. Xác chết ngổn ngang cùng màu đỏ nhuộm ướt những bụi cỏ dại trên mặt đất, phát tởm ...

“Đừng nhìn!”

Giọng nói trầm trầm vang lên, cùng lúc một gã nào đó phi thân đến ngồi sau lưng ngựa. Một tay y bịt chặt mắt An Thiên, một tay vỗ vào mông ngựa thúc nó chạy rồi nắm dây cương điều khiển. Y ghé sát tai chàng, thì thầm

“Đừng làm bẩn đôi mắt đẹp của cậu bằng xác bọn rác rưởi đó!”

“Buông!” – chàng ra lệnh. Y thôi không bịt mắt chàng nữa mà hạ cánh tay ấy xuống ... ôm chặt người chàng, cười đều

“Tuân lệnh.”

“Ta thề sẽ đem người ra ngũ mã phanh thây.” – chàng co chặt nắm tay, nhưng ngoài đe dọa ra thì chả làm được gì khác, bởi lúc này mà vùng vẫy là ngã ngựa như chơi.

“Chừng nào bắt được tôi rồi hãy hay.”

Y cười to, thúc ngựa chạy nhanh hơn, rồi dừng lại bên một bờ suối. Y xuống ngựa trước, đưa tay. Chàng gạt phăng, tự phóng xuống.

“Thật tàn nhẫn.” – chàng vốc nước liên tục vào mặt mình như muốn cuốn trôi cảnh tượng vừa rồi.

“Bọn họ muốn giết cậu.”

“Chẳng phải những lần trước người dùng tiếng tiêu giết bọn chúng sao?” – lấy tay áo chậm nhẹ vào mặt, chàng nói mà không thêm nhìn y.

“Cũng vậy thôi, chẳng qua lần này cho chúng tự xử.” – y nhún vai.

“Tại sao?”

“Vì tội dám mắng cậu.”

“Ha, vậy những tên trước đây không có chắc?” – chàng quay lại nhìn y, ánh mắt khinh khi

“Có, nhưng tôi không trực tiếp nghe thấy.” – y đột ngột ôm chàng vào lòng – “Cần phải nói lại sao? Tôi đã từng thề sẽ không để mấy tên xúc phạm cậu chết tốt.”

“Buông ra!” – mặt chàng đỏ ửng. Chàng đẩy mạnh y ra, đồng thời giơ tay tát cho y một cái. Xui sao y lại chụp được tay chàng, cười khẩy, nhanh chóng dùng tay còn lại ôm chặt lấy chàng, dí sát mặt chàng vào mặt y.

“Hựt rồi. Cậu to gan thật! Quên tôi từng nói nếu tán hựt thì phải chịu một cái hôn sao?”

“Hả?!”

Ngay lập tức bờ môi chàng bị chặng lại bởi nụ hôn của y. Y không dịu dàng mà mạnh bạo như thể thú đực đang ngấu nghiến con mồi. Lưỡi y sục sạo khắp vòm miệng, quần lấy lưỡi chàng đầy khiêu khích. Hai tay

chàng đã bị giữ chặt, không nhúc nhích được. Đến khi y buông ra thì chàng đã suýt chết vì ngạt, quỵ xuống hít lấy hít để không khí vào phổi, thở hổn hển.

“Chết...tiệt...!”

“Những lời ấy không hợp với cậu đâu.”

“Tại ai chứ hả?” – chàng giận dữ hét lên, sẵn tay ném một hòn đá nhỏ vào mặt y. Y nghiêng người sang một bên né được, miệng cần nhằn

“Đừng ném, nó làm bẩn tay cậu đó!”

“Thôi cái giọng ấy đi! Đưa thuốc đây!”

“Thuốc gì?” – trên mặt y lúc này hiện rõ năm chữ ngây-thơ-vô-số-tội. Khi nói thì cũng biết vị hoàng đế của chúng ta đang trợn tròn hai mắt, rồi mày bắt đầu cau lại

“Tên khốn, đồ lừa gạt!!!” – ngay lập tức cả chục viên đá lớn nhỏ nhắm hướng y mà bay với tốc độ chóng mặt.

Cần phải nói thêm, An Thiên tuy đầu không lại y nhưng cũng là cao thủ. Bị chàng ném kiểu đó y cũng không thể đứng một chỗ mà nghiêng người tránh như lúc nãy được. Chỉ còn nước tránh xa vùng sát thương hoặc xử lý đồng đá đó. Mà muốn tránh cũng đâu kịp nữa? Y đành vận nội công, cố để mấy hòn đá ngưng trước mặt rồi rơi xuống chứ không bay ngược lại. An Thiên lợi dụng lúc đó nhặt một viên đá khác, dùng lực mạnh hơn ném vào y. Không kịp đỡ, y chỉ còn biết đứng yên mà ngó viên đá sượt qua mặt mình, trầy một đường dài.

“Đáng đời!” – chàng hơi dao động một chút vì không nghĩ là sẽ trúng, nhưng nhanh chóng lấy lại giọng khinh khỉnh.

Y không nói gì, chỉ bước nhanh tới nắm tay kéo chàng ra bờ suối, nhẹ nhàng rửa sạch bụi bẩn.

“Đã nói sẽ bị bẩn tay mà!”

“Buông ra!”

Chàng rút mạnh tay lại, bước nhanh về phía con bạch mã bị cột ở gốc cây. Đang đi giữa chừng thì tay chàng bị một bàn tay to hơn nắm lại, kéo ngã về sau. Y đỡ lấy chàng, nhanh chóng bịt chặt môi chàng bằng một nụ hôn ngắn.

“Người vừa cho ta ... uống cái gì?”

“Mê được.”

Y mỉm cười, mi mắt chàng nặng trĩu.

“Thiệt tình! Thức trắng mấy đêm rồi hả? Tẩu chương cậu xem cả đời cũng không hết đâu.” – y bế chàng đến dưới gốc cây cổ thụ, để chàng ngồi ngang trên đùi. Y để đầu chàng tựa vào vai mình, ôm chặt chàng vào lòng – “Cậu mà bệnh tôi biết phải làm sao?”

“Thiên ca tỉnh rồi à?”

“Phong đệ, sao lại...?”

“Có một tên khó ưa giao ca cho đệ rồi bỏ đi.” – Bạch Phong đưa cho An Thiên một cốc nước – “Còn tên khó ưa đó chắc ca cũng biết là ai. À, hấn có để lại một thứ.”

An Thiên nhận miếng vải nhỏ màu tím được xếp gọn gàng từ tay Bạch Phong mà muốn xé nó ngay lập tức. Tuy vậy chàng vẫn mở ra xem.

Cậu còn dám thức trắng nữa là đừng trách sao tôi bắt cóc cậu vài ngày.

À, mấy “vết đỏ” trên người cậu xem như cái giá phải trả cho cây tử tiêu.

Hẹn ngày tái ngộ.

Xoẹt Xoẹt

Miếng vải bị xé ra đến mức nhỏ nhất có thể, ung dung lượn qua lượn lại mấy vòng rồi nằm im trên nền gạch lạnh tanh. Mặt chàng đỏ au

“Phong đệ, Trúc Diệp đâu?”

“Muội ấy vừa đi hôm qua. Sao? Ca muốn hỏi về cây tử tiêu à?”

“Đệ biết...?”

“Lần trước sau khi ca đem cây tử tiêu về cung, Trúc Diệp đã nói hết với đệ.”

“Tử Y Lang, một ngày nào đó chính tay Trịnh An Thiên này sẽ giết chết ngươi!” – chàng nghiêng chặt răng, có thể thấy sát khí toả ra rõ mồn một.

Bạch Phong chỉ biết lắc đầu thở dài. Rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện, An Thiên quay lại, ái ngại nhìn cậu, sát khí cũng đã tiêu tan.

“Mấy hôm trước thúc ấy trở về, vậy ...”

“Ông ta mới đi hôm qua, cùng với Trúc Diệp.”

“... ”

“Và cũng đã biết chuyện mười một năm trước.”

Bạch Phong buông nhẹ một câu. Chàng cau mày khó chịu. Mười một năm trước chàng đã định giết Kỳ Vũ, rồi một năm sau đó thì đến cha của Bạch Phong, nhưng cả hai lần Kỳ Vũ đều may mắn thoát chết. Nếu không phải vì cậu thích hắn, vì bây giờ cậu không thể sống mà không có hắn thì chàng đã đem hắn ra ngũ mã phanh thây.

“Mà thúc ấy về có đem thêm viên thuốc nào không?”

“Không.” – cậu cười buồn.

“Hả? Chẳng phải thúc ấy nói là ... Vậy thì...”

“Thiên ca, không sao đâu!”

Chàng im lặng nhìn cậu, người mà chàng quan tâm còn hơn tánh mạng của mình. Đôi mắt của An Thiên rất đẹp, nhưng cậu chưa bao giờ nói với chàng, đôi mắt ấy đồng thời lại rất buồn.

“Đệ không sao đâu, thật mà!” – cậu cười, khăng định lại – “Hay hôm nay ca ở lại đây nhé? Trời cũng tối rồi...”

“Ta phải về cung.”

“À, Thiên ca...”

“Sao?”

“Nếu sau này đệ không còn nữa, ca sẽ giết Tử Y Lang sao?”

Chàng nhếch mép cười, nụ cười lạnh nhất mà cậu từng thấy nơi chàng. Ôm chặt lấy cậu vào lòng, chàng nói khẽ

“Nếu không phải vì đệ thì ta đã giết hắn từ ba năm trước.”

“Ra được rồi đó, tên háu sắc!”

“Phải biết tôn trọng sư huynh của mình chút chứ, sư đệ yêu dấu!”

“Ngươi cứ thế mãi có ngày Thiên ca hận ngươi thật đó.”

“Đã hận rồi đấy thôi.”

Y cười to, tiếng cười chua chát, nghe buồn đến lạ.

Màu tím luôn là một màu buồn.

“Này...tại sao...lần này ông ấy đến đây?” – cậu ngập ngừng.

“Tại cái câu ‘Kỳ Vũ là người của tôi’ ấy.” – y nháy mắt trên.

“Chỉ thế thôi sao?”

“Ừ.”

“Hỏi thật, người có nghĩ sẽ tìm được thuốc không?”

“Không ai có thể nói trước được điều gì, sự đệ yêu quý ạ!”

“Người thấy ta có nên chết không?”

“Có chứ.” – y bình thản – “Mà nếu thế An Thiên sẽ giết ta bằng cách nào nhỉ? Thú vị lắm đây!”

“Ta cũng nghĩ vậy” – cậu không tỏ vẻ ngạc nhiên hay khó chịu gì cả, mà thản nhiên tán đồng.

Lời nói tan trong không khí, không vang vọng ra xa.

10. Chương 10

Cậu đột nhiên biến đâu mất, hắn đi đang lòng vòng tìm thì nghe tiếng sáo. Đạo gần đây hắn chỉ biết có cậu nên cũng ít đến đây. Và quan trọng hơn là hắn ghét cái gã thổi sáo – cha của cậu. Vậy là y đã đến đây nhiều lần nhưng không đến gặp cậu. Hắn không tài nào hiểu nổi trong đầu y đang nghĩ cái gì. Đối xử với con mình như thế cũng được sao?

Hắn toan bỏ đi, vì nếu đến đó lúc này và bị y phát hiện, thể nào y cũng tuôn một tràng nào là không được đụng đến Phong, nào là Phong có gì thì hắn coi chừng cái mạng...Chán chết! Ấy thế mà không hiểu sao hắn không quay đầu lại, cứ tiếp tục bước đi như bị thôi miên. Tiếng sáo của y cũng như tiếng đàn của Bạch Phong, một khi đã nghe thì hắn không tài nào bỏ đi đâu được cho đến cuối cùng.

“Nhưng sao ông ta lại ở đây? Chẳng phải ông ấy đi rồi sao?”

Hắn lẩm bẩm khi nhìn bóng áo trắng trên tường thành, vẫn thế, quay lưng về phía trăng. Tiếng sáo cũng thế, buồn, da diết. Tình cảm ấy dĩ nhiên không phải dành cho Bạch Phong rồi, vậy y đang nhớ đến ai? Người vợ quá cố chăng?

“Hả?”

Tiếng sáo đột nhiên ngưng bật. Khúc nhạc vẫn chưa hết mà? Hắn ngược nhìn, khác với mọi lần, bạch y nhân không đột ngột biến mất cùng tiếng sáo. Y vẫn ngồi trên tường thành, nhưng có gì đó rất lạ. Một tay chống lên tường thành, tay còn lại vừa giữ chặt cây sáo bạc, vừa nắn chặt ngực áo. Đúng là không ổn!

Hắn vội chạy đến, linh cảm chẳng lành. Bạch y nhân có vẻ không chịu đựng nổi nữa, y ngã sang một bên. Bóng áo trắng rơi xuống từ tường thành...

“Cẩn thận!!!”

Hắn hét to, đồng thời dùng khinh công bay lên đỡ lấy thân hình ấy. Ánh trăng soi rọi từng đường nét khuôn mặt, đôi mắt khép, cái mũi, đôi môi...

“Bạch Phong?”

Nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất đầy cỏ dại, hắn nhìn kỹ một lần nữa để chắc rằng mắt mình không bị hoa. Là cậu ư? Là cậu thật sao? Với bộ bạch y và cây sáo bạc? Cậu biết thổi sáo ư?

Những thắc mắc của hắn bị chặn lại bởi cơn đau của cậu. Hắn vội làm cái chuyện mà vẫn thường làm mỗi khi cậu phát bệnh. Người cậu lả đi và ngất do quá đau.

“Chết thật, mưa rồi!”

Hắn bế cậu dậy, chạy nhanh về hướng ngôi miếu hoang gần đó. Cũng may là cả hai không bị ướt nhiều lắm, có điều giờ mưa đã to hơn và không có dấu hiệu sẽ ngưng sớm. Hắn đặt cậu dựa vào tường, gom mấy thanh gỗ mục lại, nhóm một đồng lửa.

Nhìn cậu trong bộ bạch y thật lạ. Cũng không biết nói sao, nhưng nó như biến cậu thành một người khác. Hắn đã từng thấy cậu vận bạch y lúc nhỏ, nhưng vẫn thấy lạ. Là do cậu đã trưởng thành? Và trong suốt ba năm nay hắn chỉ thấy cậu vận lam y? Nhớ lại lúc cậu mới đến Vương gia trang, hắn cũng hơi ngỡ ngàng, vì trong trí óc hắn cậu luôn là một “nhóc” mặc đồ trắng. Nhưng nói đi nói lại, hắn vẫn thấy màu lam là hợp với cậu nhất.

“Ừ..uhm...” – cậu tựa người, hơi rùng mình vì lạnh.

“Không phải tại tôi nha, tỉnh dậy không được cần nhằn này nọ đấy!”

Hắn lẩm bẩm rồi bế cậu dậy, ngồi xuống dựa lưng vào tường, ôm cậu vào lòng. Chà, tình thế này hết sức là nguy hiểm. Thường thì khi ôm người mình yêu trong lòng và người đó không hề chống cự, ngoài trời đang mưa to, ánh lửa bập bùng, tiết trời lạnh lạnh, thì rất dễ ... mất lý trí.

“Chết thật!” – hắn siết chặt vòng tay, hôn lên tóc cậu – “Cậu còn không mau tỉnh thì đừng trách sao tôi ... hôn cậu thật!”

Chợt đầu hắn lại có cảm giác hơi đau. Hắn gục đầu vào vai cậu, ngất đi.

“Bạch Phong! Nhóc đâu rồi?” – cậu bé chạy lanh quanh Nhạc Y Trai, luôn miệng gọi ‘nhóc’ của cậu.

Không có, ‘nhóc’ đi đâu cơ chứ? Cậu bé chạy vào rừng trúc, cũng không có!

Sao ‘nhóc’ lại biến đâu mất vào lúc này chứ! Đã bảo hôm nay cậu bé phải về Vương gia trang mà!

“Vũ nhi, về thôi!”

“Không, con không về! Phong đâu rồi? Nhóc hứa sẽ ra tiễn con!”

“Phong nhi không gặp con đâu”

“Sao chứ? Con không tin! Nhóc không nuốt lời đâu”

“Vũ nhi!”

“Con không biết!” – cậu bé vùng chạy – “Con phải tìm nhóc. Bạch Phong!!!!!!!!!!!!!!”

“Anh sao vậy?”

Hắn mở mắt, vẻ mặt lo lắng của cậu khiến hắn hơi bối rối.

“Ah, không sao, chỉ là mơ một chút”

Đột nhiên cậu quay sang nhìn đồng lửa, ngáp ngừng.

“Uhm...lúc này...anh có muốn h...”

“Không, tôi cố ý hôn cậu đâu, thật đấy!”

“Hả? Lúc này anh ... hôn tôi?” – cậu quay phắt lại ngay.

“Ồ...” – chết chưa, tự đào mồ chôn mình rồi, hắn lắp bắp – “Xin...xin lỗi ... tôi chỉ hôn lên tóc cậu thôi... Ờ thì tôi...à...Vậy cậu định nói gì?”

“Tôi tính nói anh có muốn hỏi vì sao tôi lại biết thối sáo không thôi.” – mặt cậu đỏ bừng, chắc là do ánh lửa hắt vào.

“Ồ...à...muốn.” – mặt hắn cũng đỏ không kém.

“Nhạc cụ đầu tiên tôi biết chơi là sáo.” – cậu thở dài – “Năm tuổi là ông ấy bắt tôi phải tập thổi sáo rồi. Thật ra tôi cũng thích sáo lắm, nhưng muốn làm trái ý ông ấy nên ...Huyền cảm và sáo tôi đều thích như nhau, có điều tôi không muốn người khác biết mình thổi sáo.”

“Uhm. Vậy mà tôi cứ tưởng bạch y nhân thổi sáo trên tường thành là cha cậu chứ.”

“Ông ấy cũng có.” – cậu cười buồn – “Tôi chỉ thỉnh thoảng mới thổi thôi, còn những lần khác là đứng sau lưng anh mà nghe”

“Còn bộ bạch y?”

Cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ dùng một thanh gỗ nhỏ cời lửa. Hắn cũng không bận tâm nhiều lắm đến chuyện này. Chợt nhớ về giấc mơ

“Bạch Phong, tôi hỏi cậu một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Mười một năm trước...” – hắn ngập ngừng, và vì cậu đang quay lưng lại nên hắn không thấy được cậu đang cau mày – “Tại sao không ra tiền tôi?”

Cậu lại chìm vào im lặng. Một lúc lâu sau, cậu lên tiếng, rất khẽ

“Nếu tôi chết anh có buồn không?”

“Hả?”

“Ah không, không có gì. Trời lạnh thật!”

Cậu ném luôn thanh gỗ vào đống lửa, đến ngồi cạnh hắn.

“Tôi dựa vào anh một chút được chứ?”

“Uhm”

“Lần này thôi, không có lần sau đâu.” – cậu cười

“Tôi có nói gì đâu, cậu thích dựa bao giờ chả được.”

“Muốn nghe một bài hát cho đỡ buồn không?”

“Muốn, chỉ là có ai hát cho nghe không thôi.”

Cậu tựa đầu vào vai hắn, cất giọng ngân nga, mưa rơi như điệu nhạc...

Một giọt mưa rơi, hai giọt mưa

Một giọt sâu rơi, vạn giọt sâu

Một ngày bên người bằng một khắc

Một ngày xa cách tựa ngàn thu

Gần nhau được bao lâu

Chia ly đã gần kề

Ngàn vạn niên biết đâu ngày gặp lại

Nhìn phía trước mặt mờ nhân ảnh

Ngoảnh sau lưng tri kỷ bất tằm

Trời đất bao la

Ngắm mình đơn độc

Lá rơi một chiếc bên thềm

Người xưa biết có nhớ mình hay không?

=====

Hôm ấy trời rất đẹp, trong xanh không một gợn mây. Vương đường chủ bảo hần ra ngoại thành có việc, đến khi về thì chẳng thấy cậu đâu, Bích Ngọc cũng biến mất. Trong gia trang không ai biết cả. Hần cứ nghĩ cậu đã cùng muội ấy vào cung, nhưng tối vẫn chưa thấy về. Trước giờ rất ít khi cậu qua đêm trong cung mà không có hần.

“Hoàng thượng, có thật là Bạch Phong không có trong cung chứ?” – hần tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng ít ra hần cũng là kẻ có ăn học, biết gọi An Thiên là vua khi ở trong cung, dù thực tâm chẳng ưa gì chàng.

“Người nghi ngờ trăm sao? Việc gì trăm phải nói dối?”

“Vậy tại sao người không lo lắng khi nghe cậu ấy mất tích? Không phải người rất quan tâm cậu ấy sao?”

“Trăm không thể như người, có thể bỏ hết mọi chuyện mà cuống cuống tìm kiếm. Trăm còn có giang san, có việc triều chính phải lo.” – chàng chẳng bận tâm đến việc giấu diếm về khó chịu trên gương mặt thanh tú thư sinh, nhưng vẫn giữ giọng đều đều.

“Giang san quan trọng hơn Bạch Phong à?”

“Người nghĩ có quan trọng không?” – chàng điềm tĩnh hỏi lại

Hai người nhìn nhau một hồi lâu. Hần biết mình đã quá nóng nảy, nhưng cũng không muốn xin lỗi.

“Cáo từ.”

Hần nói cộc lốc rồi bỏ đi, không có đến một cái cúi đầu. Chàng cũng chẳng buồn trách, chỉ lẳng lặng nhìn theo, buông một câu khế, rất khế

“Tìm kiếm một người đã chẳng còn tồn tại, há có ích gì?”

“Yến tử, đừng giấu tôi, tôi biết Bích Ngọc đang ở đâu mà, phải không?” – Kỳ An sốt ruột. Số là anh và Kỳ Vũ chia nhau ra tìm. Hần vào cung, còn anh thì đến Thanh Vân Lâu.

“Công tử đánh giá tôi quá cao rồi chẳng? Ngọc Nhi... Bích Ngọc vốn đang ở gia trang của công tử, giờ lại đến hỏi, tôi biết trả lời sao đây?”

“Bích Ngọc và tôi tình như thủ túc, chẳng lẽ muội ấy bỏ đi mà không nói gì với tôi?”

“Sao công tử dám chắc muội ấy bỏ đi, mà không phải là bị kẻ xấu bắt hay gặp chuyện gì?”

“Gia nhân thấy rõ ràng muội ấy và Phong đệ cùng ra ngoài, Phong đệ có mang theo huyền cầm, không dễ gì ai động vào họ được.”

“Nếu đã nói là ‘bỏ đi’, vậy tìm kiếm có ích gì?”

Anh nhìn sâu vào đáy mắt người phụ nữ trước mặt, cố tìm một chút xao động gì trong đấy. Nhưng không, người con gái sắc xảo ấy tuyệt không để lộ chút hoang mang nào. Để quản lý được Thanh Vân Lâu thì năng lực Yến tử cũng không phải là nhỏ.

“Tôi chỉ muốn biết, tại sao muội ấy lại ra đi...”- Kỳ An cúi mặt, tựa trán vào hai bàn tay chống trên bàn, giọng nhỏ dần. Yến tử chỉ còn biết lắc đầu, khế buông một câu

“Ngày này cũng đã đến.”

Hồi thế gian, tình là gì...

=====

Một tuần qua hần chẳng mấy khi có mặt ở nhà, hầu hết thời gian đều lang thang khắp nơi trong kinh để tìm cậu. Hần chắc một điều là cậu còn chưa rời kinh, bởi các quan giữ thành đều không thấy. Lo nhất bây giờ là căn bệnh của cậu, lỡ nó tái phát giữa chừng mà không có hần thì sao?

Thật ra cậu đã đi đâu?

Hắn không để ý một điều, có một chiếc xe ngựa sang trọng vừa chạy ngang qua, vị công tử trong xe khẽ vén bức màn nơi cửa sổ, nhìn ra hắn một chút, lắc đầu. Vị công tử ấy y phục màu vàng thiêu hoa tiết bằng chỉ nâu bóng, tóc đen búi cao, giữ lại bằng một cái vòng vàng điêu khắc *** xảo, trâm cài hình rồng.

Tuy nhiên, vị công tử ấy cũng không để ý rằng, từ xa một bóng tử y đang quan sát mình. Bức rèm màu vàng nơi cửa đột nhiên bị gió thổi tung lên, khi nó vừa hạ xuống thì bóng tử y đã ngồi trong xe tự lúc nào. Vị công tử cau mày khó chịu.

“Sự việc chưa đến mức phải thế này đâu.” – người vận tử y nói nhỏ

“Sớm hay muộn thì cũng thế thôi.” – vị công tử thở dài

“Chừng nào thánh chỉ ban ra?”

“Vài hôm nữa, khi ta có đủ quyết tâm”

Rồi một chiều, khi hoàng hôn mang màu tím sẫm, tên thái giám vội vã bước vào Vương gia trang, tuyên đọc thánh chỉ. Đó cũng là lúc những sự thật vốn đã hiển nhiên không còn là thật nữa.

Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết

Vương Kỳ An tuổi trẻ tài cao, cùng với An Bình quận chúa công dung ngôn hạnh là trời sanh một cặp

Nay trăm ban phúc lành, cho uyên ương được thành đôi

Mùng tám tháng sau là ngày lành, hôn lễ sẽ được cử hành.

...Gần nhau được bao lâu

Chia ly đã gần kề

Ngàn vạn niên biết đâu ngày gặp lại...

11. Chương 11

Căn phòng bao trùm bởi một sự im lặng đến kỳ lạ. Kỳ An nhìn trân trân vào thánh chỉ để trên bàn, như vẫn còn chưa tin lắm về những gì vừa được tên thái giám tuyên đọc. Rõ ràng Hoàng thượng biết người anh yêu là Bích Ngọc, vậy tại sao lại có tờ thánh chỉ này?

“Trước giờ cha có nghe nói đến An Bình quận chúa chưa?”

“Chưa”

“Sao tự xưng Hoàng thượng lại ban hôn chứ?”

Vương đường chủ không đáp, nét mặt suy tư, ông nhớ là đã nghe nói đến cái tên “An Bình quận chúa” này ở đâu rồi, nhưng không nghĩ ra được

“An Bình quận chúa...An Bình... Đúng rồi!” – ông đột ngột đứng dậy – “Sao lại quên mất chứ! Kỳ An, con cứ ở nhà, cha đi đây một chút!”

Nói rồi Vương đường chủ bước nhanh ra cổng, phi ngựa biến mất. Còn một mình trong phòng, Kỳ An bồn chồn, hết đi tới đi lui lại nhìn thánh chỉ. Sau một ngời không chịu đựng nổi, anh đến chuồng ngựa dắt con tuấn mã của mình ra...

“Triết Hàn, nếu đứa bé trong bụng là con trai, muội sẽ xin mẫu hậu lấy chữ Hải, vì Phong rất thích biển. Còn nếu là con gái, muội sẽ lấy chữ Bình, có lần Bách Kỳ nói thích chữ ấy. Huynh thấy vậy có được không?”

“Trẫm biết thế nào huynh cũng đến.” – An Thiên vẫn chăm chú vào những đóa hoa đang khoe sắc trong vườn – “ Ngồi đi.”

Kỳ An lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Được một lúc sau, An Thiên phẩy tay ra lệnh các tì nữ và thái giám lui ra, quay lại nhìn thẳng vào Kỳ An, giọng cương quyết

“Nếu huynh đến để từ chối thì trăm cũng nói luôn, thánh chỉ ban ra không thể thu hồi.”

“Tại sao người lại làm thế? Người cũng biết rõ trong lòng thần chỉ có mỗi Bích Ngọc.”

“Nhưng Bích Ngọc đã bỏ đi gần một tháng rồi.”

“Dù thế thần vẫn chỉ yêu muội ấy.”

“Sao huynh không đến gặp quận chúa thử một lần? Muội ấy rất biết lễ nghi, tam thê tứ thiếp là lẽ thường tình, muội ấy không chấp đâu. Khi nào Bích Ngọc về thì tổ chức hôn lễ lần nữa.”

“Với thần, chỉ có duy nhất Bích Ngọc là thê tử”

“Chuyện này cũng là ý của mẫu hậu, trăm không còn cách nào khác. Thôi trăm còn việc phải giải quyết, huynh cứ đi dạo quanh đây nếu muốn”

“Thái hậu có trong cung chứ ạ?”

“Sáng nay người đã đến Đại quốc tự rồi, chắc khoảng ba hôm nữa mới về tới.”

“Vậy thần xin cáo lui.”

An Thiên gật đầu, nhìn theo dáng Kỳ An, nở một nụ cười nhẹ

“Vấn đề chỉ còn là duyên nợ thôi.”

Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết.

Được biết tiểu thư của Hồ Thanh Du thượng thư Hồ Hiểu Bạch công dung ngôn hạnh, dung mạo hơn người, cùng Nhị hoàng tử trời sinh một cặp.

Nay trăm ban phúc lành, cho uyên ương được thành đôi.

Ba tháng sau hôn lễ sẽ được cử hành.

Ta đã thấy sự vỡ tan trong mắt em. Đừng cười nữa em ạ, đôi mắt em đã phản bội em rồi. Em giấu được Hiểu Bạch, em giấu được song thân, nhưng em không giấu được ta đâu...

Em sẽ không biết, mãi mãi không bao giờ biết được, rằng từ lâu ta đã không còn là người ngoài cuộc, dõi theo câu chuyện của các em. Ta đã bị cuốn vào vòng xoay tự rất lâu rồi, một cách âm thầm lặng lẽ...

Em à, ta cũng biết yêu...

“Cha!”

“Ồ...hm? Con vừa đi đâu về thế?”

“Con vào cung. Cha không khỏe à? Bây giờ con gọi nhiều lần rồi mà...”

“Không. Chỉ là nhớ lại một vài chuyện quá khứ thôi.” – chợt nhớ ra một chuyện, ông mỉm cười – “Hoàng thượng không cho con từ hôn đâu, Thái hậu cũng đã đến Đại quốc tự rồi, đúng chứ?”

“Vâng.”

“Cái này gửi cho con.” – Vương đường chủ đưa ra một tấm thiệp màu vàng, có dấu hiệu hoàng gia.

“Của ai vậy ạ?” – Kỳ An đón lấy, vẻ hoài nghi.

“An Bình quận chúa.”

“Sao quận chúa lại gửi thiệp cho con?”

“Con cứ xem rồi biết, sao lại hỏi cha?”

Thận trọng mở tấm thiệp ra, Kỳ An hơi nhú mày tỏ vẻ đăm chiêu.

“Cha, con đến Nhị Vương Phủ một chốc.” – anh đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Kỳ An đi rồi, Vương đường chủ trở về phòng, mở tủ lấy ra một cây huyền cầm. Cây huyền cầm này trông rất giống cây của Bạch Phong, nhưng màu gỗ sậm hơn. Ông ngồi xuống, do dự một chốc rồi bắt đầu khảy một khúc nhạc.

Bách Kỳ à, chuyện của bốn chúng ta đã là quá khứ, có sao ông vẫn chưa chịu hiểu? Điều bây giờ ông cần làm là lo cho đứa con ruột của ông kìa. Tôi xem nó là con, chăm sóc nó như con mình, nhưng tôi không thể trở thành cha của nó! Chuyện quá khứ hãy cứ để nó trôi đi...

Và vĩnh viễn, ông cũng sẽ không biết được, tôi đã bước chân vào vòng xoay ấy từ lâu rồi, một cách âm thầm lặng lẽ...và tự nguyện...

Cả ông, Phong và Hiểu Bạch, không ai biết được...

=====

Kỳ An xuống ngựa, đã thấy ở cổng Nhị Vương Phủ một tên lính đứng chờ. Gã bảo tên nô tài đem ngựa vào chuồng, rồi cung kính dẫn đường cho anh.

Nhị vương gia là nhân vật bí ẩn nhất trong hoàng tộc. Từ lúc còn là hoàng tử ông đã thường chu du đây đó, ích khi có mặt ở kinh thành, lại không can dự vào việc triều chính nên ngoài trừ những thành viên hoàng tộc, rất ít người biết được mặt ông. Kỳ An may mắn nằm trong số ít đó. Có thể tự hào mà nói rằng chưa thành viên hoàng tộc nào còn sống mà anh chưa diện kiến, nhưng An Bình quận chúa này thì chưa từng nghe qua. Và điều lạ nhất, nàng ấy lại là nữ tử của Nhị vương gia. Trước lúc đến đây, anh đã phải nhìn đi nhìn lại tấm thiệp không dưới mười lần để đảm bảo mình không nhầm.

Gửi Vương đại công tử

Nếu không phiền, mời công tử đến Nhị Vương Phủ một chuyến

Hoàng thượng vừa tặng ta một ít trà long tỉnh hảo hạn

Ta tin là công tử cũng có nhã hứng thưởng thức.

An Bình quận chúa.

Tên lính dẫn anh đến hoa viên. Tiểu đình giữa hoa viên có một bức màn lụa che ngang, phía sau bức màn, quận chúa đang chăm chú vào những đóa sen hồng xinh đẹp giữa hồ. Tên lính cúi đầu lui ra. Hít một hơi dài để có thêm quyết tâm, anh bước đến gần hơn, hai tay chấp phía trước, cúi đầu

“Thần, Vương Kỳ An xin tạ tội cùng quận chúa. Thần đến đây không phải vì thiệp mời, mà khẩn khoản xin công chúa chấp nhận từ hôn.”

An Bình quận chúa không nói gì, Kỳ An lén nhìn lên thì thấy nàng đang thì thầm gì đó cùng cô thị nữ. Một lúc sau, người thị nữ bước ra, mời Kỳ An vào trong tiểu đình, rồi lui ra ngoài.

Không còn cách nào khác, Kỳ An thở dài, đến vén bức màn, bước vào trong tiểu đình. Vừa lúc ấy thì quận chúa thôi không bận tâm đến hồ sen nữa mà quay người lại, nhìn thẳng vào anh.

“Sao? Vương đại công tử vẫn còn ý muốn từ hôn?”

Kỳ An nhìn quận chúa như thể không tin vào mắt mình, lắp bắp

“B...?”

Quận chúa nở một nụ cười, đẹp như đóa sen giữa hồ.

=====

“Đại ca, ca vừa đến Nhị Vương Phủ phải không? Cô quận chúa đó chịu từ hôn không?”

“Sao đệ biết vụ hôn sự này?”

“Cha vừa nói với đệ xong. Thật chẳng biết gã hoàng đế đó nghĩ gì mà lại bày ra vụ này!”

“Ta đồng ý hôn sự.”

“Ca mất trí rồi à?!” – Kỳ Vũ hét lên, cứ tưởng mình nghe nhầm – “Vậy còn Bích Ngọc thì sao hả?”

“Thì chừng nào Bích Ngọc về, tổ chức hôn sự lần nữa, An Bình quận chúa không câu nệ việc này.”

“Ca nói vậy mà nghe được à? Trước đây ca hứa với Bạch Phong là chăm sóc Bích, vậy mà giờ lại...”

“Thì ta vẫn giữ lời hứa đấy thôi, có điều sẵn chăm sóc luôn quận chúa nữa.”

“Ca...” – Kỳ Vũ có vẻ không giữ nổi bình tĩnh nữa, nhìn hấn như thể sắp giết Kỳ An chứ chẳng chơi. Vương đường chủ này giờ im lặng phải lên tiếng can ngăn.

“Thôi con đừng chọc nó nữa. Cô An Bình quận chúa đó chính là Bích Ngọc.”

“Cha nói sao?”

Kỳ Vũ quay phắt lại nhìn ông, ông khẽ mỉm cười gật đầu. Quay sang Kỳ An thì anh cũng làm một động tác tương tự thế. Vài phút im lặng trôi qua, Kỳ Vũ đột ngột chạy như bay ra cửa, phóng lên ngựa.

Vương đường chủ và Kỳ An lặng lẽ nhìn nhau, không ai nói cũng hiểu hấn đang đến tìm Bích Ngọc, để hỏi về chuyện của một người. Kỳ An lắc đầu.

“Lúc sáng cha đột ngột bỏ đi là đến Nhị Vương Phủ phải không? Sao cha biết An Bình quận chúa là Bích Ngọc?”

“Con còn nhớ vụ án Tam vương gia hãm hại cả gia đình quan Lễ bộ thượng thư ta đã kể chứ? Đứa con gái còn sống là Bích Ngọc. Hoàng thượng muốn chuộc lại sai lầm của Thái thượng hoàng thì việc phong Bích Ngọc làm quận chúa là hợp tình hợp lý. Còn việc Bích Ngọc ở Nhị Vương Phủ thì hiển nhiên thôi, vì hiện tại chỉ còn mỗi Nhị vương gia còn sống.”

“Vậy cha cũng biết việc của Bạch Phong?”

Vương đường chủ thở dài, nhìn về một khoảng xa xăm nào đấy.

“Tội cho Kỳ Vũ, giờ nó có lật tung cả kinh thành, thậm chí cả thiên hạ cũng không tìm được Bạch Phong.”

“Phong đệ...đệ ấy sẽ không hối hận chứ? Những gì Bích Ngọc nói là thật?”

“Có hối hận thì ích gì? Mọi chuyện đã quá muộn rồi, giờ đây Bạch Phong đâu còn trên đời nữa,có muốn quyết định lại cũng đâu còn cơ hội.”

“Ngài là Vương nhị công tử?”

Hấn vừa xuống ngựa thì tên lính đứng chờ ở cổng bước đến cung kính hỏi. Hấn gật đầu.

“Mời ngài theo tôi, quận chúa đang chờ.”

Tên lính dẫn hấn đến chỗ mà lúc này đã dẫn Kỳ An đến, nhưng lần này tấm màn đã được đem cất đi. Tên lính và cô thị nữ cùng lui ra.

“Kỳ Vũ huynh, lâu không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?”

“Bích Ngọc, sao muội lại là quận chúa? Còn Bạch Phong đâu?”

“Muội chỉ mới là quận chúa gần đây thôi. Còn Phong ca thì...”

“Thì sao, cậu ấy đâu?”

“Sao khi đưa muội vào cung gặp thái hậu và muội được sắc phong quận chúa, thì Phong ca đã không còn trên đời này nữa.”

“Muội nói vậy là ý gì? Không còn trên đời là sao chứ?”

Bích Ngọc đưa tay ra hiệu, cô thị nữ lúc này mang ra một cây huyền cầm. Nhẹ nhàng đỡ lấy nó trao cho Kỳ Vũ, nàng nói như thì thầm

“Đây là thứ duy nhất thuộc về Bạch Phong còn tồn tại trên cõi đời này, huynh hãy mang về đi. Từ nay nó thuộc về huynh, đây là việc cuối cùng Phong ca giao phó cho muội.”

“Không thể nào! Phong không thể...”

“Mọi chuyện đều có thể. Với bệnh tình của Phong ca, đây chỉ là chuyện sớm muộn thôi, huynh hiểu rõ mà.”

“Tử Y Lang đâu? Chẳng lẽ gã không làm được gì ư? Còn cái gã hoàng thượng kia nữa, bọn họ để Phong chết như vậy à?”

Bích Ngọc không nói, chỉ lặng lẽ cuối đầu.

“Muội đang đùa với ta phải không? Nói thật đi, Bạch Phong đâu rồi? Cậu ấy trốn ta phải không?” – hấn ghì chặt hai vai Bích Ngọc, lay mạnh – “Ta đã làm gì khiến cậu ấy giận sao? Bảo cậu ấy nói ra đi, ta sẽ sửa mà.”

“...”

“Sao muội cứ im lặng thế hả? Ah, chắc là cái tên Tử Y Lang, hoặc gã hoàng thượng giấu cậu ấy rồi. Muội biết mà phải không?” – hấn hoảng loạn, nói gần như hét – “Chắc chắn muội phải biết! Nói đi! Đừng giấu ta nữa! Muội...”

“Thôi đi, huynh làm muội đau đấy!” – Bích Ngọc nói to, cổ trắn tĩnh hấn

“Xin lỗi” – hấn buông tay – “Ta nhất thời mất kiểm chế. Muội có sao không?”

“Không sao đâu, chỉ hơi đau một chút, sẽ hết mau thôi.” – nàng xoa nhẹ chỗ bị hấn nắm chặt – “Nhưng cho dù huynh có làm gãy tay muội cũng không thay đổi được gì đâu.”

“Ta muốn gặp cậu ấy lần cuối.”

“Quá muộn rồi. Huynh ấy đã trở về đúng như cái tên của mình.”

Cơn gió trắng tự do.

Ta biết mình ích kỷ

Nhưng ta chỉ cần người

Ta biết mình ích kỷ

Nhưng ta phải xa người

An Lạc vốn là tiêu cực nổi tiếng từ hơn hai trăm năm trước, qua các đời họ Vương cai quản, đến nay vẫn giữ vững vị trí đệ nhất của mình. Thái hoàng thái hậu vốn là em ruột của Vương đường chủ thời đó, nên Vương thị cũng được xem là danh gia vọng tộc, có một quyền thế nhất định trong tay. Tuy không hề nhúng tay vào chính sự, nhưng Vương thị cũng có quan hệ khá là mật thiết với ... ngân khố quốc gia. Những lúc đất nước lâm nguy, nguồn tài chính của Vương thị cũng đã giúp các Hoàng đế một phần không nhỏ. Có thể nói sự kết hợp uyên ương lần này chẳng những củng cố thêm mối thâm giao giữa Hoàng tộc và Vương thị, mà còn củng cố thêm quyền lực cho cả hai bên.

Nhưng những lý do đó cũng không đủ làm cho kinh đô nhộn nhịp đến thế vào những ngày này. Từ quán trà ra lễ đường, từ quý tộc đến ăn mày đều bàn tán xôn xao về hôn lễ. Họ mừng cho Vương đường chủ, họ tiếc vì hụt chàng rể quý, họ thắc mắc về diện mạo quận chúa... Tóm lại là đủ hết mọi lý do để rộn rịp. Kỳ An vốn cũng được lòng khá nhiều người.

Hôn lễ được cử hành ngay tại Chánh điện, Hoàng thượng làm chủ hôn, đích thân Hoàng thái hậu đến dự. Một hôn lễ hoành tráng quá đấy chứ! Theo lý thì cả hai họ đều phải vui mừng, mọi người đều tràn đầy phấn khởi. Nhưng thực tế, có một gã ngồi thừ ra một đống giữa nhà, lơ đãng nhìn mọi việc xung quanh. Người trên chẳng buồn nói đến, chỉ thờ dãi nhìn hấn. Kẻ dưới thì tuyệt nhiên không dám động một lời. Việc chuẩn bị cho hôn lễ vẫn tiếp diễn một cách suôn sẻ. Đừng ai bận tâm đến hấn làm gì. Hôm hôn lễ thì cứ ném cho hấn một bộ đồ, rồi lôi hấn theo cho đúng lễ nghi, dù sao hôm đó hấn cũng không phải là nhân vật chính.

Tối hôm trước hôn lễ, sau khi chải đầu cho cô dâu xong, có một người bước vào phòng. Những người khác vội cuối đầu, rồi lui ra ngoài. Người đó mặc áo màu vàng, tóc cột cao được giữ lại bằng một vòng vàng nhỏ điều khác *** xảo, nạm đá quý, cài trâm hình rồng. Người đó nói vài câu gì đó với cô dâu rồi bỏ ra ngoài.

Bầu trời đêm lấp lánh muôn ngàn ánh sao, chính vì thế mặt trăng càng trở nên cô độc.

Rồi hôn lễ đến. Đúng như đã nói ở trên, hắn được lời đến Chánh điện mà chính bản thân cũng không để ý. Hắn chẳng bận tâm gì đến cái ngày trọng đại của anh ruột mình. Đầu óc hắn giờ ở tận đâu đâu trên mây, hoặc bị gió cuốn mất rồi. Hắn chỉ còn cái thể xác là của hắn, và đem cái thể xác đó đến dự hôn lễ cho có. À không, cha hắn đem cái thể xác của hắn đến, hắn không còn biết gì nữa rồi. Giờ đây hắn đi lại, ăn uống, ngủ nghỉ chỉ với hai chữ trong đầu. Nếu hỏi gì ngoài hai chữ ấy thì hắn chịu! Hắn chỉ còn biết “Bạch Phong.”

Hình như có một chút trục trặc trong hôn lễ, vì Hoàng thái hậu vẫn chưa đến. Sắp đến giờ lành rồi! Hoàng thượng vội cho một thái giám đến cung để hỏi, nhưng tên đó vừa ra đến cửa thì đã quay trở vào, bởi từ xa đã nghe những tiếng hô nho nhỏ. Tiếng hô ấy to dần, to dần. Đến phiên tên thái giám trước cửa Chánh điện hô lên thì mọi người đã có thể nghe rõ từng chữ một.

“Hoàng thái hậu giá đáo, Tiểu vương gia đến!”

Mọi người trong đại điện tùy theo cấp bậc mà kẻ quỳ, người cúi đầu, hô “Thiên tuế” để tỏ vẻ thành kính. Trong số ấy không ít kẻ lên ngược đầu lên nhìn người thanh niên bên cạnh Thái hậu. Hắn cũng cúi đầu nhưng chưa chắc là đã biết Thái hậu đến. Hoàng thượng đứng dậy thi lễ với Thái hậu, trong khi người được gọi là Tiểu vương gia thi lễ với mình, rồi cùng với người đó dìu Thái hậu đến ngồi chiếc ghế phía bên phải. Đến lúc này thì Kỳ Vũ mới kéo được đầu óc của hắn trở lại đứng vị trí vốn có của nó. À không, phải nói là giọng nói của vị Tiểu Vương gia đó đã lôi được hắn về thực tại.

Tiểu vương gia sang ngồi ở ghế bên trái Hoàng thượng, được đặt thấp hơn một bậc. Ngoại trừ Hoàng thượng, Thái hậu, Vương đường chủ, tân nương tân lang là chỉ có chút xíu ngạc nhiên, còn lại thì ai ai cũng lên qua sát vị Tiểu vương gia đó. Cũng phải thôi, vì trước giờ họ chỉ nghe đồn, chứ dung mạo thì lần đầu mới được tận tường.

Hắn thì không “lén”, mà nhìn như thôi miên vào kẻ ngự cạnh ngai vàng.

Vị Tiểu vương gia đó tên Trịnh An Hải, con trai duy nhất của Nhị vương gia, nghĩa tử của Thái thượng hoàng, hay nói cách khác, vừa là biểu đệ vừa là nghĩa đệ của Hoàng thượng, xuất hiện ở Chánh điện này hôm nay với tư cách huynh trưởng của tân nương.

Và điều quan trọng, gương mặt với giọng nói của Tiểu vương gia ... chẳng khác Bạch Phong lấy một phân!

Chẳng hiểu vì sao mà hắn lại đứng im như trời trồng. Những người rõ chuyện ai cũng nghĩ hắn ít nhất phải thốt lên hai chữ ấy một lần, chưa kể làm ầm cả lên. Nhưng hắn vẫn cứ đứng đấy, mắt không rời Tiểu vương gia đến một giây. Vị Tiểu vương gia kia thì biểu đạt rất tốt những gì người ta trông đợi ở một vị vương gia tuổi trẻ tài cao. Một lần chạm mắt, thấy hắn nhìn mình kiểu đó, Tiểu vương gia chỉ hơi mỉm cười, khẽ gật đầu chào như người ta chào một kẻ xa lạ.

Rốt cuộc cái đám cưới ấy diễn ra như thế nào, có ai tham dự hắn cũng chẳng nhớ rõ. Hắn chỉ thấy có một kẻ ngồi phía trên kia, với gương mặt hết sức là quen thuộc. Có lẽ từ cái ngày gặp Bích Ngọc ở Nhị vương phủ một tháng trước, đầu óc hắn đã bỏ chạy mất tiêu, giờ đây nó đã trở lại nhưng vẫn chưa kịp hoạt động. Đến khi nó bắt đầu động dậy thì trong Chánh điện đã chẳng còn một ai.

Hắn chạy vội ra cửa, tìm khắp hoàng cung, bất cứ nơi nào mà hắn cho là có thể, nhưng thứ hắn nhìn thấy chỉ là cung điện lộng lẫy, những tên lính tuần tra, những tì nữ vội vàng qua lại.

“Vương nhị công tử!”

Hắn không nghe tiếng gọi, vẫn tiếp tục công việc tìm kiếm của mình. Tên thái giám vội chạy theo, và phải gọi thêm ba lần nữa hắn mới nghe, quay lại tìm kẻ gọi tên mình.

“Hoàng thượng bảo nô tài giao bức thư này cho công tử.”

Tên thái giám đưa lên một khay gỗ có để bức thư ở giữa. Hắn mở ra đọc, trong thư chỉ vồn vện vài chữ nhưng có tác động đến kỳ lạ. Hắn quay phắt lại, chạy vội đi, đánh rơi bức thư. Một cơn gió mạnh thổi qua, tên thái giám với tay chụp nhưng không kịp, bức thư bay xuống ao sen cạnh đó. Trước khi hòa mình vào mặt nước hồ êm ả, bức thư còn kịp cho tên thái giám thấy bốn chữ

Điện Đông, Tây Cung

Hoàng cung chia làm bốn cung Đông, Tây, Nam, Bắc. Tây cung còn được gọi là Hậu cung, chia làm bốn điện Xuân, Hạ, Thu, Đông. Điện Đông là điện riêng của Thái hậu, nếu không có lệnh không ai được tự tiện bước vào. May cho hắn là hắn đã được đặt ân, không thì đã vướng phải chút rắc rối không nhỏ với bọn lính gác bởi thái độ của mình. Hắn chạy xộc vào bất chấp mọi thứ. Bọn thái giám, lính gác và tì nữ xung quanh đều trầm nghĩ, nếu lúc này Thái hậu đang ở trong phòng đóng cửa lại chứ không phải ở hoa viên, thì dám hắn làm sập cửa luôn chứ chả chơi.

“Người làm gì mà vội thế hả?”

“Thái hậu, cậu ấy đâu rồi?”

“Người hỏi ai?”

“Bạch Phong, người biết mà!”

“Ta không biết Bạch Phong đâu cả, nhưng nếu người tìm Hải nhi thì nó ở căn phòng phía Bắc.”

Hắn quên mất cả lời cảm ơn và những lễ nghi thông thường, chạy vội đi. Thái Hậu chẳng buồn chấp nhất, chỉ thông thả nâng tách trà. Chợt, người nói to

“Chuyện này do con bày ra phải không?”

“Người nói gì kỳ thế, mẫu hậu” – An Thiên đã đến ngay sau Kỳ Vũ, nhưng không ra mặt – “Con chỉ lỡ tay viết ra vài chữ thôi.”

“Hải nhi nó thích yên tĩnh, con mà làm nó nổi giận thì đừng tìm ta đấy”

“Dù sao Bạch Phong cũng đâu còn, chẳng lẽ không cho họ gặp một lần sao?”

“Thật tình, nói cho cùng thì mọi chuyện cũng do Nhị hoàng thúc của con mà ra cả!”

An Thiên cười trừ, nói thêm vài câu rồi cáo lui. Chàng nghe đâu đó có tiếng tiêu. Chắc chắn là tiếng tiêu đó, không lẫn vào đâu được.

Căn phòng phía Bắc đã hiện ra trước mặt. Tim hắn đập rộn ràng từng nhịp. Cậu chưa chết, rõ ràng cậu còn đó, hắn đã tận mắt nhìn thấy. Hắn đã định đẩy cửa vào, nhưng chẳng hiểu sao lại thôi, cứ đứng đó nhìn cánh cửa. Có lẽ lòng hắn vẫn còn chút do dự, hoài nghi. Cuối cùng hắn quyết định gõ cửa, nhưng tay chưa kịp chạm vào lớp gỗ thì hắn đã giật bắn người bởi tiếng nói sau lưng

“Người là ai? Sao vào được đây?”

Hình như hắn không nghe rõ câu hỏi đó. Bằng chứng là hắn vội vã ôm chầm lấy Tiểu vương gia như sợ vượt mất một cơn gió. Sau một thoáng im lặng, có lẽ là do bất ngờ, Tiểu vương gia lấy lại được bình tĩnh, cố sức đẩy hắn ra. Hắn càng ôm chặt hơn. Đến khi Tiểu vương gia chịu không nổi, phải buột miệng tiếng “đau” hắn mới giật mình buông tay.

“Người là ai?”

Hắn nhìn Tiểu vương gia, ngỡ ngàng.

“Người là ai?” – Tiểu vương gia điềm tĩnh lặp lại, nhưng vẻ mặt như muốn tổng hắn đi đến nơi.

“Bạch Phong, cậu đùa à?”

“Ta không biết ai là Bạch Phong cả. Lần sau nhớ nhìn kỹ một chút, đừng có tùy tiện mà chạm vào người khác.”

“Tôi làm gì sai phải không? Cậu nói đi tôi sẽ sửa, đừng đùa kiểu này nữa.”

“Nếu người còn không đi ta sẽ gọi người tới. Chỉ riêng việc lúc này người ... ôm ta thôi cũng đáng tội bêu đầu. Người chán sống rồi à?”

“Bạch Phong...?”

“Ta đã nói không biết Bạch Phong, người đi đi, ta cần nghỉ ngơi!”

Nói rồi Tiểu vương gia bước thẳng qua hắn, vào phòng đóng sầm cửa lại.

“Ta biết người ở đây, lộ diện đi”

“Oh, hay nhỉ, không lần nào giấu được cậu.”

“Muốn giấu thì làm ơn đừng thổi tiêu, nghe chói tai.”

“Hả? Chết thật, xin lỗi nhé, tôi có làm tai cậu đau không?”

“Tránh xa ra” – thanh kiếm không biết từ đâu xuất hiện trên tay chàng, mũi kiếm chỉ cách cổ hắn một phân. Số là hắn vừa định đến xem tai cậu có ra sao không.

“Xin lỗi, xin lỗi.” – hắn cười cầu hoà

“Người muốn gì?”

“Chỉ là đưa thuốc giảm đau thôi mà.”

“Người tự đi mà đưa!”

“Cũng được thôi, nhưng giờ người ta khôi phục thân phận rồi, tôi lỡ quen thói chọc ghẹo, bị chém đầu thì sao, tôi còn yêu đời lắm.”

“Nói thật đi, mục đích người gọi ta ra là có chuyện gì?”

“Đúng là hiểu tôi nhất chỉ có cậu...”

“Đừng lảm nhảm nữa, vào vấn đề chính đi!”

“Thôi mà, làm gì dữ vậy! Đùa chút thôi mà!”

“Nói mau!”

“Được rồi, cậu không thấy chuyện này có gì lạ sao? Chuyện Tiểu vương gia xuất hiện trong hôn lễ.”

Sự giận dữ trên mặt chàng đã biến mất, thay vào đó là nỗi buồn. Y thấy tim mình hơi nhói. Đôi mắt chàng lại thế nữa rồi, đôi mắt ám ảnh y từng giờ từng phút.

“Ta nghĩ ta biết đệ ấy muốn làm gì khi đột ngột thay đổi quyết định.”

Giọng chàng lạc dần vào cơn gió. Tim y nhói đau...

“Nè, đừng có đùa kiểu đó!” – hắn bực lên, đập cửa – “Cậu tưởng tôi không nhìn ra cậu à? Vừa vừa phải phải thôi nhé!”

Không có tiếng đáp lại. Hắn hết kiên nhẫn rồi. Thử đặt mình vào hoàn cảnh của hắn xem, người mình yêu tự dưng biến đâu mất, đến khi gặp được thì người đó phớt lờ mình, xem như không quen, ai mà chẳng tức? Cánh cửa to lạnh ngắt càng làm hắn thêm nóng máu. Mặt kệ luật lệ, lễ nghi này nọ, cậu có là Tiểu vương gia thì cũng là Bạch Phong của hắn. Thế là hắn co chân ... đá mạnh vào cánh cửa.

Cậu hơi giật mình, đặt tách trà xuống, mặt đanh lại, với nhanh lấy thanh kiếm trên bàn, chìa thẳng vào hắn, mũi kiếm chạm vào lớp vải áo ngay tim.

“Cậu nghĩ có thể thắng tôi sao?”

Nhanh như chớp, hắn gạt thanh kiếm của cậu ra, nhưng chưa kịp bước thêm bước nào, cậu đã đứng dậy thủ thế.

“Đừng thách tôi!” – hắn thở ra.

Cậu không nói gì, mũi kiếm vẫn chĩa vào hắn. Cả hai nhìn nhau dò xét. Cậu đột ngột tấn công, hắn đỡ lại, không rút kiếm ra khỏi bao. Cậu vẫn tiếp tục, không có vẻ là đùa. Hắn cau mày. Kiếm không là sở trường của cậu, nhưng nếu cậu nghiêm túc thì cũng không phải dễ xơi. Hắn nghiêng người tránh sang một bên, cậu nhanh chóng thu kiếm, tiếp tục tấn công. Phòng thủ hoài cũng không ổn, hắn trụ chân lấy lại thế, đỡ đường kiếm rồi chuyển sang thế tấn công. Chưa đầy ba chiêu hắn đã đánh văng thanh kiếm của cậu vào góc phòng, chĩa ngược mũi kiếm vào cổ cậu. Dĩ nhiên việc ấy chẳng gây uy hiếp gì lớn, vì hắn vẫn chưa rút kiếm khỏi bao. Nhẹ nhàng xoay người chuyển thế lùi về sau, cậu rút cây sáo bạc trong tay áo, đưa lên môi thổi.

Dùng đến tuyệt chiêu rồi, xem ra cậu muốn đánh thật với hắn một trận. Hắn vận công chống lại luồng nhạc khí, cậu càng tăng cường độ lên. Đột nhiên hắn mỉm cười, việc hắn làm là hoàn toàn thừa thãi, bởi lẽ tiếng sáo ... không tác dụng với hắn. Hắn bình thản tiếng chậm rãi từng bước về phía cậu. Cậu hơi hoảng, vừa cố tăng mạnh cường độ, vừa lùi từng bước về sau. Chuyện quái gì thế? Ma âm pháp của cậu hoàn toàn vô dụng?

Cạch

Gót chân cậu chạm vào bực gỗ để chân bên giường. Cậu nhú mày, không còn đường lui nữa rồi, hắn thì vẫn từ tốn tiến lại. Lạ thật, cậu đã dùng Ma âm pháp đến tầng thứ chín, hắn vẫn không bị ảnh hưởng gì. Tức thật, vẫn chưa luyện được tầng thứ mười! Hắn dừng lại khi còn cách cậu một bước chân, đưa tay chạm nhẹ vào mặt cậu.

Tiếng sáo ngưng bật, cậu buông tay, quay mặt tránh tay hắn. Cây sáo rơi xuống, lăn dài trên sàn tạo thành những tiếng khô khốc. Hắn đột ngột ghì chặt cậu. Lần này cậu không phản kháng. Hắn ôm cậu thêm một lúc, rồi nhẹ nhàng buông ra, nhìn sâu vào mắt cậu.

“Tìm được cậu rồi”

Hắn thì thầm, đặt lên môi cậu một nụ hôn. Nụ hôn nhẹ, rồi sâu dần. Cậu nhắm mắt, thứ cuối cùng còn nhớ là cảm giác tấm lưng trần chạm vào lớp nệm bông êm ái. Và những nụ hôn...

“Cậu không sao chứ?”

“Tránh ra!” – chàng gạt bàn tay vừa chạm vào vai mình.

“Nếu cậu không khoẻ thì để tôi bắt mạch cho”

“Không cần!”

“An...”

“To gan, ai cho người gọi tên ta?!”

“Xin lỗi.”

“Người làm ơn đi đi” – chàng quay mặt sang hướng khác.

Y thở dài, lấy cây tử tiêu ra thổi. Khúc nhạc y đã thổi nhiều lần, nhưng vẫn chưa có lời đáp...

Chàng vờ như không có sự hiện diện của y, một tay rút tách trà, tay còn lại co chặt. Trong ống tay áo ấy là cây tử tiêu khác.

Trên đời chỉ có hai cây tử tiêu, nhưng có lẽ, chúng chẳng bao giờ được đặt cạnh nhau.

=====

“Sao cậu lại là Tiểu vương gia?”

“Anh đừng hỏi chuyện đó được không?”

“Được, vậy sao lại tránh mặt tôi? Rồi còn bảo Bích Ngọc nói cậu chết rồi?”

“Thực tế là vậy mà, “Bạch Phong” trước nay vốn đâu hề tồn tại, đó chỉ là cái tên giả, cái thân phận ông ta gán ghép vào tôi thôi.”

“Thì cứ nói trắng ra, việc gì chơi trò mắt tích chứ? Cậu biết tôi tìm cậu khổ thế nào không?”

“Tôi vốn không định gặp lại anh.” – cậu lí nhí

“Hm?”

“Anh ... thích tôi phải không?”

“Không, tôi yêu cậu.”

“Thật không?”

“Chuyện chúng ta vừa làm chưa đủ chứng minh?”

“Ý tôi là, anh yêu “Bạch Phong” hay “Tiểu vương gia”? ”

“Hai người đó là ai vậy? Tôi chỉ biết người tôi yêu đang nằm trong lòng tôi thôi.”

“Vậy khi tôi không còn bên anh nữa?”

“Đừng mơ, lần này tôi không cho cậu trốn nữa đâu!”

“Chỉ là ví dụ thôi mà”

“Tôi sẽ tìm đến khi nào gặp mới thôi.” – đột nhiên hắn chồm người qua, giữ cậu ở giữa, mũi cả hai chỉ cách nhau vài phân – “Cậu đừng hòng rời khỏi tôi, có chết cũng phải chết bên tôi, nghe rõ chưa?”

“Tuân lệnh, Vương nhị công tử”

“Tôi không có đùa với cậu đâu, nói thật đó.”

“Được rồi” – cậu choàng hai tay quanh cổ hắn, cắn nhẹ mũi hắn một cái – “Định làm gì mà dí sát mặt người ta vậy hả?”

“Dám cắn tôi à? Cho cậu biết tay!”

“Oái, này, đừng mà! Nhột!”

“Đáng đời cậu!”

“Thôi mà, xin lỗi mà!” – cậu cố hết sức đẩy hắn ra – “Anh nhặt cây sáo lên hộ tôi đi.”

“Chi vậy?”

“Tự dưng muốn thổi một bài. Sao? Không muốn nghe à?”

“Muốn. Nhặt ngay đây, thưa Tiểu vương gia!”

Cậu quay mặt cười khúc khích, cái cách giả vờ nghiêm trang khiến hắn trông buồn cười hết sức. Hắn quay quanh tìm cây sáo, cúi xuống nhặt, nhưng không đưa cậu ngay mà dùng nó gõ nhẹ lên trán cậu một cái.

“Tiểu vương gia thì hay lắm sao? Giở giọng kẻ cả, bắt nạt tôi hả?” – hắn giả hờn dỗi

“Này tên kia, gặp vương gia sao không quỳ xuống, còn dám cả gan ngồi trên giường ta, có biết người đáng tội gì không hả?”

“Thưa, có phải bị phạt phải lo cho ngài suốt đời không ạ? Nếu thế thì tôi chấp nhận phạt”

“Hahaha, đừng tưởng bỏ. Để xem, được rồi, ta sẽ phạt nhà ngươi phải ngồi suốt đêm nay, không được ngủ.”

“Vậy thì ngài cũng đừng hòng ngủ được!” – hắn ngồi tựa thành giường, kéo cậu ngã vào lòng mình – “Thổi đi, bài gì cũng được.”

“Hoàng thượng mà biết kẻ nào dám ra lệnh cho hoàng đệ mình kiểu này, bảo đảm sẽ chém đầu kẻ đó!”

Cậu cười, đưa sáo lên môi thổi. Giai điệu nghe quen lắm. Phải rồi, lần đầu Bích Ngọc gặp cậu đã vừa đàn vừa hát bài này. Chợt thấy bài nhạc lại có sức lay động đến lạ, cứ như được viết ra không phải cho huyền cầm hay để hát, mà là cho sáo. Hắn thấy mắt mình ươn ướt...

“Đáng ghét, không còn gì khác để thổi sao...” – vòng hai tay ôm chặt eo cậu, hấn vờ trách, giọng nhỏ dần rồi gục xuống vai cậu.

“Anh biết không, với tôi, màu xanh chưa bao giờ biến mất từ lần đầu ta gặp nhau.”

=====

“Kỳ Vũ đâu?”

“Anh ta ngủ rồi.”

“Sao đệ biết ta chờ ở đây?”

“Dù sao chúng cũng lớn lên cùng nhau mà.”

“Đệ không thay đổi quyết định sao?”

“Quyết định gì?”

“Đừng tưởng có thể giấu được ta.”

Cậu cười, ngược nhìn bầu trời với những ánh sao lấp lánh.

“Hoàng huynh, màu tím tuy nhạt nhưng không phai được đâu.”

“Còn màu xanh của bầu trời là mãi mãi.”

Cả hai im lặng nhìn nhau, nếu không biết dám sẽ nghĩ họ đang chuẩn bị đấu một trận.

“Dù quay lưng với cả thiên hạ cũng sẽ ủng hộ quyết định của nhau!”

Họ đồng thanh, rồi phá ra cười. Trên đời này chỉ họ là hiểu nhau nhất thôi. Đây nàng trắng, đây những ánh sao, có thấy không, họ đã chọn con đường của mình rồi đấy. Đây bầu trời, có ủng hộ họ không?

=====

“Nhị hoàng thúc?”

An Thiên cứ tưởng mình đang hoa mắt, nhưng không, người đàn ông nghe tiếng gọi dừng lại, quay sang nhìn chàng, khẽ mỉm cười. Tà áo trắng bay trong sớm mai còn ướt đầm những sương.

“Sao thúc lại ở đây?”

“Phong đâu?”

Chàng không đáp lại câu hỏi đó mà nhìn trân trối vào vị hoàng thúc của mình như có gì khó nghĩ.

“Lần trước tại sao thúc lại về? Thúc có nói chỉ gặp lại đệ ấy khi tìm ra thuốc giải, hoặc biết chắc là vô vọng. Vậy...?”

“Lần đó chẳng qua ta bực mình tên Kỳ Vũ kia nên mới lộ diện. Giờ thì ta tìm được rồi, Phong đâu?”

Mặt chàng đột ngột biến sắc, vừa định nói gì đấy thì từ đâu Kỳ Vũ chạy đến. Hấn chẳng để ý lễ nghĩa quân thần, cũng chẳng bận tâm sự có mặt của Bách kỳ, mà túm lấy cổ áo An Thiên

“Bách Phong đâu?” – hấn hét lên, mắt bình tĩnh

“Hả, chuyện này là sao? Chẳng phải Phong ở trong cung sao?” – Bách Kỳ ngạc nhiên hỏi chen vào

“Nhanh lên, đệ ấy đi rồi!”

Đẩy mạnh hấn ra, chàng vừa hét vừa chạy nhanh đến trại ngựa. Hai người kia cũng vội vã chạy theo.

“Thật ra Phong đi đâu?” – Kỳ Vũ và Bách Kỳ cùng thúc ngựa sát cạnh An Thiên, nôn nóng hỏi

“Có lẽ là đến chỗ của Âm Quỷ Y Nhân, nhanh lên!”

Cả ba thúc ngựa như bay, chẳng mấy chốc đã ra ngoài ô kinh thành, bụi tung mịt mù sau vó ngựa...

Cậu ghì cương, chú bạch mã hí vang, nhổng cao hai chân trước rồi dừng lại, xoay một vòng. Phía trước có năm tên hắc y bịt mặt dàn một hàng ngang.

“Hahaha, đúng là trời giúp ta, Tiểu vương gia tự chui đầu vào rọ, lần này để xem tên hoàng đế thối kia giải quyết thế nào!”

“Hm, ra là bọn phản tặc, các người vẫn còn đến năm người cơ à?” – cậu nói giọng khinh bỉ.

“Huynh đệ nhà người đứng la ngao mạn như nhau, để xem người còn lớn lối được bao lâu. Anh em, LÊN!!!!!!!!!!”

Một tên trong số chúng hô to, lập tức cả bọn người ngựa xông vào. Cậu rút kiếm đỡ lại, tiếng vũ khí va vào nhau nghe rộn cả người. Một chọi năm trên lưng ngựa không phải là một ý kiến hay cho lắm. Cậu đập chân lấy thế, phi thân ra khỏi lưng ngựa, đáp xuống đất. Năm tên này không đơn giản như cậu tưởng, bọn chúng phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Choang

Thanh gươm của cậu bị hất văng. Ngã người tránh một đường gươm, cậu lấy lại thế, xoay người bắt lấy cổ tay một gã, dùng sức bẻ ngang, nhưng vừa lúc ấy một gã khác chĩa mũi kiếm vào giải vây, cậu phải nghiêng người né. Đôi bên giằng co bất phân thắng bại.

Kéo dài mãi cũng không phải cách hay, cậu lùi về sau giữ khoảng cách, rút cây sáo bạc trong tay áo, đưa lên môi thổi.

Ma âm pháp có tác dụng. Bọn kia vội vận công chống lại nhạc khí. Cậu tăng lên tầng thứ tư, có vẻ như bọn chúng sắp chịu hết nổi. Kể ra bọn chúng cũng có tài, thường thì ít ai qua được tầng ba. Khẽ mỉm cười hài lòng, cậu quyết định tăng lên tầng thứ năm.

“Hự!”

Cậu đột ngột chau mày, khựng lại, một trong năm gã, có vẻ là tên mạnh nhất, lấy lại thế, tung ngay một chưởng. Cậu dồn sức vào chân sau trụ lại, nhưng cũng bị đẩy ngược về sau một đoạn khá xa. Chết thật, đương không lại phát bệnh vào lúc này! Năm gã kia biết ngay có chuyện khi thấy cậu một tay nín chặt ngực áo, sắc mặt trắng bệch. Tuy nhiên bọn chúng cũng không dám khinh suất, e dè tiến từng bước một, thận trọng nhìn cây sáo bạc. Cứ bọn chúng tiến một bước thì cậu lui một bước.

Roạt

Lấy lại thăng bằng cho khỏi ngã, cậu ngoái nhanh nhìn phía sau. Đến đường cùng rồi, trước mặt là bọn hắc y, đằng sau là vực thẳm. Cơn đau nhói vẫn không ngừng.

“Ngoan ngoan đi Tiểu vương gia, người hết đường rồi!” – bọn chúng cười khẩy.

Thế này thì không còn sức để dùng Ma âm pháp nữa rồi, đành liều một phen. Cậu xông vào bọn chúng, dùng cây sáo đỡ những đường gươm.

Roẹt

Tay áo trái bị rách một mảng, máu thấm ướt lớp vải xanh màu bầu trời, rất rát. Lại thêm những vết cắt nữa ở chân phải, vai trái..., nhưng đau nhất vẫn là do căn bệnh mang lại. Tim quần thắt từng cơn, mắt cậu gần như hoa lên. Một gã có sơ hở, cậu ngã người sang trái dùng đầu sáo chĩa thẳng vào cổ y, vận công đẩy mạnh. Tên ấy ngã xuống tức thì, nhưng một gã khác cũng thừa lúc ấy mà tấn công. Dự định của tên này chỉ là dùng kiếm khóa chặt đường tấn công của cậu, tuy nhiên do cậu phải lùi lại tránh một đường kiếm khác, gã ấy không chủ động được, đâm thẳng vào hông cậu. Xoay người dồn sức tung chưởng vào gã ấy, cậu rút thanh kiếm, phóng vào một gã khác nhưng chỉ sượt ngang tay. Cậu khụy xuống, chống tay vào cây sáo, thở dốc. Ba tên còn sống sót nhìn cậu dò xét một lúc rồi đồng loạt tấn công, ba thanh kiếm cùng bổ xuống một lúc. Cậu cầm ngang cây sáo, đỡ được. Cây sáo bị nứt một đường dài. Tên ở giữa nhanh tay xoay kiếm...

“Bạch Phong!”

Kỳ Vũ, An Thiên và Bách Kỳ đã đuổi kịp, vội phi thân đến...

Tôi không thấy đau nữa. Lần phát bệnh này qua nhanh hơn là tôi tưởng. Cứ nghĩ phải đau đến không thở nổi luôn chứ! Cảnh vật trước mắt bỗng nhoè đi. Cỏ cây, người ngựa ... tất cả phút chốc hoá ra một màu trắng xoá, ngoại trừ dáng hình anh. Anh khóc? Sao anh lại phải khóc? Vì tôi ư? Tôi đưa tay định lau dòng nước mắt ... không với tới được ... Anh xa quá! Sao lại thế này? Rõ ràng là rất gần, bàn tay anh rất gần, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa ...

Tôi đang mơ phải không? Máu nhuộm đỏ màu áo em, màu lam êm dịu tôi yêu đến đại người? Không, chắc chỉ là phẩm nhuộm thôi! Tôi rút gươm, hét lên. Bọn khốn quanh em lần lượt ngã xuống. Đáng đời, họ dám đứng cản giữa em và tôi, còn làm bẩn áo em nữa chứ!

Em khóc? Sao thế? Vì tôi ư? Tôi làm em khóc sao? Tôi phải nhanh đến bên em, ôm em vào lòng. Tôi sẽ không để em phải rơi lệ đâu. Em đưa tay, tôi rướn người bắt lấy, nhưng sao nó cứ xa dần, xa dần... Em đang giận tôi phải không? Nên mới cố tình trêu tôi như thế! Xin em mà, hãy để tôi chạm vào tay em, rồi em muốn sao cũng được. Xin em ...

12. Chương 12

“Yah!!”

Tôi thúc ngựa chạy thật nhanh. Tôi phải đuổi kịp, không thể để mất em như thế! Tôi sẽ không chạm vào em nữa, không làm em khó xử nữa đâu! Hãy ở lại đi, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy em, được nghe tiếng sáo êm dịu của em, được biết rằng em vẫn còn bên tôi, thế là đủ. Hãy để tôi được chăm sóc em, mỗi tối lặng lẽ đến bên giường ngắm nhìn gương mặt say ngủ của em, khẽ đùa nghịch tóc em. Đừng rời xa tôi!

Máu? Máu đang nhuộm đỏ áo em, màu áo trắng thanh tao tôi yêu đến đại người, vấy cả lên mặt em? Không, chắc chỉ là phẩm nhuộm thôi! Bọn khốn kiếp dám làm bẩn áo em. Em vốn rất chính chu trong cách ăn mặc. Yên tâm đi, tôi sẽ trừng phạt họ, Em thấy không? Họ chết cả rồi đấy. Tôi không tha kẻ nào làm bẩn em đâu. Em đưa tay, tôi rướn người bắt lấy, nhưng sao lại cứ xa dần, xa dần? Thôi mà, đừng giận tôi nữa! Để tôi chạm vào tay em đi, rồi em muốn gì cũng được. Bắt tôi nhảy cóc quanh sân hay công em lên xuống cầu thang mười vòng cũng chẳng sao. Như trước đây em vẫn hay hờn dỗi bắt tôi làm ấy, tôi chịu hết. Chỉ cần em đưa tay cho tôi, hãy để tôi nắm lấy, một lần này thôi cũng được. Xin em ...

‘HIẾU PHONG!!!’

“Ông tỉnh rồi à?”

“Triết Hàn?”

Vương đường chủ thờ dài nhìn người bạn tâm giao của mình. Ít nhiều ông cũng đoán được điều ám ảnh giấc mơ của Bách Kỳ.

“Phong đâu?”

“ ... ”

“Trả lời tôi đi, Phong đâu?”

“Ông muốn hỏi Phong nào?”

“Ông biết mà, đừng có bắt bẻ tôi!”

“Đến tận bây giờ mà ông vẫn...Thôi sao cũng được, cho dù ông có hỏi “Phong” nào thì câu trả lời cũng thế thôi.”

“Ông đang đùa phải không?”

“Quân đội hoàng gia vẫn đang tìm, nhưng chỗ vực thẳm đó..., chắc ông cũng biết nếu có thể tìm ra thì bây giờ Hiếu Phong đã an nghỉ trong mộ phần Hồ gia chứ đâu chỉ có mỗi bài vị!”

“Không! Hiểu Phong chưa chết, Bạch Phong cũng thế!”

“Ông thôi đi!” – Vương đường chủ hét lên – “Hiểu Phong chết rồi, Hiểu Bạch cũng thế! Họ chết cả rồi, chết cả rồi ông biết không! Chỉ còn tôi và ông thôi! Bạch Phong à? Nực cười! Nếu bản thân ông không tự tha thứ cho mình thì dù ông có gọi nó bằng cái tên nào cũng thế thôi!”

Bách Kỳ không nói tiếng nào, và cũng không thể nói được lời nào, chỉ còn biết ngồi thừ ra đó, nhìn vào khoảng không xa xăm ngoài kia.

“Là quả báo phải không Triết Hàn? Tôi đã mất cả người tôi yêu và đứa con ruột thịt của mình ở cùng một chỗ...”

“Quả báo hay không là do cách nhìn của mỗi người”

“Ông biết không, trước nay người tôi khâm phục nhất, kính nể nhất chỉ có ông thôi. Ông có thể điềm tĩnh chấp nhận mọi sự thật.”

“Đừng dùng từ ‘kính nể’ chứ, nghe cứ như tôi già lắm vậy!”

“Chứ còn gì nữa, ông hơn tôi sáu tuổi chứ ít ỏi gì!”

“Ông thấy mệt thì nghỉ ngơi đi, tôi xem việc tìm kiếm ra sao rồi. Dù sao cũng nên hy vọng”

“Tôi cũng đi.”

“Uhm”

“Cám ơn ông nhiều lắm”

“Về việc gì?”

“Vì lúc nào cũng giúp tôi những việc đáng lý ra tôi phải làm”

Vương đường chủ cười nhẹ. Tôi không tốt như ông nghĩ đâu Bách Kỳ, tôi làm mọi việc chỉ vì người quan trọng nhất trong lòng tôi thôi, người tôi không thể nào quên kể từ lần đầu gặp mặt. Nhưng thôi, cả cuộc đời này tôi cũng không thể nhận được tiếng yêu từ người đó. Kể từ cuộc hội ngộ của bốn chúng ta, mọi chuyện đã quá muộn màng.

=====

Mọi người đều nghĩ lần này Kỳ Vũ sẽ mất bình tĩnh. Nhưng không, hắn thậm chí còn bình tĩnh hơn một số người. Hắn không cuống cuống đi tìm cậu như lần trước, bỏ ra chỗ khác khi nghe ai đó vô tình nói cậu lành ít dữ nhiều. Hắn không quát mắng hay nạt nộ ai cả.

Mỗi ngày hắn đem huyền cầm và cây sáo bạc ra lau chùi cẩn thận. Và chỉ khi nào gấp đủ một ngàn con hạc giấy mới đi ngủ. Hiếm khi thấy hắn mở miệng nói chuyện, dù là với Vương đường chủ, Kỳ An, Bích Ngọc, hay thậm chí là với Trúc Diệp – đứa em duy nhất và yêu quý nhất của hắn. Mỗi tối, người ta thấy hắn ra bờ sông nọ, nằm im nhìn ngắm bầu trời một chốc rồi về.

Hắn không uống rượu. Có lần nào đó cậu đã nói là không thích mùi rượu. Nhưng hắn vẫn mua về vài bình, chỉ mua để đó thôi, hắn chưa nhấp môi đến một lần. Thỉnh thoảng người ta nghe hắn lầm nhảm hai bài hát nào đấy. Hắn không bỏ bữa ăn nào cả. Đôi khi hắn than thở một câu...

...Bạch Phong đi đâu mà đến giờ vẫn chưa về không biết nữa!

=====

Chàng đặt bút xuống, bảo tên thái giám lui ra ngoài. Gấp lại tờ tấu chương để sang một bên, chàng hít một hơi dài, thở ra

“Đã đến rồi thì đừng trốn nữa!”

Cánh cửa thư phòng bật mở. Một bóng áo tím lướt qua, dừng lại trước mặt chàng. Chàng bước qua y, đến đóng lại cánh cửa.

“Người còn dám đến đây sao? Không sợ ta giết người à?”

“Cậu sẽ không giết tôi đâu”

“Tại sao?”

“Vì cậu không muốn thừa nhận Bạch Phong đã —”

“Câm miệng!”

Chàng quát lên trước khi y kịp nói hết câu. Hai mắt tình cờ gặp nhau, chàng quay sang hướng khác. Làm ơn đừng nhìn như thể đang soi thấu lòng ta!

Hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Bạch Phong.

Nếu trong hôm nay không có thuốc giải, Bạch Phong sẽ...

Y chợt bước nhanh đến bên, ôm chặt chàng vào lòng trước khi chàng kịp tránh. Chàng vùng vẫy, y càng siết chặt vòng tay. Sau một hồi, chàng đành buông xuôi, vì thứ chất lỏng trong suốt nóng ẩm đã chực trào nơi khóe mắt...

Vua của một nước không được quyền rơi lệ...

=====

Hắn đang ngồi gấp hạc thì Tử Y Lang bước vào, ngồi xuống đối diện.

“Bạch Phong không có đây, người để thuốc đó đi, chừng nào cậu ấy về ta đưa cho.” – hắn vẫn chăm chú vào từng nếp gấp.

Y lắc đầu, không nói gì. Lấy trong tay áo ra một tờ giấy, y đặt xuống trước mặt hắn. Hắn không để ý, vẫn tỉ mỉ vuốt thẳng nếp gấp. Y giằng lấy con hạc, hắn mở miệng định mắng nhưng lại thôi, quay tìm một mẫu giấy vuông khác để gấp.

Rầm

Y đập mạnh tay xuống bàn, ngay chỗ tờ giấy y đặt xuống. Hắn ngược lên, thắc mắc nhìn y.

“Đừng giả ngây nữa! Người giấu được mọi người nhưng không giấu được ta đâu! Cây sáo bạc bị nứt rồi, thôi tâm thuật của sư đệ đã mất tác dụng, hể giờ người đã nhớ hết chuyện mười một năm về trước!”

Hắn cụp mắt xuống, bàn thần nhìn đôi bàn tay mình đan vào nhau. Y thở dài, biết mình đã đạt được mục đích.

“Bức thư đó trước khi bỏ đi đệ ấy nhờ An Thiên giao lại cho người. Nói cho người biết, trốn tránh không phải cách giải quyết vấn đề đâu!”

Y bỏ đi. Hắn run run cầm tờ giấy lên đọc. Một cơn gió đột ngột thổi vào, những con hạc giấy trên bàn bay khắp phòng. Hắn với tay chụp lấy một con, bước đến bên bàn, cẩn thận nâng cây sáo lên, vuốt nhẹ đường nứt rồi ôm nó vào lòng

“Bạch Phong, xin lỗi...”

=====

“Nhóc, anh gấp xong một con hạc rồi nè!”

“Xấu quá!”

“Nè, công sức của anh, cảm chê! Vậy chỉ còn chín trăm chín mươi chín con hạc nữa thôi”

“Gi? Con này cũng tính nữa à?”

“Chứ sao! Nhóc đâu có bảo là phải gấp đẹp”

“Thôi được rồi, đưa con hạc này cho em”

“Chi?”

“Em sẽ giữ nó, chừng nào anh gấp đủ số còn lại, em sẽ suy xét xem có nên chấp nhận con này không”

“Gì kỳ vậy?”

“Sao? Anh không thích à?” – nhóc ra vẻ buồn buồn

“Thôi được thôi được! Tùy nhóc hết, chịu chưa?”

“Là anh nói đó nghe!”

“Uh” – không hiểu sao nhưng cậu bé sợ nhất là nhóc buồn, chỉ cần để nhóc vui, cậu bé chấp nhận tất cả.

Nhóc để con hạc vào tay áo, mỉm cười. Tự dưng cậu bé đỏ mặt, nụ cười của nhóc đẹp thật!

Họ không hề biết rằng, phải đến mười một năm sau, một ngàn con hạc giấy mới được hoàn thành.

À, có lẽ chúng ta không nên gọi họ là cậu bé và nhóc nữa. Vì nhóc đã mười ba và cậu bé đã mười bốn tuổi.

Tử Y Lang vừa điều chế được một loại thuốc mới, có lẽ nên thử trên chuột trước. Y pha thuốc ra cái tách trà nhỏ để trên bàn, vào phía sau tấm bình phong lấy hai con chuột. Chết thật, những con chuột còn lại đều đang thử các loại thuốc khác! Sao lại quên mất cơ chứ! Y tự cốc nhẹ vào đầu mình rồi bỏ ra ngoài tìm hai con chuột khác.

Mười sáu tuổi, danh tiếng Tử Y Lang chỉ đứng sau sư phụ mình.

Mười sáu tuổi, y đang nghiên cứu một loại thuốc mà trước giờ chưa từng đụng đến.

Kỳ Vũ chạy vào phòng, thở hổn hển.

“Tử Y Lang! Nhóc ơi!”

Không có tiếng đáp lại.

“Tử Y Lang đi đâu thế không biết! Còn nhóc nữa, lão già bảo là nhóc đến tìm Tử Y Lang có việc mà?”

Hắn đi khắp phòng nhưng chỉ thấy toàn dược thảo, sách vở và ... chuột! Tốt nhất là tránh xa chúng ra, ai biết gã Tử Y Lang đó cho bọn chuột uống thứ gì chứ. Nhưng bỏ qua bọn chuột, điều quan trọng là Bạch Phong đâu rồi?

Cha Kỳ Vũ vừa đến, ông bảo mai hắn phải về. Chết thật, sớm hơn dự định đến năm ngày, hắn vẫn chưa gấp đủ một ngàn con hạc. Hắn phải tìm cậu, phải dặn cậu chờ hắn gấp hạc. Hắn không muốn cậu có vợ đâu!

Hắn chán nản ngồi xuống bàn, giờ có tìm cũng chẳng biết đâu. Hơn nữa lão già nói cậu đến đây thì chắc chắn cậu sẽ đến, nhưng chắc cậu còn đi đâu nữa thôi.

Khát, hắn định rót tách trà thì thấy cái tách có sẵn nước. Còn ấm, chắc rót ra chưa lâu, uống luôn vậy!

Cậu bước nhanh đến chỗ đại sư huynh Tử Y Lang. Sư phụ bảo cậu đến tìm y lấy dược thảo, nhưng đang đi thì gặp Vương đường chủ nên dừng lại nói chuyện với ông một chút. Ông bảo mai phải đưa Kỳ Vũ về và giờ hắn đang tìm cậu, chắc đã đến chỗ Tử Y Lang.

Vậy là hắn phải về sao? Hắn vẫn chưa gấp xong hạc, nếu hắn không muốn giữ lời hứa thì sao? Cậu không muốn hắn lấy vợ đâu!

Bỗng từ xa cậu thấy hắn đang khụy dưới đất

“Kỳ Vũ, anh có sao không?” – cậu hoảng hồn chạy lại đỡ hắn dậy

“Nhóc...anh thấy khó chịu quá!”

“Anh ở đây đi, em đi tìm đại sư huynh!”

Nhóc vội đứng dậy định chạy đi tìm, nhưng hắn đột ngột nắm tay cậu lại, kéo mạnh xuống.

“Anh sao vậy?” – cậu kinh ngạc nhìn hắn.

Đôi mắt hắn giờ đây thật đáng sợ, ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Hắn đè cậu xuống đất, giữ chặt hai tay cậu chỉ với một tay. Hắn cúi xuống ngấu nghiến đôi môi cậu, rồi lướt xuống cổ, tay còn lại luồn qua lớp vải, lần xuống dưới...

“Đừng, Kỳ Vũ! Cứu đệ...hoàng huynh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Lúc Tử Y Lang cùng Vương đường chủ và Kỳ An đến thì thấy hắn nằm sấp trên sàn, quần áo xốc xếch. Còn cậu thì ngồi co ro một góc phòng, tay giữ chặt bộ quần áo rách rưới, cả người run rẩy, đôi mắt sợ sệt nhìn về phía hắn. Tử Y Lang nghiêng rằng tức tối hất đổ những chai lọ trong tầm mắt mình. Kỳ An đem hắn về phòng, chỉnh lại quần áo cho hắn. Vương đường chủ ôm chặt lấy Bạch Phong, vỗ nhẹ vào lưng cậu an ủi. Với Bạch Phong ông chẳng khác nào người cha thứ hai.

“Sư huynh, đó là loại tình được lần trước huynh nói đang thử bào chế phải không?”

Y gật đầu, nét mặt đau đớn. Lần đầu tiên trong đời y thấy hối hận khi bào chế ra một loại thuốc.

“Tuyệt đối không được cho Kỳ Vũ biết chuyện này!”

“Nhưng...”

“Tuyệt đối không! Hứa với đệ đi, cả Vương thúc nữa, hứa với con. Tuyệt đối không được để Kỳ Vũ biết!”

Hai người kia nhìn nhau rồi miễn cưỡng gật đầu.

“Còn nữa, đừng nói chuyện này cho phụ thân và hoàng huynh”

Họ đồng ý, ai cũng ngầm hiểu nếu để hai người đó biết, chắc chắn Kỳ Vũ sẽ không toàn mạng.

“Vương thúc, đừng để Kỳ Vũ đến đây nữa, con không muốn gặp...”

Giọng cậu nhỏ dần rồi lạc mất. Vương đường chủ ôm chặt cậu hơn. Việc vừa rồi tuy chỉ là sự cố, nhưng không thể phủ nhận mọi lỗi lầm. Một phần nào đó có lẽ cũng do ông, nếu từ đầu ông không cho Kỳ Vũ đến đây, chuyện ngày hôm nay chắc đã không xảy ra...

“Bạch Phong! Nhóc đâu rồi?” – hắn chạy lanh quanh Nhạc Y Trai, luôn miệng gọi ‘nhóc’ của hắn.

Không có, ‘nhóc’ đi đâu cơ chứ? Hắn chạy vào rừng trúc, cũng không có!

Sao ‘nhóc’ lại biến đâu mất vào lúc này chứ! Đã bảo hôm nay hắn phải về Vương gia trang mà!

“Vũ nhi, về thôi!”

“Không, con không về! Phong đâu rồi? Nhóc hứa sẽ ra tiễn con!”

“Phong nhi không gặp con đâu”

“Sao chứ? Con không tin! Nhóc không nuốt lời đâu!”

“Vũ nhi!”

“Con không biết!” – hắn vùng chạy – “Con phải tìm nhóc. Bạch Phong!!!!!!!!!!!!!!”

Hắn đã gấp đủ chín trăm chín mươi chín con hạc từ lâu, con thứ một ngàn, hay cũng là con đầu tiên do cậu giữ. Hắn phải đưa cậu, nói cho cậu biết hắn thực hiện lời hứa rồi, giờ đây cậu là của hắn. Nhưng cha không cho hắn đến Nhạc Y Trai, ông cứ hẹn lần hẹn lữa mãi suốt cả năm trời! Lý do một năm trước cậu không ra tiễn hắn hắn vẫn chưa biết được.

Hắn rất nhớ cậu, nhớ nụ cười, tiếng đàn, nhớ hết mọi thứ có liên quan đến cậu. Hắn muốn gặp cậu, muốn gọi ‘nhóc’, muốn ngồi nghe cậu đàn giữa rừng trúc. Hắn thật sự sắp chịu hết nổi rồi!

Một hôm nọ nhân lúc Vương đường chủ và Kỳ An không để ý, hắn lén phi ngựa trốn đi. Hắn đi suốt một ngày một đêm không nghỉ mới đến được chân núi. Thường thì giờ này cậu đang luyện đàn ở rừng trúc. Hắn không vào Nhạc Y Trai mà đến đó luôn.

Hắn xuống ngựa vừa đi vừa gọi, nhưng mãi không tìm được cậu. Chợt nhớ còn một hang động, hắn chạy vội đến đó.

Trước hang động có bày thạch trận. Không lẽ cậu muốn trốn hần? Lúc trước hần đã làm gì khiến cậu giận sao? Nhất định phải tìm cậu hỏi cho ra lẽ, hần không muốn bị giận một cách vô cớ đâu!

Hần đứng suy tính một lát rồi mỉm cười. Việc bày binh bố trận này cậu không qua được hần đâu! Hần nhặt lên một hòn đá, bắt đầu phá trận.

Cậu đang trong hang động luyện công thì phát hiện có kẻ đột nhập. Cố gắng không để phân tâm, cậu cau mày, cầu mong kẻ đó bị vướng bẫy. Kẻ đột nhập chắc chắn không phải Tử Y Lang hay sư phụ. Lần này cậu quá chủ quan, cứ nghĩ không ai đủ khả năng đến được đây. Ma âm pháp mới vào tầng thứ mười, nếu có kẻ đột nhập lúc này...

Có đặt bẫy nữa à? Xem ra cậu muốn trốn hần thật! Không dễ đâu, hần gấp đủ hạc rồi, giờ cậu là của hần, không có quyền trốn! Búng một hòn đá vào vách tường, hần mỉm cười hài lòng, thông thả bước vào. Cái bẫy cuối cùng đã bị phá.

“Nhóc không trốn anh được nữa đâu!” – hần nói to.

Cậu nghe tiếng hần, giật mình. Trong một thoáng sơ suất ấy, toàn bộ luồng chân khí đảo lộn. Cậu vận công cố chống lại nhưng vô ích. Lúc hần vừa bước đến cũng là lúc cậu thổ huyết, ngã gục xuống đất. Máu vậy lên cây huyền cầm trước mặt.

“Bạch Phong!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hần hoảng hốt chạy lại đỡ cậu dậy, lay mạnh. Đôi mắt yếu ớt nhìn hần một thoáng rồi khép lại. Hần bế cậu dậy, chạy như bay về Nhạc Y Trai...

Hần ngồi như tượng bên giường cậu, không chịu rời nửa bước. Và chỉ buông tay cậu ra khi cho cậu uống thuốc hoặc để Tử Y Lang và sư phụ cậu bắt mạch. Hần không ăn không uống, chỉ ngồi đó nắm chặt tay cậu, bỏ mặc mọi lời khuyên can.

Nếu nói là lỗi, thì lỗi của ai đây?

Ba ngày sau cậu tỉnh lại, nhưng không cử động được nhiều, thân thể như không còn sức. Hần luôn ở bên, giành phần chăm sóc cậu, không cho ai động vào. Cậu không phản đối, nhưng cũng không nói với hần lời nào.

Cuối cùng, khoảng một tháng sau đó thì phải, cậu hồi phục.

“Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh!” – đó là câu đầu tiên cậu nói với hần sau hơn một năm trời, tính từ ‘ngày hôm ấy’

Hần không nói gì, và cũng không bỏ đi. Cho dù cậu có xua đuổi hay phốt lờ, hần vẫn theo sát bên, không cho cậu động tay vào việc gì có vẻ là nặng nhọc cả.

Tối đó hần đem chín trăm chín mươi chín con hạc giấy để trong phòng cậu, rồi cũng ngồi trước cửa phòng như mọi đêm.

Cậu nhìn chiếc hộp gỗ gần như muốn khóc. Hàng loạt những cảm xúc hỗn độn thay nhau chiếm giữ con tim. Hần vẫn còn nhớ lời hứa! Nhưng ...

Nhưng cậu không quên được chuyện một năm trước!

Hít một hơi dài, co chặt hai nắm tay, cậu bước đến mở cửa rồi quay vào đứng bên bàn, quay mặt vào trong. Hần bước đến đứng sau lưng cậu, chờ đợi.

Cậu cầm lên một con hạc, ngắm nghía hồi lâu. Chợt cậu quay lại nhìn thẳng vào mắt hần. Hơi giật mình, hần tránh ánh mắt cậu như một phản xạ, nhưng rồi hần đón nhận ánh mắt ấy một cách kiên quyết.

Chỉ vài phút trôi qua mà dài như hàng bao thế kỷ, chỉ có tiếng gió, tiếng côn trùng vang lên giữa đêm tối núi rừng. Cậu từ tốn đưa con hạc lên trước mặt hần.

... Rồi nhào nát!

Cậu xòe lòng bàn tay, gió thổi con hạc giấy – giờ đây chỉ là mẩu giấy nhún nhúm – rơi xuống sàn. Ánh mắt hắn chỉ còn là nỗi kinh ngạc, bàng hoàng. Hắn đứng trơ ra, nhìn cậu như bị thôi miên. Hắn có thấy không nỗi đau trong mắt cậu?

Quay mặt tránh ánh mắt hắn, cậu lấy trong tay áo cây sáo bạc, Hắn hơi ngạc nhiên, cậu biết thổi sáo ư?

Cậu bình thần đưa cây sáo lên môi, trong một chốc, hắn thấy những con hạc giấy xoay xoay, nhanh dần, nhanh dần đến chóng mặt, rồi mọi thứ chỉ còn là một màu trắng.

Cậu đỡ hắn, loạng choạng vì sức nặng. Hắn cũng không biết mình đã ngã vào lòng cậu. Cậu ôm chặt hắn, siết nhẹ rồi đỡ hắn ngồi xuống ghế, gục trên bàn. Vừa lúc ấy thì Tử Y Lang và Vương đường chủ bước vào.

“Đệ vừa dùng thôi tâm thuật?” – Tử Y Lang hỏi, nhưng y biết chắc câu trả lời. Đang ngồi cùng Vương đường chủ thì nghe tiếng sáo nên y mới chạy đến.

Khẽ gật đầu, cậu nhìn hắn lần cuối rồi bước đến gần Vương đường chủ.

“Vương thúc, đem anh ấy về đi. Những chuyện không nên nhớ thì tốt nhất hãy quên”

“Nhưng còn chuyện đó...?”

“Đại sư huynh, huynh điều chế được thuốc giảm đau mà phải không?”

Quyết định là của cậu, họ chỉ còn biết làm theo. Không ai nói gì nhưng trong lòng đều thấy có chút nhói đau.

Chỉ còn một mình trong phòng, cậu cúi xuống nhặt con hạc đã bị mình nhàu nát, kéo ra vuốt lại cho thẳng, để vào trong hộp cùng những con hạc giấy khác, đem ra trước sân. Và đốt chúng lên.

Khi chín trăm chín mươi chín con hạc chỉ còn là đám tro tàn, cậu lấy con hạc đầu tiên hắn gấp được ra ngắm nghía rồi thở dài, ngược nhìn bầu trời. Hàng ngàn vì sao lấp lánh không làm cảnh thêm vui, mà càng làm trắng thêm cô độc.

Vì trăng chỉ có một mình...

Năm năm sau cậu đến kinh thành, gặp gỡ vốn là điều không tránh khỏi.

Nhưng liệu chúng ta có nên kể đến trước đó một năm, khi mà màu tím một lần tình cờ đến khu rừng già nọ, đã bị ám ảnh bởi đôi mắt đẹp đến buồn...?

13. Chương 13

An Lạc tiêu cục đang bắt đầu ngày mới một cách hết sức bình thường. Công việc tìm kiếm Bạch Phong đã được bỏ qua từ vài ngày trước, bởi lẽ ngày sinh nhật thứ hai mươi lăm của cậu đã qua. Hiện tại chỉ còn quân đội hoàng gia cố lục soát lại dưới vực mong tìm được thi thể. Nhưng có lẽ chỉ là vô vọng, bởi lẽ vực thẳm ấy có lắm kền kền, thú hoang.

Nhưng thôi, hãy trở về với An Lạc tiêu cục. Vương đường chủ vừa nhận được một chuyến tiêu lớn, có lẽ lần này đích thân Kỳ An sẽ áp tiêu.

“Để con!”

Vương đường chủ và Kỳ An nhìn hắn như thể không tin. Nhưng hắn khẳng định lại thêm lần nữa. Họ nhìn nhau dò xét một hồi rồi gật đầu. Hắn mỉm cười bước ra ngoài, chuẩn bị cho chuyến áp tiêu đầu tiên của mình. Trong áo hắn có để một tờ giấy được gấp cẩn thận, tờ giấy mà tối hôm ấy Tử Y Lang đưa cho hắn.

Tôi không muốn chết trước mặt anh nên mới ra đi

Hãy sống tốt mà không có tôi

“Kỳ Vũ đúng là con trai ông, nó có thể nhanh chóng lấy lại lý trí. Chả bù với tôi, phải mất cả hai mươi mấy năm trời”

Đó là những gì Nhị vương gia nói lại với người bạn tâm giao của mình trước khi tiếp tục chu du thiên hạ.

Và thời gian cứ thế trôi đi...

“Dừng lại!” – hần giơ cao tay ra hiệu cho đoàn áp tiêu, cách đó không xa hình như có tiếng binh khí va chạm – “Mọi người ở lại đây. Tường Kha, huynh đi với tôi xem thử!”

Hần cùng Tường Kha phi ngựa về hướng có tiếng động. Một bóng áo trắng bị vây quanh bởi năm gã có lẽ là sơn tặc. Bạch y nhân yếu thế hơn, bởi lẽ đang bị thương một bên tay. Hắn vừa định phi thân đến giúp thì bạch y nhân xoay người đỡ một đường đao, đủ cho hắn thấy mặt...

Hắn như bị đông cứng, không tin nổi vào mắt mình. Chỉ đến khi bạch y nhân nhém trúng một nhát đao hắn mới hoàn hồn vội đến giúp. Dưới sự hợp sức của hắn và Tường Kha, lại thêm bạch y nhân kia thì năm gã sơn tặc chỉ là chuyện nhỏ.

“Đa tạ nhị vị ra tay cứu giúp, xin cho tại hạ biết quý danh?” – bạch y nhân hỏi với vẻ biết ơn.

“B..Bạch Phong? Là cậu phải không? Cậu không nhận ra tôi sao?” – hắn vịn chặt hai vai bạch y nhân, và có lẽ đã chạm đến vết thương nên y cau mày, rên khẽ một tiếng. Hắn giật mình buông tay, bạch y nhân nhìn hắn khó hiểu.

“Xin lỗi, nhưng có lẽ huynh nhầm. Tại hạ cũng tên Phong, nhưng là Hồ Hiểu Phong.”

“Ồ...Hiểu Phong?”

“Đúng. Xin hỏi huynh đây là...?”

“Tại hạ Vương Kỳ Vũ của An Lạc tiêu cục, còn đây là Tường Kha” – hắn nói, vẫn nhìn chăm chú vào người tự xưng là Hiểu Phong. Hiểu Phong nghe đến An Lạc tiêu cục thì nét mặt vui mừng hẳn lên.

“May quá, tại hạ đang định đến An Lạc tiêu cục ở kinh thành. Chẳng hay huynh đang trên đường áp tiêu hay là...?”

“Chúng tôi vừa xong chuyển tiêu, nếu cậu không chê có thể đi cùng.”

“Vậy thì may quá!” – Hiểu Phong ngập ngừng khi thấy ánh mắt hắn – “À, tôi và người tên Bạch Phong ấy ... Chúng tôi giống nhau lắm sao?”

Hắn gật đầu. Phải, chỉ là giống thôi, làm sao Bạch Phong có thể còn sống? Cho dù cậu ấy rơi xuống vực không chết, nhưng sinh nhật hai mươi lăm tuổi cũng đã qua...

“Vậy giờ người đó...?”

“Ba năm trước cậu ấy đã rơi xuống vực”

“Xin lỗi”

“Không sao. Mà cậu đang bị thương, chúng ta nhanh chóng trở về với đoàn tiêu, tôi sẽ băng bó cho”

“Cám ơn huynh”

Hiểu Phong gật đầu, cười nhẹ. Hắn thấy tim mình nhói đau. Họ giống nhau từ từng đường nét gương mặt, vóc dáng đến nụ cười.

“Xin hỏi cậu đến An Lạc có việc gì không?”

“Tôi định nhờ Vương đường chủ tìm giúp một người.”

“Hm? Chúng tôi trước giờ chỉ chuyển tiêu. Nhưng người cậu muốn tìm là ai, có thể nói với tôi không? Nếu được tôi sẽ giúp”

“Xin lỗi, nhưng tôi chỉ có thể nói với Vương đường chủ”

“Người cậu cần tìm có quan hệ gì với cậu?”

“...” – Hiểu Phong im lặng, ra chiều khó nói

“Xin lỗi tôi hơi nhiều chuyện, cậu không nói cũng được”

“Không sao. Nhưng tôi chỉ có thể nói, người đó rất quan trọng với tôi.”

Hắn không hỏi gì thêm nữa, bỗng thấy khó chịu trong lòng. Tuy biết là hai người, nhưng gương mặt giống hệt người mình yêu nói với mình người đó có một người quan trọng trong lòng, thử hỏi ai mà không đau?

Trong lúc hắn đang băng bó cho Hiểu Phong thì trong một lều khác, Tường Kha lấy ra mảnh giấy nhỏ hình chữ nhật, viết gì đấy rồi cuộn nhỏ lại, nhét vào ống tre cột ở chân con bò cày.

Chú chim đang rộng đôi cánh, bay nhanh về hướng kinh thành.

Tối đó đoàn tiêu ngủ lại ven bờ rừng, cạnh một con suối. Những tiêu sư làm ở An Lạc tiêu cục trên ba năm đều len lén nhìn Hiểu Phong. Cũng phải thôi, họ giống nhau như hai giọt nước. Hồi chiều khi hắn vừa dẫn cậu về, một vài người kinh ngạc đến làm rơi vũ khí.

Hắn đem cây sáo bạc ra lau chùi cẩn thận. Hôm nay nhiều sao quá!

“Kỳ Vũ, anh thích gì nhất trên bầu trời đêm, trăng à?” – cậu hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền

“Không.” – hắn giật mình, nằm ngửa ra, nhìn trời.

“Vậy còn sao?”

“Không.”

“Bầu trời?”

“Cũng không.”

“Đừng nói là thích hết nhá, chỉ được chọn một thôi. Chọn đi”

“Xin lỗi, tôi không phiền huynh chứ?” – Hiểu Phong đến ngồi cạnh hắn, ngược nhìn bầu trời.

Hắn lắc đầu.

“Huynh biết thổi sáo?”

“Không.”

“Vậy nó là của người tên Bạch Phong?”

“Sao cậu biết?”

“Vì thấy huynh có vẻ rất trân trọng nó”

“Bạch Phong thổi sáo rất hay, có điều tôi thích cậu ấy đàn huyền cầm hơn.”

“Cậu ấy giỏi thật”

“Uhm, rất giỏi.”

“Tôi hỏi anh một câu nhé? Anh thích gì nhất trên bầu trời đêm, trăng à?”

Hắn ngạc nhiên nhìn Hiểu Phong. Có thể trùng hợp đến thế sao?

“Khó trả lời lắm sao?”

“Không, chỉ là trước đây Bạch Phong cũng hỏi tôi như thế.”

“Xin lỗi, có lẽ tôi không nên đi cùng huynh.” – không hiểu sao khi thấy hắn buồn, Hiểu Phong cũng thấy tim mình hơi nhói. Kể từ lúc gặp hắn, Hiểu Phong thấy không thể hiểu nổi chính mình, cảm giác vui mừng và đau đớn cứ lẫn lộn cả lên.

“Sao vậy?”

“Vì chỉ toàn làm huynh nhớ đến chuyện buồn”

“Mọi chuyện đã qua rồi. Hơn nữa cậu đang bị thương, nếu đi một mình có chuyện thì sao? Dù gì cũng cùng điếm đến”

“Cám ơn huynh.”

“ ... ”

“Vậy câu trả lời của huynh là gì? Huynh thích gì nhất? Trăng, sao, hay bầu trời?”

“Cậu ấy.”

“Câu trả lời hay đấy!” – Hiểu Phong mỉm cười. Nếu nói điếm khác nhau giữa hai người thì có lẽ Hiểu Phong cười với hân nhiên hơn cậu. Bởi lẽ cậu giận hân những mười một năm trời.

“Vậy còn cậu?”

Hiểu Phong ngược lên bầu trời lần nữa, ngẫm nghĩ một chốc

“Bầu trời”

=====

Vương đường chủ giật mình tỉnh dậy. Đang nửa đêm, chỉ có tiếng ếch ương, côn trùng và tiếng gió. Ba năm nay ông cứ hay mơ về chuyện ngày xưa. Có lẽ cái chết của Bạch Phong đã gợi nhiều về quá khứ hơn là ông tưởng. Nhưng việc cả tuần liên tiếp đều mơ thế này thì quả thực chưa từng có.

Bước đến mở tủ, lấy ra cái hộp nhỏ bằng gỗ, ông đem nó đến bên bàn, cẩn thận mở khóa, lấy ra một bức thư. Màu giấy đã ngả sang vàng, có lẽ bức thư viết cách đây cũng hai mươi mấy năm.

Triết Hàn,

Đệ định sẽ nói trực tiếp với huynh, nhưng lại sợ không đành lòng mà thay đổi quyết định nên tốt nhất là viết thư.

Tình yêu của đệ vốn là trái với luân thường đạo lý, nhưng ai có thể can nỏi con tim, phải không huynh? Người ta thường nói “ghét của nào trời trao của ấy”, nếu ban đầu đệ không ghét huynh ấy, liệu mọi chuyện có đổi thay?

Xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói trước với huynh. Nhưng đệ biết huynh sẽ luôn ủng hộ đệ mà phải không? Trước giờ chuyện gì đệ cũng dựa dẫm vào huynh, đó là thói quen không tốt lắm nhỉ? Đệ nên để huynh có thời gian lo cho cuộc sống của riêng mình, kéo không tẩu tẩu và hai nhóc sẽ giận đệ mất. Có lẽ đệ không trở lại nữa đâu.

Nhờ huynh nói với Bách Kỳ và tỉ tỉ rằng đệ muốn chu du đây đó để học hỏi thêm nhiều điều, khi nào chán đệ sẽ về. Đừng nói với họ sự thật, Bách Kỳ sẽ không để đệ bỏ đi đâu.

Chúc huynh mọi điều tốt lành. Hôn Kỳ An và Kỳ Vũ giùm đệ nhé!

Hiểu Phong.

Ngã người ra sau ghế, Vương đường chủ nhìn xa xăm vào khoảng không trước mặt, để tâm trí mình trôi theo dòng ký ức.

“Nếu lúc ấy ta đuổi theo sớm hơn, có lẽ mọi chuyện sẽ không tồi tệ đến thế này...”

Con người không phải thần thánh. Trước mặt mọi người Vương đường chủ luôn là một người lý trí, suy xét thấu đáo mọi chuyện, có thể bình tĩnh trong mọi tình huống, và luôn nhìn vấn đề ở mặt tích cực nhất. Nhưng liệu mấy ai biết được sự thật đằng sau lớp vỏ bọc cứng rắn ấy?

Phạch Phạch

Chú chim bồ câu bay qua cửa sổ. Vương đường chủ đưa ngón tay ra cho nó đậu vào, gỡ lấy bức thư trong ống tre ra rồi thả chú chim bay đi.

“Ồ Hiểu Phong?”

Từ mờ sáng đã thấy Vương đường chủ đến tiêu cục, đi qua đi lại trước cổng vẻ sốt ruột lắm. Ừ thì hôm nay đoàn tiêu trở về, nhưng có bao giờ thấy ông ấy thế này đâu? Hơn nữa chuyến tiêu lại do Kỳ Vũ đảm trách. Giờ thì người ta tin tưởng và nể trọng hẳn chỉ sau Vương đường chủ và Kỳ An.

Đoàn tiêu thấp thoáng từ xa, Vương đường chủ thôi không đi qua đi lại nữa mà đứng yên chờ đợi, nét biểu cảm rất lạ mà trước nay người ta chưa từng thấy.

Kỳ Vũ đang dẫn đầu đoàn tiêu, một bên là Tường Kha, bên còn lại là một người thanh niên lạ vận bạch y. Vương đường chủ cau mày, dù đã được Tường Kha báo tin trước nhưng ông vẫn không khỏi kinh ngạc. Quả thật là rất giống! Nhưng ông nên nói là giống ai đây? Bạch Phong – An Hải, hay Hiểu Phong?

Ông đứng như pho tượng nhìn Hiểu Phong. Hiểu Phong cũng cảm nhận được cái nhìn kỳ lạ đó, nhưng quái lạ, sao lại thấy rất thân quen?

“Người là Hiểu Phong? Hồ Hiểu Phong?” – Vương đường chủ hỏi khi Hiểu Phong vừa xuống ngựa, thậm chí còn không để tâm đến đứa con cưng của mình.

“Vâng. Còn ngài là...?”

“Đây là cha tôi, đường chủ của An Lạc tiêu cục” – hẳn chen vào.

Hiểu Phong lộ vẻ vui mừng thấy rõ. Hẳn thấy hơi khó chịu. Lại nữa rồi, tỉnh táo chút đi Kỳ Vũ, cậu ấy không phải Bạch Phong của người!

Vương đường chủ bảo Hiểu Phong vào phòng khách trước rồi hẵng nói chuyện. Hiểu Phong có vẻ nôn nóng lắm.

“Nghe Tường Kha bảo người muốn nhờ ta tìm người? Người đó tên gì?” – ông rót trà cho cả hai, nâng tách của mình lên. Phải rồi, người trước mặt ông không thể là “Hiểu Phong” ngày xưa được. Cho dù còn sống thì “Hiểu Phong” cũng đã tứ tuần.

“Vâng. Người đó tên Bách Kỳ.”

Xoảng

Vương đường chủ đánh rơi tách trà, mở to mắt nhìn người thanh niên tự xưng là Hồ Hiểu Phong. Không thể nào có chuyện đó được, tuyệt đối không!

“Người nói người người cần tìm tên Bách Kỳ?”

Hiểu Phong gật đầu, hơi e dè trước thái độ của Vương đường chủ.

“Họ là gì?”

“Tôi không biết”

“Vậy người đó có quan hệ gì với người?”

“Một người rất quan trọng”

“Quan trọng là sao? Nói rõ ra đi!” – ông gần như mất bình tĩnh

“Tôi... tôi không biết...”

“Không biết? Nực cười! Người quan trọng với người mà chỉ biết mỗi tên, rồi quan hệ ra sao cũng không nói được?”

“Tôi thật sự không biết. Tôi chỉ biết là nếu tìm được người đó, tôi sẽ biết được thân phận của mình!”

“Hả? ... Thân phận?”

Hiểu Phong hơi do dự, nhưng đã nhờ thì phải tin, tự nghĩ giấu Vương đường chủ cũng không nên.

“Một tuần trước khi tỉnh dậy bên bờ suối, tôi chỉ nhớ mình tên Hồ Hiểu Phong, phải đến An Lạc tiêu cục tìm Vương đường chủ, nhờ ngài ấy tìm người tên Bách Kỳ. Tôi nghĩ nếu tìm được sẽ biết mình là ai!”

Vương đường chủ nhìn thẳng vào mắt Hiểu Phong dò xét. Hiểu Phong không nói dối. Vậy rốt cuộc Hiểu Phong này là ai?

“Người tạm thời ở lại Vương gia trang, ta sẽ tìm Bách Kỳ giúp người”

“Đa tạ vương đường chủ!” – Hiểu Phong rạng rỡ hẳn lên, lấy trong tay áo ra mấy tờ ngân phiếu – “Trong người tôi chỉ còn nhiều đây ngân phiếu, mong Vương đường chủ nhận cho”

“Người cứ giữ lấy, ta không cần tiền”

“Nhưng...”

“Được rồi, người ngồi đó đi, ta bảo Kỳ Vũ đưa người về Vương gia trang nghỉ ngơi”

Nói rồi ông bỏ về thư phòng trong tiêu cục, viết gì đó vào hai mảnh giấy hình chữ nhật nhỏ, rồi thả hai con bồ câu.

Ngày hôm sau, con bồ câu thứ nhất đến được tay người vận bạch y với cây sáo bạc. Hôm sau nữa thì người vận tử y nhận được con bồ câu thứ hai.

Đến An Lạc tiêu cục tìm Vương đường chủ

Rồi, tôi đã đến rồi!

Tìm Bách Kỳ

Vương đường chủ đã hứa sẽ tìm giúp!

Đến An Lạc tiêu cục...

Tôi đã nói là tôi đến rồi!

Tìm Bách Kỳ...

Tôi biết, tôi đang tìm đây!

Làm ơn hãy nói cho tôi biết tôi là ai!

Tìm Vương đường chủ...

Tôi là ai?????

Tìm Bách Kỳ...

Tôi là aiiiiiiiiiiiiiiiiii????????????????????????????????

Đến An Lạc tiêu cục.....

“Kỳ Vũ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hiểu Phong giật mình thức dậy, mồ hôi đầm đìa. Lại là giấc mơ đó, giọng nói kỳ lạ cứ vang mãi trong đầu. Nhưng điều kỳ lạ là kể từ khi gặp Kỳ Vũ, cái tên cuối cùng Hiểu Phong gọi trong mơ luôn là tên hắn. Thậm chí những ngày gần đây, trước khi tỉnh dậy còn thấy gương mặt của hắn nữa! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây? Tại sao đứng trước hắn Hiểu Phong luôn cảm thấy trong lòng có gì đó rất lạ, cũng giống như khi nhớ đến cái tên “Bách Kỳ” vậy. Cảm giác rất giống nhau, nhưng ... cái nào mãnh liệt hơn?

Bước đến bên bàn, Hiểu Phong uống liền ba tách trà cho bình tĩnh lại. Không ngủ được nữa rồi, Hiểu Phong quyết định ra hoa viên ngắm trăng. Trời sắp sáng, trăng chỉ còn là một vòng tròn trắng đục mờ ảo, nhìn cứ ngỡ được làm từ sương khói.

Có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Đột nhiên thấy đầu hơi đau. Vó ngựa ngày một to. Đầu đau quá! Vó ngựa dừng lại trước cổng Vương gia trang. Hiểu Phong gục xuống bàn, đầu đau không chịu thấu. Một loạt những hình ảnh nào đó lướt như bay qua tâm trí. Không thấy rõ! Là gì thế? Ai? Là ai?

Cơn đau dịu dần, Hiểu Phong loạng choạng đứng dậy, có lẽ tốt hơn là nên về phòng ngủ.

“Oái!”

Hiếu Phong ngã xuống đất, cơn đau đầu lại nhói lên, những hình ảnh khi nãy lại hiện ra, vẫn mờ nhạt. Thật ra đó là gì?

“Hiếu Phong?” – tiếng một ai đó kinh ngạc vang lên, người ấy chạy vội lại đỡ Hiếu Phong dậy.

Nhìn người ấy bằng đôi mắt gần như dại đi vì đau, Hiếu Phong chợt cười thật dịu dàng, nụ cười như không phải của mình. Đôi môi tự động hé mở

“Tôi trả cho huynh ... đứa con...”

Hiếu Phong ngã vào lòng Bách Kỳ, cả người lả đi không còn chút sức lực, đôi mắt khép lại, bất tỉnh...

Tử Y Lang cau mày, bắt mạch. Vương đường chủ, Bách Kỳ, Kỳ Vũ, An Thiên, Kỳ An, Bích Ngọc đều có mặt đầy đủ trong phòng, hồi hộp chờ đợi.

“Đây chắc chắn là sư đệ!” – y khẳng định chắc nịch

“Nhưng chẳng phải...? Nếu không có thuốc thì cậu ấy không thể...”

“Đúng. Nhưng tôi đã chữa bệnh cho đệ ấy từ năm mười bốn, không thể nào lằm lẩn được!”

“Nó nói với ta khi tỉnh dậy thì chỉ nhớ mình là Hồ Hiếu Phong, phải đến An Lạc tiêu cục nhờ ta tìm Bách Kỳ. Chuyện này là sao?”

Tử Y Lang suy nghĩ một chốc rồi đáp, không chắc chắn lắm

“Có lẽ đệ ấy bị thôi miên.”

“Sao lại là có lẽ?”

“Vì hiện tại không còn dấu tích gì nữa. Đành phải chờ đệ ấy tỉnh dậy”

“Nếu thật là thôi miên thì ai làm chứ?”

“Chuyện này thì chịu, mà trước lúc ngất đệ ấy có nói gì không?”

“Nó có nói, nhưng nhỏ quá ta nghe không rõ” – Bách Kỳ cau mày cố nhớ lại, nhưng đành chịu thua.

“Thôi mọi người ra ngoài đi, giờ có ở đây cũng không làm được gì.” – y kéo chăn đắp lại cho Bạch Phong.

Mọi người lần lượt bước ra, nhưng hẩn ở lại. Hẩn ngồi bên giường, nắm lấy tay cậu, hôn nhẹ.

“Lần này cậu có muốn trốn tôi cũng không cho cậu cơ hội đó đâu...”

Ngoài trời hoàng hôn màu tím thẫm. Tử Y Lang bước vội ra cổng Vương gia trang, bóng áo vàng phía trước càng bước nhanh hơn.

“Chờ đã!” – y đã đuổi kịp, nắm lấy tay chàng

“Vô lễ!” – chàng gạt tay y ra – “Có chuyện gì nói nhanh đi!”

Y lấy trong tay áo một lọ nhỏ, đưa cho chàng.

“Đừng thức khuya mãi thế, cậu bệnh rồi đó!”

“Không liên quan người! Đành đến gần ta!”

Chàng giật lấy lọ thuốc rồi bước như chạy vào xe ngựa, bảo tên lính đánh xe đi. Khi đã đi được một đoạn khá xa, chàng vén màn cửa sổ ngoái nhìn lại. Quái lạ, chàng đang mong chờ gì chứ?!

Trong vô thức, chàng đưa lọ thuốc lên môi hôn. Rồi giật mình, cất nó vào tay áo.

Đó chỉ là mơ thôi, không phải thực tại. Đành luyến tiếc nữa! Giấc mơ sẽ mãi chỉ là giấc mơ...

=====

Đừng mà, đừng tỉnh lại!

Không...

Ta xin con, đừng...

Nhưng như thế...

Đừng!

Người sẽ hối tiếc!

Không, ta không hối tiếc, đừng! Chỉ vài ngày nữa thôi!

Con không thể!

Hãy để ta ra đi một cách thanh thản, ta không muốn gặp lại...

Nếu thế con không thể tha thứ cho mình!

Không! Đừng để huynh ấy đến đây!

Người không thể quyết định thay con nữa.

Khôngggggggggggggggg!

“Kỳ Vũ!!!!!!”

Cậu ngồi bật dậy, mồ hôi ướt đầm trán. Căn phòng trống không. Khát quá, cậu bước xuống giường đến bên bàn.

Kẹt

Có tiếng mở cửa, cậu quay sang...

Choang

Hắn đánh rơi chậu nước, mất mở to. Trong một thoáng hắn không biết làm gì, chỉ đứng như trời trồng, bất động.

“Kỳ Vũ?” – cậu nói khẽ

Tiếng nói ấy như đánh thức tâm trí hắn, hắn chạy vội đến, ôm chặt cậu vào lòng. Cậu không phản kháng gì cả mà vòng tay ôm lại, vùi đầu vào ngực hắn. Hắn càng siết chặt hơn.

Rồi chợt nhớ chuyện cần làm, cậu đẩy hắn ra, hoảng hốt

“Cha tôi đâu? Ông ấy có đây không?”

“Có, đang ở hoa viên với... Bạch Phong? Cậu đi đâu vậy?”

Chưa kịp nghe hắn nói hết câu cậu đã chạy vội đi, hắn đuổi theo, sợ cậu gặp chuyện gì.

Trong hoa viên, Vương đường chủ, Bách Kỳ và Tử Y Lang đang nghĩ cách giúp cậu tỉnh lại. Tử Y Lang vừa mở miệng định nói gì đó chợt khựng lại, nhìn trần trời vào sau lưng Bách Kỳ. Vương đường chủ và Bách Kỳ cùng quay lại nhìn.

Bách Kỳ đứng dậy, ngập ngừng không biết phải làm sao thì cậu đã chạy đến bên. Chộp lấy hai vai cha mình, cậu nói như đang đua với thời gian

“Nhanh lên, đến Bạch Phong sơn trang, không còn thời gian nữa!”

“Bạch Phong sơn trang...?”

“NHANH LÊN!!!!!!”

Cậu hét to, Bách Kỳ ngẩn ngừ một giây rồi quay mặt chạy vội đi. Chẳng lẽ...?

“Phong nhi, Bạch Phong sơn trang thì sao?”

“Cậu Hiếu Phong ..., cậu sắp...”

Không cần nghe hết câu, Vương đường chủ đã chạy đi mất. Hình như ông đã hiểu phần nào sự việc. Cậu khụy xuống đất, không còn sức để đứng vững trên hai chân

“Bạch Phong, chuyện gì vậy?” – hần đến bên cạnh cậu, lo lắng hỏi. Cậu quay sang, ôm chặt lấy hần, giọng như sắp khóc

“Mong là họ đến kịp...”

“Sư đệ, đưa tay cho ta” – Tử Y Lang nhẹ nhàng đặt một tay lên vai cậu. Cậu buông hần ra, đưa tay trái lên.

Tử Y Lang bắt mạch, nét mặt giãn ra, nở một nụ cười.

“Giờ không lo nữa rồi, sức khỏe hoàn toàn bình thường. Đệ có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Khi khác đi, cậu ấy vừa tỉnh dậy...”

“Không sao đâu Kỳ Vũ.” – cậu nói – “Ba năm trước khi rơi xuống vực, tôi được cậu Hiểu Phong và con gái của Hoa Dương cứu, đem về Bạch Phong sơn trang.”

“Hm? Con gái của Hoa Dương à? Hèn chi đệ còn sống đến giờ. Nhưng Bạch Phong sơn trang bỏ hoang lâu rồi mà?”

“Họ cũng mới đến đó khoảng năm năm trước thôi. Với lại bên ngoài có bày thạch trận và mộc trận.”

“Hèn chi. Ta đã tìm bà ấy suốt mấy năm trời. Tức thật, đi ngang mấy lần mà không để ý!”

“Con gái của Hoa Dương là ai?” – hần thắc mắc

“Một người rất giỏi thuật thôi miên. Quan trọng hơn là bà ấy có thuốc chữa cho sư đệ. Nếu tìm được bà ấy sớm thì sư đệ đâu phải chịu đau đớn suốt mười năm trời, rồi ta, Trúc Diệp, Nhị vương gia cũng không phải chạy đó chạy đây suốt. Nhưng sao bà ta lại thôi miên đệ?”

“Không phải bà ấy, mà là cậu Hiểu Phong.”

“Có phải là người tưởng đã chết hơn hai mươi năm trước, cậu ruột của đệ không?”

Cậu gật đầu, và có vẻ không muốn nói về chuyện này. Tử Y Lang cũng không hỏi nữa, y bảo hần đưa cậu về phòng nghỉ ngơi. Y thì đi sắc thang thuốc bổ rồi vào cung báo cho An Thiên biết cậu đã tỉnh.

=====

Bách Kỳ phi ngựa như bay ra khỏi thành, tự trách mình ngu ngốc. Tại sao không một lần trở lại đó chứ? Nếu ông không trốn tránh thì có lẽ đã tìm được thứ mình muốn tìm từ lâu lắm rồi.

“Cậu thích nơi nào nhất?”

“Bạch Phong sơn trang”

“Cũng phải, nơi đó Hồ đại nhân xây cho tử đệ cậu mà”

“Tôi thích Bạch Phong sơn trang không phải vì cha đã xây riêng cho tử đệ chúng tôi, mà vì đó là nơi...”

“Sao?”

“À không có gì, chúng ta đến tìm tử tử đi!” – Hiểu Phong lãng sang chuyện khác, bước vội đi trước, không muốn để người kia thấy mặt mình đỏ ửng.

...Đó là nơi lần đầu ta gặp nhau.

Gió quất vào mặt, cành cây quất vào da nhưng không lấn át nỗi cảm giác như tim sắp nhảy ra khỏi ***g ngực lúc này của Bách Kỳ. Ghì mạnh dây cương, ông phóng xuống ngựa. Thạch trận và mộc trận? Hèn chi nhìn từ ngoài vào chỗ này như bị bỏ hoang. Có điều hai trận đồ đó không làm gì được ông. Thứ làm ông hồi hộp và lo lắng là thứ đang chờ ông trong kia, và câu nói của Bạch Phong

Không còn thời gian nữa...

“Này, giả sử phải chết, huynh muốn chết như thế nào?”

“Trong vòng tay người mình yêu”

“Khiếp, nghe sến quá!”

Sơn trang im ắng quá, chợt cảm thấy có chút bất an.

“VẬY CÒN CẬU?”

Một điều gì đó đang thôi thúc, ông chạy vội đến căn phòng trước đây của Hiếu Phong

“Tôi muốn...”

Không đâu, sẽ không có chuyện gì đâu!

“...trút hơi thở cuối cùng...”

Cạch

Bách Kỳ mở cửa...

“...ngay khi người tôi yêu vừa đến trước cửa.”

“HIẾU PHONG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

=====

Ta xin lỗi, nhưng con có thể chịu lòng kẻ chẳng còn bao nhiêu hơi thở này không?

Ta biết thế là quá ích kỷ, và cũng bất công với con. Nhưng ta không muốn nhìn thấy người có gương mặt y hệt mình bên cạnh kẻ khác ngoài người ta yêu. Dù ta chưa làm được gì cho con với tư cách một người cậu, thậm chí còn là nguyên nhân khiến Bách Kỳ đối xử thế với con, nhưng hãy vì ta một lần duy nhất này có được không?

Với Bách Kỳ ta đã chết từ hơn hai mươi năm trước, và hãy để ta chết như thế. Ta không muốn dằn vặt huynh ấy thêm nữa. Có gặp lại hay không thì cũng thế thôi.

Ta từng nói muốn trút hơi thở cuối cùng ngay khi người mình yêu vừa đến trước cửa, nhưng thế thì tàn nhẫn quá phải không? Vì người đó sẽ hối hận cả đời vì không đến kịp. Chết một lần trước mặt huynh ấy là quá đủ rồi.

Xin lỗi, nhưng ta sẽ thôi miên con. Nếu con nôn nóng muốn về đó thế thì hãy về với thân phận của ta. Chỉ vài ngày nữa thôi, hãy để gương mặt này, dù là lúc già hay lúc trẻ, đều chỉ thuộc về một mình huynh ấy.

Lúc tỉnh dậy con có tha thứ cho ta không?

“Con không tha thứ cho cậu đâu, vì cậu là cậu ruột của con. Nhưng con tha thứ cho người tên Hiếu Phong, kẻ đã yêu cha con đến phút cuối của cuộc đời.”

Cậu mỉm cười, nhìn ngời mộ trắng lần cuối rồi quay bước. Bên cạnh là một gã vận lam phục...

Ba năm trước, Tiểu vương gia – Hoàng đệ Trịnh An Hải bị bọn phản nghịch sát hại.

Ba năm sau, con trai thứ hai của Vương đường chủ rời kinh, chu du khắp thiên hạ cùng một người tên Bạch Phong...

=====

Chàng đứng trong thư phòng, lần này là chàng chờ đợi. Bóng áo tím cũng không để chàng phải chờ lâu, y vẫn vào bằng đường cửa sổ như mọi khi.

Thấy y vào, chàng bước đến lấy bức thư và năm quyển sách trên bàn.

“Đưa cái này cho hoàng đệ giùm ta. Và...”

Y đón lấy, nhìn chàng chờ đợi

“Giờ đệ ấy không cần thuốc của người nữa. Đừng xuất hiện trước mặt ta, ta không đảm bảo mình có thể không giết người.” – đúng, đã bao lần chàng mơ thấy thanh kiếm mình xuyên qua tim y.

Một thoáng hụt hẫng trong đáy mắt. Chàng quay đi, không muốn thấy màu tím ấy nữa. Bức rèm nơi cửa sổ bị gió thổi tung. Căn phòng chỉ còn là màu vàng của gấm lụa, màu tím đã không còn.

Y có biết không, từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ khóa chặt cửa sổ...

“Xin lỗi vì đã tự ý viết ra câu chuyện của đệ, đệ không giận ta chứ?”

Trong đây là toàn bộ những gì ta viết, xem như một món quà mừng cho hai đệ, nếu không thích đệ có thể đem đốt cũng được.

Ta chỉ muốn viết một cái gì đó cho tâm trạng mình khá hơn thôi.

Đệ hiểu ta nói gì mà phải không?

Đệ à, đệ tin số phận, tin rằng “ông trời có mắt” không? Ta thì tin đấy. Ông trời đã quá công bằng. Từ khi sinh ra ta đã được định là có cả thiên hạ, nhưng lại không có cuộc sống của riêng mình. Nói thật, đôi khi ta cũng thấy ghen với đệ. Hình như ta không phải là một ông vua tốt, đệ nhỉ?

Này, đệ còn hứng thú với trò cá cược của chúng ta không? Thử một lần nữa nhé? Câu hỏi là ‘Bầu trời có màu gì?’

Ta đã viết câu trả lời của đệ rồi, nếu đệ không viết được câu trả lời của ta thì phải chịu phạt đấy!

Hãy sống hạnh phúc đệ nhé, vì giờ ta chỉ còn một hạnh phúc duy nhất là thấy đệ được hạnh phúc”

Kết:

Một lần về quê ngoại chơi, tôi nổi hứng đem chôn nhật ký của mình. Chọn mãi mới được một khoảng đất ưng ý nằm khuất sâu trong liếp cam của ngoại, lúc đào sâu xuống thì phát hiện cái hộp sắt chứa những quyển sách mà An Thiên đã viết. Chỗ đó không ngay mạch nước ngầm, nhưng có lẽ do mưa thấm vào, cái hộp bị rò rỉ nên một số trang bị nhòe, có quyển hoàn toàn không xem được. Tôi đành dựa vào suy đoán mà thêm thắt vào để thành cái fic này cười

Và đáng lý ra cái fic sẽ kết thúc ở đây, nếu như Bạch Phong không để vào trong gương quyển sách do chính tay cậu viết. Kẹp vào đó là tờ giấy ghi câu trả lời cho câu hỏi “Bầu trời có màu gì”

Bây giờ hẳn các bạn cũng đã biết, ngoài tôi ra thì người thứ hai viết “Huyền cầm” là ai rồi chứ?

Chương “nhảm”:

Trước hết, tất cả những gì ở phía trên chữ “Chương nhảm” đều là chuyện phịa, tôi tự nghĩ ra rồi viết thôi. Bạn có lục tung sử sách ra cũng không tìm được họ.

Thật ra ban đầu tôi định kể nhiều hơn về chuyện của Bách Kỳ, Hiểu Phong, Hiểu Bạch và Triết Hàn. Nhưng thấy nếu chen vào nữa thì làm loãng mạch truyện nên thôi. À, đáng ra cái bài hát đầu fic sẽ xuất hiện lại, nó liên qua rất lớn đến chuyện của bốn người họ. Đành hẹn ở một fic khác vậy.

Đừng oán hờn đồng tác giả vì tôi bỏ dở chuyện của Tử Y Lang và An Thiên, bởi nếu cho họ cái ending thì đâu còn gì để viết fic mới nữa. Có ai muốn xem fic riêng về họ không nhỉ?

Lời cuối cùng, “Huyền cầm” end ở chap 13, số quá đẹp clap clap <= tự=“” vô=“” tay=“” khen=“” mình=“” ^o^=“”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-cam>